

Ahmet Yılmaz Boyunağa _ Hilal Uğruna
Hilal Uğruna
AHMET YILMAZ BOYUNAĞA
TİMAŞ YAYINLARI
İstanbul
2000

Ahmet Yılmaz Boyunaga

1935'de Kırklareli'de doğdu, ilk, orta ve lise tahsilini Zonguldak'ta yaptı. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü'nden mezun oldu.

Bursa, Yozgat ve Daday Liseleri'nde, Balıkesir ve Samsun Eğitim Enstitülerinde, Samsun Yüksek Öğretmen Okulu'nda tarih öğretmenliği yaptı.

Samsun 19 Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi öğretim üyeliğinden emekliye ayrıldı.

iki çocuk babası olan Ahmet Yılmaz Boyunaga, 1995 yılında vefat etti.

Boyunaga, ardında kendisini hayırla yadettirecek, özellikle gençlerin zevkle okuduğu pek çok eser bıraktı.

Yayınlanmış eserleri şunlardır: —Zafer Rüzgârları—Hazin Göç—Endülüs Şahini—Kırık Hançer—Malazgirt'in Üç Atlısı—Hilâl Uğruna—Korkusuz Cengaver—Kan ve Gül—Fetih Sancakları—Hind Sularında—Dağıstan Aslanı
Görme engelliler için Tarayan: Kenan Bekar

ŞÖVALYE MARSEL

Amiens Şatosunun önündeki çimenlik alanda, on-beş kadar genç, ata biniyor, kılıçla çarpışıyor ve ok atıyorlardı, iki ok atımı kadar geniş olan bu çimenlik saha, doğu tarafında bir ormanla kesiliyordu.

ikinci zamanıydı. Gençler beşer kişilik kısımlara ayrılmıştı. Birinci kısım uzaktaki bir hedefe ok atıyordu. İkinci kısım, at üzerinde kılıç ve giirzle çarpışıyor. Üçüncü kısımdaki gençler de, atlarını yarıştıyordu.

Şatonun önünde kurulmuş tahta sıralara oturan asiller, gençleri teşvik ediyor ve onların başarısının alkışlıyorlardı. Asillerin gerisinde Şatonun hizmetkârları ayakta duruyor ve onlar da ağızları açık ve hayranlıkla bu gençlere bakıyorlardı.

Hizmetkârlar arasındaki ihtiyar bir adanı, yanındakilere :

—Marsel'i görüyor musunuz? Ne güzel çarpışıyor!.. Bakın, bakın, rakibini atının üzerinden yuvarla dı! diye konuşuyordu.

Gözlerini, çimenlik sahadaki gençlerden ayırmayan orta yaşlı b i r i d e :

—Senin gözlerin Marsel'den başkasını görmüyor Franklen Baba! cevabını verdi.

Bir kahkaha atan, başka biri:

—Başkasını neden görsün ki?.. Marsel'i yetiştiren o! diye konuştu.

5

Sevinç gözyaşlarını, elinin tersiyle silen Franklen Baba:

— Bu günleri göremeyeceğimi zannedirdim! O da oldu. Benden mutlu bir kimse yoktur burada! diye kendi kendine söylendi.

Az önce konuşmuş olan orta yaşlı adam :

— O kadar da değil Franklen Baba! Bu gençler senden mutludurlar. Az mı uğraştı zavallılar bugüne gelinceye kadar. Düşün daha çok küçük yaşta şövalye olmasına karar verilen bu gençler, yedi yaşlarına kadar annesi ve nedimleri arasında eğitiliyor.. Bu arada, kadınlara ayrılmış olan bölümün pencerelerinden ava giden atlıları ve savaşa giden şövalyeleri görüp, kahramanlık masalları dinleyerek büyüyor.. Şatonun bahçesinde, kendisi gibi başka soylu çocuklarla oyunlar oynuyor..

"Yedi yaşında da, yeni bir eğitime tabi tutuluyor.. Onu yetiştirmek görevini bu del'a da baba ele alıyor..

Babasının gözetimi altında bu küçük çocuk, kılıç kalkan kullanmasını öğrenip, çeşitli jimnastik hareketleriyle vücudunu geliştiriyor.

Franklen Baba, konuşmasının sözünü kesti :

— Okuyup yazma, dersleri almasını ve din dersleri almasını da unutma!..

-- Tabii!.. Unutur muyum, okuma yazma dersleri de alıyor!..

Üstü başı kir içinde olan onsekiz y i r m i yaşlarında bir genç de söze karıştı:

— Okuma yazma dersleri de ha?.. O kadar küçük çocuklar nasıl öğrenir ki? Bir defasında hanımımın bir kitabı elime geçmişti de, o yazıları nasıl okuyabildiğine hayret etmişim. Kırk yıl uğraşsam okuyup yazamam ben!..

6

Orta yaşlı adam, bu gence küçümser bir şekilde baktı:

—Haydi oradan budala!.. Tabii senin gibi ahmak kırk yıl uğraşsa da okuyamaz, ama bir soylu dört beş senede okur yazar olur. Onlarla bizim farkımız işte bu!.. Onların kafası alır, bizimki almaz.

—Niye ama?.. Onlar da bizim gibi bir anadan ve babadan doğmamışlar mı?

Franklen Baba gülümsedi:

—Doğru söyledin evlât!.. Onlar da bizim gibi bir anadan ve babadan doğmuşlar ama, şanslı ana ve babalardan. Onların ana ve babaları soylu kişilermiş, bizimkiler ise köylü.. Biz onlarla aşık atamayız. Bu durumu kabullenmek zorundayız.

Genç, biraz düşündü. Sonra omuzunu silkti ve az önce konuşana:

—Devam etsene! dedi. Marsel ve diğerlerinin nasıl yetiştirildiklerini anlatıyordun. Anlat da dinleyelim. Adam nazlanmadı:

—Çocuk okuma ve yazmayı, silâh kullanmayı öğrenirken, evin kâhyası da, çocuğa yemek yemesini, et kesmesini, kadınları selâmlamasını öğretir.. Çocuk bu yaşlarda, büyüklerin ziyafetlerine katılamaz ama sofralarında çeşitli hizmetler görür.

—Nasıl yani?

—Yemek verir, istediklerini getirir.

—Hizmetkâr yok mu da böyle yapıyor?

—Hizmetkâr çok; ama çocuğun hizmet etmede ne kadar başarı kazanırsa, ileride o kadar iyi şövalye olabileceğine inanılır da ondan. Çünkü yaygın bir inanca göre, «ancak iyi hizmet etmesini bilenler iyi komuta edebilirler!»

7

— Vay canına!.. Bizler i y i hizmet ettiğimize göre ileride i y i birer komutan olacağız demektir.

Oradakilerin hepsi de bu söze gülüştüler. Gürültüler kesildikten sonra anlatan:

— Evet! Ne diyordum! diyerek sözlerine devam etti : Şövalye adayı oniki yaşına gelince de, baba ocağından ayrılıp bir başka şatoya gidip orada yetiştirilir!

—O da neden?

— Nedeni var mı, apaçık meydanda. Çocuk, ana baba kucağından uzaklaşıp hayatı tanısin diye!

Genç hizmetkâr, muzip bir tavırla sızlandı:

— Vah bize!.. Dört beş yaşımızdan beri el kapı-rındayız. Sıkıntıya alışmak bakımından bütün şövalyeleri geride bırakırız. Bize niye şövalyelik vermiyorlar ki?

—Kolayı var!.. Çık şu meydana, meydan oku o yiğitlere ve sen de şövalye ol!..

— Beni de yıllardan beri kılıç kalkan kullanmaya, at sürmeye alıştırsınlar, o zaman nasıl meydan okuyacağımı görürsün!..

— Bu olmayacağına göre, sen de sesini kes!..

— Kestim, kestim.. Haydi devam et!..

— Yeni bir Şatoya gelen Şövalye adayları, herkes tarafından sevgi ile karşılanır.. Çocuk soylu bir kadının ya da erkeğin yanına verilip, ondan dersler alır. Bu arada, öğretmenler, çeşitli dersler verirler..

Franklen Baba, söze karıştı:

—• Ondört yaşına gelen Şövalye adayına da «Da-moissoan» adı verilir. Damoissoan olan genç de doğrudan doğruya bir senyör'ün hizmetine girer. Senyöre hizmet eder.. Seyahatlarda, senyörün armasını taşımak hakkına sahip olur.. Ve işte bu sıralarda da, silâh kullanma eğitimi hızlandırılır. Bu arada müzik öğrenir, savaş hikâyeleri okur, ahlâk kitaplarını ve ansiklope-

8

dileri karıştırır. Nezaket kurallarını öğretin. Kadınlara karşı nasıl davranacağını, küçüklerini nasıl sevip, büyüklerini nasıl sayacağını öğrenir!..

Genç hizmetkâr yine dayanamayıp bir soru sordu :

—Franklen Baba, diyorlar ki Şövalyelik, kurallarının hepsini de Müslümanlardan almış.

Herkes Franklen Baha'nın yüzüne baktı. Franklen Baba, bir müddet durup düşündü. Sonra :

—Doğrudur! Ne yazık ki, bunu kabul etmek zorundayız. Birgün Büyük Senyörümüzün ziyafetinde hizmet ediyordum. Kont Dübua'nın da aynı şeyleri söylediğini, Avrupalıların Müslümanlardan çok şeyler almış olduğunu belirttiğini kulaklarımla duydum!

—Vay canına be! Bir de Müslümanlar hakkında söylenmedik şey bırakmazlar!..

—Öyledir oğul!.. A m a H ı r i s t i y a n h a l k ı Müslümanlar üzerine sürmek ve o Haçlı seferlerini yapmak için başka çare de yok.

—Müslümanlar bizlerden medeniymişler ha?

—Tabii!., öyle olmasa, bundan senelerce evvel, dükler, baronlar, senyörler oğullarını, Endülüs'e tahsil yapmaya gönderirler miydi?

—Vay canına! Bunları bilmiyordum. Demek, dük, baron ve senyör çocukları, Endülüs'e tahsil için gönderilmişlerdi ha?

—Sadece Dük ve baron çocukları değil; Kral çocukları da... Yani Prenslerde..

— Uuuu!.. Bu Müslümanlar ne bilgiliymişler ki, Prensler bile ayaklarına gitmiş.

Franklen Baba, endişe ile etrafına baktı. Sonra :

—Aman sus!.. Asiller, konuştuklarımızı duyarlarsa derilerimizi yüzer içine ot doldururlar!

— Neyse.. Sen, deminki sözlerini bitir bakalım!

9

— Ne diyordum? Ha.. Şövalye adayı yirmi yaşına kadar, az önce anlattığım şekilde yetiştirilir. Yirmi yaşına gelince de silâhlarını kuşanıp şövalye olur. Tabii, bu da bir takım kurallara tabidir.

— Ne gibi?

— Şöyle.. Yirmi yaşına gelen ve eğitimini tamamlayan Şövalye adayı için silâh kuşanma töreni hazırlanır. Törenler, çoğu zaman bir şövalye için değil; şövalyelik eğitimini aynı zamanda tamamlamış pekçok aday için birden yapılır. Bunlar, hep birlikte silâh kuşanıp, şövalye olurlar.

— Bizim buradaki şövalye adaylarımız için de aynı şey olacak değil mi?

— Tabii!.. On gün sonra bu adayların hepsi, Kralımız Filib Ogüst'ün Sarayında yapılacak muhteşem bir törenle şövalye olacaklar.

— Âmân Allah'ım ne güzel!.. Hem de Kralın sarayında?

— Evet!.. Şövalyeliğin çok çekici tarafları varsa da, s o r u m l u l u k l a r ı da bulunmaktadır. Meselâ, şövalye, daima hakkın ve adaletin savunucusu olacaktır.

Orta. yaşlı bir hizmetkâr :

— Öyle de, ben şimdiye kadar hakkın ve adaletin savunucusu şövalyeyi görmedim. Hakkın ve adaletin savunucusu değil de, adaletsizliğin savunucusu olarak gördüm onları!

Yanıdaki, arkadaşı bu söz üzerine arkadaşını dürttü:

— Ne diyorsun Şad? Bunu bir duyarlarsa? Şarl, omuz s i l k t i :

— Duyarlarsa duysunlar, ne çıkar. Şu sırtımı bir aç da kamçı izlerini gör. Kendisine yemeği geciktirdi-ğ i m bahanesi ile, asil geçinen bir şövalyenin bıraktığı izler bunlar.

10

— Ne olursa olsun, sesini kes!

— Kesiyoruz zaten. Kesmediğimiz zaman da ya kamçı sesleri ya da tokat şaklamaları duyuluyor ensemizde. Neyse, sen devam et Franklen Baba!..

Franklen Baba nazlanmadı:

— Şövalyeler yükledikleri hakkın ve adaletin savunuculuğu karşılığında da bazı haklar elde ederler. Şövalyeliğin sağladığı haklar arasında, başlıcaları şunlardır: Bir şövalyenin mahkemede daima doğruyu söylediğinin kabul edilmesi hakkı; şövalyelerden kurulu bir mahkemede yargılanmak hakkı; sıkıntıya düşmesi halinde halk tarafından bakılma hakkı.

Yine genç hizmetkâr, başını sallayarak söze karıştı :

— İyi be!.. Bu dünyada şövalye olmak varmış. Şövalye olduktan sonra, yan gel keyfine bak. Hem halk tarafından bakıl; hem de, söylediklerinin doğru kabul edilmesi.. Ya bu şövalye sütü bozuk biriye?

Franklen Baba, acınacak bir tavırla büzülürken:

— Aman sus, gözünü seveyim. Duyarlarsa mahvederler hepimizi de.. Hiçbirimizin gözünün yaşına bakmazlar! diye fısıldadı.

— Neyse be Franklen Baba! Korkacak ne var bunda. Hadi devanı et!

Franklen Baba, kendini toparlamaya çalıştı ve devam etti :

— Bu haklara karşılık görevleri de vardır şövalyelerin. Şövalye, kendisine baş vuran herkesin hakkını savunmak zorundadır. Bu iş için de bir karşılık isteyemez. Şövalyenin üstü başı temiz olmalıdır. Şövalye sözünün eri olmalıdır. Savaşırken hırslanmamalı, çarpıştığı kimseye kin beslemenelidir.

— Bunlar da çoğunlukla lâfta kalıyor! Franklen Baba kızdı

1 . 1

— Lâf maf. Siz sordunuz ben de anlatıyorum. Sesler yükseldi:

- Doğru! Doğru!..

— Sen devam et Franklen Baba!

— Arkadaşlar, sözünü kesmeyelim Franklen Ba-ba'nın!

Franklen Baba devam etti:

— Şövalye adayı, silâh kuşanma töreninden önceki geceyi bir kilisede geçirir. Kilisede iken, bütün bu görevleri düşünür. Eğer, bu görevleri yerine getireme-yecekse, ertesi gün bunu söyleyerek, silâh kuşanmaktan vaz geçmesi gerekir.

— Hiç silâh kuşanmaktan vaz geçen olmuş mu Franklen Baba?

— Hayır! Ben duymadım.

— Ben de!

— Ben de!.. Devam et Franklen Baba!

— Evet.. Geceyi vicdaniyla baş başa geçiren şövalye adayını ertesi gün, onu yetiştiren gelip alır ve yıkanmaya götürür. Şövalye iyice yıkanır.

— O da neden ki?

— Yıkanan şövalyenin vicdanının temizlendiği kabul edilir de ondan. Sonra, banyodan çıkan şövalye adayı beyaz bir pelerin giyer ve kiliseye gidip ayini dinledikten sonra, kendisine silâh kuşandıracak olan Sen yürün ya da Kralın yanına gider.

— Orada da Şövalye ilân edilir, öyle mi?

— Yoo! O kadar kolay değil. Şövalyelerin silâh kuşanma törenlerinin üç bölümü vardır. Bunlar asla değişmez. Bunlardan ilki, altın mahmuzların verilmesi, ikincisi kılıç kuşanma, üçüncüsü ise yaralama bölümüdür.

Şövalye adayına altın mahmuzları ufak bir kız çocuğu ve ayaklarının dibine bırakır. Bundan sonra

Senyör ya da Kral, adayın beline kılıcını takar. Daha sonra da kılıcıyla adayın boynunda ufak bir yara açar.

—Boynunda yara mı açar? Neden?

—Bu yaralamanın anlamı şudur. Büyüklere itaat etmek, çeşitli zorluklara katlanmak zorunda olduğu adaya hatırlatılmış olur.

—Bizim buradaki adaylarımıza da Kral kılıç kuşandıracak ha?

—Evet öyle! On gün sonra!

—Ah biz de onlarla beraber gidebilseydik. Sen gidecek misin Franklen Baba?

—Tabii evlât!.. Marsel'imın uşağıyım ben. Hem.. Franklen Baba'nın sözü yarıda kaldı. Çünkü doğu yönünden gelen yedi, atlı herkesin ilgisini çekmişti.

Sözünü kesen Franklen Baba ve yanmdakilerle, ön sıralarda oturan asiller, bu yabancı atlılara dikkatle bakmaya başladılar.

Atlılar kısa zamanda Senyör'ün oturduğu yere yaklaştılar. Önde iki kişi vardı. Beş kişi arkalarından geliyordu. öndekilerden, şişman birinin üzerinde bir keşiş kılıcı vardı. Kara pelerinin önüne kocaman bir haç motifi işlenmişti. Atının eğerleri gümüşle işlenmişti. Bu papazın, süsü sevdiği anlaşılıyordu.

Papazın yanındaki arkadaşı otuz beş yaşlarında vardı. Üstündeki kırmızı pelerinin omuzunda yine beyaz iplikle işlenmiş haç motifi görülüyordu. Pelerinin açık kısmında da, tam göğüs hizasında kocaman bir haç motifi vardı. Bu da onun, Haçlı seferlerine katılmış şövalyelerden biri olduğunu belli ediyordu.

Zayıf ama çok güçlü olduğu anlaşılan bu şövalyenin bakırlaşmış çehresinden, sıcak ülkelerde uzun zaman kalmış olduğu anlaşılıyordu. Keskin bakışlı göz-

13

leri, nice tehlikeleri atlattığını ve çeşitli zorluklara göğüs germiş olduğunu anlatıyordu. At üzerindeki duruşu da, çevresindekilere meydan okur şekildeydi. Belki de, savaşa katılmamış, ülkede huzur içinde yeyip içmiş ve tehlikelerle karşılaşmamış bu insanları küçümsüyordu.

Altında güçlü bir at vardı. Fakat arkasından, si lâhtarının getirdiği çok güzel bir atın da, onun savaş atı olduğu ve onu yormamak için ona binmediği belli oluyordu. Atın kafasında, alın hizasından dışarı çıkmış sivri ucu olan zırhtan bir başlık vardı. Atın yanlarından sarkan örme bir zırh, onu darbelerden koruyacak tarzdaydı. Eğerin bir yanına kısa saplı bir savaş baltası asılıydı. Öteki tarafta ise kalkanı ve tüylü çelik miğferi bulunuyordu.

* * *

14

ŞÖVALYE JAN'IN GETİRDİĞİ HABER

Senyör'ün işaret etmesi üzerine, biraz ilerde ayakta duran bir hizmetkâr, boynuzdan yapılmış bir boru ucu havaya kaldırarak dudaklarına götürdü. Bütün gürültüleri bastıran boru sesi duyulunca, turnuva meydanındaki bütün şövalye adayları ve onların öğretmenleri, anında çalışmalarını durdurdular ve yüzlerini de Senyör'e çevirdiler.

Senyör, atlarından inerek yanına doğru gelen papaz ile şövalyeyi, ayağa kalkarak karşıladı. Senyör Daniël'in sırtında kenarları sincap kılıcı ile süslenmiş uzun bir manto vardı. Bunun altında da çimen yeşili bir gömlek görünüyordu. Bacağında kırmızı kumaştan yapılmış bir pantolon vardı. Ayaklarındaki sandaletler i n üzerinde birer inci panlıyordu. Gelenlere uzattığı ellerinde de ışıktan hareket halinde yanıp sönen kıymetli taşlardan yüzükler bulunuyordu.

Papaz, Senyör'e yaklaşınca göğsünden çıkardığı haçı havaya kaldırarak:

— Hazret-i İsa'yı övelim! diye lâtince bağırdı. Senyör ve bütün oradakiler saygı ile başlarını eğerek :

— Daima! Amin! cevabını verdiler. Papaz bu selamlaşmadan sonra:

— Sayın Senyör'üm! dedi. Bizler, ben ve soylu kardeşim Şövalye Jan ve yanımızdaki uşaklarımız, Kudüs'

15

ten o Kutsal Yer'den geliyoruz. Kral Filib Ogüst'e gidiyoruz. Bu akşam şatonuzda geceleyebilir miyiz? Senyör Daniël, sevinçten yüzü kızararak :

— Ne demek?.. Bizlere şeref verirsiniz. Kutsal Yurd'un tozlarına bulaşmış olan ayaklarınız, şatom için uğurdur, büyük onurdur. Önce buyurunuz, burada yorgunluğunuzu giderdikten sonra Şatomuza gideriz.

Papaz teşekkür ederken. Şövalye Jan da, mağrur bir şekilde başını eğip, Senyörü selâmladı. Kendilerine gösterilen yerlere oturlurken papaz, çevresindekilere:

— Şövalyemizin ününü belki de duymuşsunuzdur! diye konuştu. Kendisine «Yiğit Jan» denir. Bu unvanı da, ona, Kudüs Kralı Guy de Lusignan verdi. Bu Kralın, unvan vermede ne kadar titiz olduğunu hatırlayacak olursanız, Şövalyemizin «Yiğit» unvanını nasıl hak etmiş olduğunu anlarsınız.

Papazın bu konuşması üzerine, bir uğultu yükseldi. Namım duydukları, fakat o zamana kadar görmedikleri şövalyenin yüzünü görmek için başlar uzandı. Şövalye Jan, bir heykel gibi duruyor ve neler hissettiği yüzünden anlaşılıyordu.

Papaz devam etti:

— O bütün hayatını Müslümanlarla savaşarak geçirmiş bir yiğittir.

Senyör:

— Hey, diye az uzakta duran bir hizmetkâra seslendi. Şövalye adaylarına haber ver de, gelsinler Şövalye Jan'ı görsünler.

Senyör, bu sözlerden sonra, Şövalye Jan'a baktı: — Şövalyem, gençlere göstereceğiniz birkaç savaş oyunu, onları da bizleri de memnun edecektir! dedi. Şövalye Jan:

.16

— Sayın Senyörüm! Bunu memnuniyetle yerine getirirdim; ama büyük üzüntüm ve yol yorgunluğum, bunu yerine getirmeme engel olacaktır! cevabını verdi.

— Üzüntünüz mü Şövalye? Nedir? Ailenizden kaybettikleriniz mi var?

— Hayır Senyör'üm! Daha da acı bir şey!..

— Bundan daha acı ne olabilir ki Şövalyem?..

O sırada, Senyörün çağırttığı şövalye adayları gelerek; Senyör ve yanındakiler önünde diz çökerek beklediler. Onları, gözleriyle takip eden Şövalye Jan :

— Daha acısı şu ki Senyörüm, Kudüs elimizden çıktı. Müslümanlar, o kadar emek sarf edip, kan döküp can verdiğimiz o Kutsal Yer'i elimizden aldılar. Şimdi orada Hıristiyanların değil, Müslümanların Sancağı dalgalanıyor: Selâhaddin-i Eyyûbi'nin..

Birden, heyecandan zapt edilemeyen çığlıklar duyuldu :

— Neeee?..

— Kudüs elimizden çıktı mı?..

— Emeklerimiz!. Dökülen kanlarımız?.. Senyörün elini kaldırması ile, sesler aniden kesildi. Senyör:

— Fakat nasıl olur Şövalye?.. Orada büyük kuvvetlerimiz vardı. Binlerce şövalye bu durum karşısında ne yaptı? Namuslarına terk edilen Kutsal Mezar'ı düşmana neden bıraktılar?

— Senyörün, hepsi üzerlerine düşen vazifeleri lâykıyla yerine getirdiler. A m a düşmanımız çok müthiş biri. Selâhaddin, mertlikte de cesaretle de, hürmet duyulacak biri.. Hattâ onun gibi birine yenilmiş olmayı şeref bile bilenler var içimizde..

— Peki, kimdir bu Selâhaddin? Bize biraz bilgi veriniz Şövalyem! Eğer dediğiniz gibi biri ise, şimdi duy-Hilâl Uğruna - F.: 2

17

duğumuz şu acıyı hiç olmazsa biraz hafifletmiş olalım.

Şövalye Jan, önce iç geçirdi sonra anlatacaklarını toparlamak için bir müddet durdu ve ardından da anlatmaya başladı .

—Selahaddin, Musul Atabeyi Nureddin Mahmud'-un komutanlarından biriydi. Onun yükselmesi ve Sul-t a n olması şöyle oldu. B i l i n d i ğ i b i Kudüs K r a l ı A m o r i (Amaury) 1163-1178 tarihleri arasında Krallık yaptı. Cesareti ile tanınan Kral, Mısır yönünde siyasi nüfuzunu genişletti ve hattâ Mısır'daki Fatimî Devleti'nin zayıf durumundan faydalanarak Mısır'ı, bir müddet için, vergiye bağlamaya bile muvaffak olmuştu.

Fatimîlerin, Mısır'da tamamen yıkılışa doğru g i t t i k -leri sıralarda, devlet idaresi için vezirler arasında mücadele ve entrikalar başlamıştı. Bu mücadeleye, yabancı devletler de karıştırıldı. İş başına geçmek isteyen vezirler, yabancılardan yardım istediler.

Fatimî veziri Şaver, 1163 tarihinde rakibi Dirgam tarafından yerinden uzaklaştırılınca, Şaver, Nureddin Mahmud'dan yardım istedi.

O sırada, Dirgam ile Kudüs K r a l ı A m o r i ' n i n de arası açılmıştı. Çünkü, Dirgam Kudüs Kralına verilmesi gereken vergiyi ödememişti. Ödememekle de kalmamış, üstelik, bundan sonra hiç v e r g i vermeyeceğini de b i l d i r -mişti.

Bunun üzerine Amori, Mısır üzerine yürüdü. Bu orduda ben de vardım. Fakat bizi kötü bir sürpriz bekliyordu. Dirgam, N i l Nehri'nin bendlerini açtırmış ve geçeceğimiz yerleri su altında bırakmıştı. Bu yüzden, geri dönmek zorunda kaldık. Bu arada şunu da hatırlatayım k i , o sıcaklar insanı mahvediyordu. Sıcaktan ölen pek çok askerimizi çölde bırakmak zorunda kaldık.

18

Bizim Mısır'dan ayrılmamızdan kısa bir zaman sonra da, Vezir Şaver'in yardım isteğine uyan Nureddin'in, ordusu Mısır istikametinde ilerlemeye başladı. Bu ordunun başında Şirkûh adlı bir bey bulunuyordu. Şirk û h Hıms (Humus) eyaletinin vahşiydi. Şirkûh'un yanında da kardeşi Eyyûb'un oğlu Selâhaddin vardı. Mısır'a giren Şirkûh, Şaver'i vezirliğe getirdi, 1164 yılında... Fakat üç sene sonra yani 1167 tarihinde Şir-kûh Mısır'dan ayrıldı. Tabii, onun Mısır'dan ayrılmasında, bizim Kralımız Amori'nin büyük baskılan vardı. Kralımız Amori, Mısır'ı ele geçirmek için 1168 tarihinde harekete geçti. Bizim Mısır üzerine yürüdüğümüzü öğrenen Vezir Şaver, yine Nureddin Mahmud Ga-zî'ye müracaat edip yardım istemiş. Nureddin Mahmud Gazi, yine Şirkûh'u Mısır üzerine sevketti. Fakat Vezir Şaver, i k i yüzlü hareket edip, Şirkûh'a karşı bizi kullanmak istedi. Kral Amori, çöl savaşlarına alışık olan Müslümanlardan çekindiği için, Şirkûh önünden çekildi.

Şövalye adaylarından biri dayanamadı:

— Nasıl olur? Koca Kudüs Kralı, bir komutanın önünden nü kaçtı? diye söylendi.

Birden, ortada soğuk bir hava esti. Şövalye, çatık kaşlarıyla sesin sahibini araştırdı. Bu arada, eli, belindeki hançere gitmişti. Bu sözü, çocuk yaştaki bir şövalye adayının söylediğini anlayınca, yüzündeki çatıklık gitti.

—Bu sözü bir defa ettin, bir daha etme şövalye adayı! dedi. Bu sözünü, çocukluğuna ve tecrübesizliğine veriyorum. Kral Amori ve çevresindeki şövalyelerin yiğitliğinden ve cesaretlerinden kimse şüphe edemez.

Çeşitli olaylarda cesaretin ne olduğunu ispatlamış kimseleriz.

19

Şirkûh'un karşısından çekilmemizin sebebi, iki ateş arasında kalmamak içindi. Bilmem, bu sözüm yeterli mi? Şövalye adayı kıpkırmızı kesildi. Başı ile, anlamış olduğunu belirtir bir hareket yaptı. Şövalye Jan devam etti:

—Şirkûh, karşısına çıkan Mısır Fatimî ordularını yenerek Mısır'a girdi ve kendisine ihanet eden Şaver'i idam ettirdi. Mısır Fatimî Halifesi Ebu Muhammed Abdullah, Şirkûh'u kendisine vezir yaptı, 1169 tarihinde...

Şirkûh, üç ay vezirlik yaptıktan sonra hastalanarak öldü. Yerine yeğeni olan Eyyûb oğlu Selâhaddin geçti.

Selâhaddin çok muktedir biri olduğunu kısa zamanda ispatladı. Ehl-i Sünnet itikadında olan Selâhad-din, 1171 tarihinde Şii görüşte olan Mısır Fatimî Halifesini makamından indirerek, hutbeyi Abbasi Halifesi namına okuttu.

İşte bu hadise, Mısır'da Fatimi sülâlesinin sonu ve Eyyûbi'lerin de başlangıcını teşkil etti. Selâhaddin, Mısır'da kendi hükümdarlığını kurdu. Mısır'da Şii hâkimiyetine son verdi ve tekrar sünnilerin hâkimiyetini sağladı.

Böylece de, bütün İslâm dünyasında şöhret ve sevgi kazandı.

Selâhaddin'in şöhreti günden güne artmaya başladı. 1174 tarihinde, bağlı olduğu Nureddin Mahmud Gazi ölünce, onun yerine geçen henüz küçük yaştaki oğlu İsmail'e, vasi olmak istedi. Çünkü, Nureddin'in ölümünden sonra, Suriye'deki Beyler arasında karışıklık başlamıştı. Selâhaddin, karışıklıkları bastırdı ve çelik pençeleri ile iktidarı kavradı.

Bunun üzerine Abbasi Halifesi de, Selâhaddin Ey-yûbi'nin Mısır, Suriye, Filistin, Yemen, Hicaz ve Mağ-rib'teki hâkimiyetini tanıdı. Bu suretle de Selâhaddin, Doğu İslâm Dünyasının tek lideri haline geldi.

20

Selâhaddin, şahsiyeti ile kuvvetini gittikçe arttırdı. Müslüman Türk kuvvetleri, onun idaresinde toplanıp iyice güçlendiler. Müslümanların güçlenmesi bizim zayıflamamıza sebep oldu. Hıristiyan Lâtin Prenslükleri , akıllarını başlarına toplayıp Selâhaddin'e karşı hazırlanacakları yerde, birbirleriyle rekabete başladılar. Hayatını Haçlılarla ve Müslümanlara karşı çıkanlarla mücadelede adanmış olan Selâhaddin, hazırlıklarını hızlandırdı.

Bizim mertçe davranmayışımız da ona fırsat verdi.

Senyör Daniel, merakla sordu :

—Mertçe davranmayışımız mı? Şövalye, kızgın bir tavırla devam etti:

—Evet mertçe davranmayışımız. Hattâ kallesçe hareket etmemiz. Size bunu açıklayayım. Trablus Kontu I I .

Raymond, Kudüs Krallığının naibliğini yaparken, 1185 tarihinde Selâhaddin ile dört yıllık bir mütareke yapmıştı. Mütarekeye göre iki taraf da kılıçlarını kınlarına sokacak ve birbirleriyle çarpışmayacaktı. Şunu da mertçe söylemem gerekir ki, Müslümanlar söze ve yaptıkları anlaşmalara ölüm pahasına dahi sadık kalırlar.

Ama bizinkiler ne yaptılar? Guy de Lusignan Kudüs Krallığına geçince, bu anlaşmayı kaldırdığını bildirdi.

Ardından yeni bir hata kendini gösterdi. Guy de Lusignan'ın yakın arkadaşlarından Kerak Beyi Reginat de Chatillon, ansızın bir baskın yaparak Selâhaddin'in bir aşiretini kılıçtan geçirip mallarını da ele geçirdi.

Haçlıların, yaptıkları mütarekeye uymayıp saldırıya geçtiklerini öğrenen Selâhaddin, karşı taarruza geçti.

Aman Allah'ım, o ne saldırı idi. İslâm kuvvetleri bir kasırga gibi ilerliyorlardı.

Onların son derece kızmalarının bir sebebi de Ke-rak Kontunun, «Kabe'yi ve Hazret-i Peygamber'in yat-

21

tiği Havza'yı yıkacağını» söylemesi idi. Bu sözler, bütün Müslümanları galeyana getirmişti.

8 Mayıs 1187 tarihinde Selâhaddin Eyyubi'nin kuvvetleri Ürdün Nehrini geçtikten sonra, Nazaret (1) yakınında «Templo (Mabet)» (2) ve «Yohannit» (3) Şövalyelerini çok ağır bir yenilgiye uğrattı.

Şövalye Jari'in bu sözleri, üzüntü ifade eden mırıltılarla karşılandı. Senyör Daniel, üzüntü ile ellerini kaldırarak şaşkınlıkla:

— Templo Şövalyeleri ve Yohannit Şövalyeleri de karşı duramadılar mı? diye söylendi.

— Evet Senyörüm! Müslümanlar, bu yiğit şövalyelerimizi üst üste yığıp* geçtiler. Binlerce Templar ve Yohannit Şövalyesi yok olup gitti!..

Şövalye adaylarından biri kendini tutamayarak haykırdı:

— Bunların hesabını soracağım onlardan!.. Şövalye Jan, ona sevgi ile baktı:

— Adın nedir? Şövalye adayı? diye sordu. Genç, tecrübeli bir şövalyenin adını sormasından dolayı büyük bir haz duyarak :

— Marsel! cevabını verdi.

(1) Nazaret: Hz. İsa'nın doğmuş olduğu Nasıra Kasabası.

(2) Templo: Papaz Şövalyelerin kurdukları bir tarikatın adı. İlk zamanlar, Kudüs'de Hz. Süleyman Mabedi diye bilinen yerdeki bir binada karargâh kurdukları için bunlara «Tapınak Şövalyeleri» veya Templar adı verilirdi.

Papa V. Cİement, sapık hareketlere başlayan bu tarikatı, Fransa Kralının yardımıyla 1312 tarihinde ortadan kaldırmıştır.

(3) Yohannit Şövalyeler!: Bunlar da Papaz Şövalye İdiler. Müslümanlarla kıyasıya çarpışmaya kendilerini adanmış bir tarikat mensubu idiler. Bu tarikat, Hz. Yahya adına kurulmuştu. Bu yüzden «Yo-hannit» olarak anılıyorlardı. Sonraları «Sen Jan» Şövalyeleri olarak anılmaya başlamışlardı. Osmanlılar, Akdeniz'de bunlarla çetin çarpışmalar yapmışlardır.

22

—Bu hareketini beğendim Marsel! Senin, ileride yiğit bir şövalye olacağına da inanıyorum. Şövalye olduğun zaman beni bul, senin gibilerin sancağımın altında çarpışmasından gurur duyuyorum.

—O şeref bana ait Yiğit Jan! Sizin gibi bir Şövalyenin yanında olmak ve beraber çarpışmak benim için büyük bir onurdur.

—Memnun olurum Şövalye. Kral ile görüşükten sonra, yine Filistin'e döneceğim. Sanırım yakında Kudüs'ü geri almak için yeni bir Haçlı Seferi tertiplenir. Sen de gelersen, beni orada bulabilirsin!

—Büyük sevinç duyuyorum Şövalyem! Sizi muhakkak bulurum!

—Peki. Bu iş oldu. Selâhaddin'in Kudüs'ü ele geçirmesini anlatacaktım. Devam edeyim: Selâhaddin'in, Templar Şövalyeleri ile Yohannit Şövalyelerini hiç zorluk çekmeden kılıçtan geçirmesi, gözlerimizi açtı.

Aramızdaki geçimsizliklere son vermek gerektiğini anladık. Anlaşmazlıklara son da verdik.

Bütün Haçlılar, Kudüs Kralının etrafında toplandı. Sayımız Müslüman kuvvetlerinden fazlaydı. Ama, Se-

lâhaddin'in kuvvetleri hızla ilerlemeye başladı. 4 Temmuz 1187 tarihinde H i t t i n mevkiinde Müslümanlarla karşılaştık.

Ordumuz savaşa hazırды. Gözleri bile görünmeye-cek şekilde tepeden tırnağa zırhlara bürünmüş şövalyelere baktığım zaman içim taşıtı; öyle bir orduda bulunmaktan gurur duydum. Çünkü bu zırhlı Haçlı Şövalyeleri yanyana gelerek çelik bir duvar gibi savaşa girdiklerinde, kimse karşılarında duramaz, öldürür, devirir ve çiğner geçerlerdi.

Elinde, bir şövalyenin getirip kendisine takdim ettiği kır çiçeklerini tutan ve şövalye adaylarının çalışmalarını takip için gelmiş madamlardan biri :

23

— Selâhaddin'e ve askerlerine karşı da, aynı şekilde hareket ettiniz değil mi? diye sordu.

Şövalye Jan, üzgün bir sesle :

— Maalesef, sayın madam! cevabını verdi. Selâ-haddin, ummadığımız bir şekilde hareket etti.

Senyör Daniel de heyecanla :

— Nasıl bir şekilde? diye sordu.

İç geçiren Şövalye, anlatmasma devam e t t i :

— Bizim, tepeden tırnağa zırhlara bürüneceğimizi tahmin ettiğinden, erlerini geriye, yüksekçe bir yere yerleştirmiş. Biz oraya, yakıcı güneş altında tırmanırken kan ter içinde kaldık. Üstelik, zırhların verdiği yorgunluk, bizde hâl bırakmamıştı. Tam Müslümanlara yaklaşmıştı k i , rüzgârın bize doğru sürüklediği ateşle karşılaştık ve ateş içinde kaldık.

Meğer, Sultan Selâhaddin, k u r u otları ateşe verdirmiş. Tepemizde yakıcı güneş, altımızda ateş, sırtlarımızda ağır zırhlar, bu halimizi bir düşünün. Ardın-d a n da. İvlüslumanların savaş n a r a l a r ı ve «Allah! Allah!» nidalarıyla saldırmaları bizi perişan etti.

O cesur şövalyeler, savaşta bazen eğilip hafif mızrağını ileri uzatıp düşmana atmaca gibi saldıran o kavgacı silâhşörler, bu durumda ne yapacaklarını şaşırıldılar.

Attıkları öldürücü oklarla zırhları delen ve bir güvercini yüz adım uzaktan vuran meşhur İngiliz okçuları, balta ile savaşmakta üzerlerine olmayan Çek şövalyeleri, düşmanlarının miğferlerini demir zincirlerle parçalamada

usta İsviçre savaşçıları, ağır palaları ile düşmanlarını biçip geçen Alman şövalyeleri ve at üzerinde olsun, yerde olsun karşılarına çıkan düşmanları tepelemekte mahir biz Fransız Şövalyeleri, Müslümanlar karşısında dağıldık.

21

Müslümanlar zırhsız olup at üzerinde de, yerde de rahatça hareket edebiliyorlardı. Bizler, palalarımızı, topuzlarımızı, z i n c i r l e r i m i z i kaldırıncaya kadar, M ü s l ü -manların tokmak ve palaları başlarımıza ve göğüslerimize i n i y o r d u .

Şövalye sustu. Biraz gözleri daldı. Sanki yine cenk meydanında idi. Herkes, nefesini kesmiş, onu dinliyordu.

Şövalye, dalgın bir şekilde yine devam etti:

— A h , ne savaştı o. Selâhaddin, bir destan kahramanı gibi çarpışıyordu. Karşısına çıkan dört şövalyeyi yere serdiğini bizzat gözlerimle gördüm. Kılıç vuruşları, o zamana kadar kimsede görmediğim şekildeydi. Nice usta silâhşor görmüş olan gözlerim, onun gibi sini görmedi.

Müslüman erlerin de her biri, ondan farksızdı. Dinleyen şövalyelerden biri dayanamadı:

— Şövalyem! diye konuşmayı kesti. Sizin yiğitliğinizi bilmesem, ya da duymamış olsaydım, korktuğunuza hükmederdim. Selâhaddin ve Müslümanlar, ne kadar yiğit olurlarsa olsunlar, bizim namlı şövalyelerimiz karşısında birer hiçtirler!..

Şövalye Jan, gözlerini bu sözleri söyleyen şövalyeye dikti. Otuz yaşlarında olan bu genç şövalye, i r i yarı biriydi.

Jan, ona bir müddet baktıktan sonra, ağzından şu sözler döküldü:

— Ne demek istediğinizi çok i y i anlıyorum şövalye. Korkak olup olmadığımı isteyen herkese karşı şu meydanda ispatlamaya hazırım. İster yaya ister at üstünde..

Şövalyelerimizin yiğitliğine gelince, bu hususta söylenecek birşey yok. Fakat, Kudüs'ün Selâhaddin'in ve Müslümanların eline geçmesini nasıl açıklayacak-

25

siniz. Bizimkiler daha yiğit oldukları halde, Selâhad-din'e, «Gelin Kudüs'ü alın mı?» dediler.

Ortada bir sessizlik oldu. Şövalye Jan'm yine tok sesi duyuldu :

- Müslümanlar, bizimkilerden zayıf oldukları halde mi Kudüs'ü zapt ettiler. Ah Sayın madamlar ve Efendiler!..

Gerçeği kabul etmek zorundayız. Müslümanlar Hittin'de bizi perişan edip, ardından da Kudüs'e girdiler. Bu bizim, yenilmemizden değil de neden ileri gelmiştir? Sorarım sizlere?..

Etraftan çit çıkmadı. Şövalye Jan'ın sesi yine devam etti :

— Hittin'de yapılan meydan savaşında Doğu'daki en seçkin Haçlı Şövalyeleri yok edildi. Kral Guy de Lusignan ve diğer şefler esir edildiler. Trablus Kontu Baymond yaralandı ve savaştan güçlkle kaçabildi. Fakat birkaç gün sonra da almış olduğu yaradan öldü. Haçlı Şeflerinden ancak Balian de İberin kurtulabildi.

Kerak Kontuna gelince, İslâmiyete dil uzatan ve Kabe'yi yıkacağını söyleyen bu Kont, Selâhaddin'in eline esir düştü. Esirler arasında ben de vardım. Selâhad-din, diğer esir edilmiş Haçlı Şeflerine iyi davrandı. Buzlu nar şerbetleri ikram etti. Fakat Kerak Kontuna: «Sen» dedi, «Dinimize dil uzatan birisin. Seni kurtuluş parası karşılığında bırakmayacağım. Burada, herkesin gözü önünde, seninle teke tek çarpışacağım. Eğer, kendine güvenirsen istediğin silâhı seç ve çık karşıma!»

Dinleyenlerden, hayret ifade eden mırıltılar duyuldu. Genç kızlardan biri hayranlıkla:

- Ne yiğitçe bir davranış bu! diye mırıldandı.

Şövalye Jan :

— Evet, çok yiğitçe bir davranış. Belki de aramızda çoğu kişinin yapamayacağı bir yiğitlik. Bize, bu hareketiyle de ders vermiş oldu.

2C

Senyör sordu :

— Peki sonra ne oldu? Çarpıştılar mı?

— Evet Senyörüm çarpıştılar. Kerak Kontu kılıçla çarpışmak istedi. Kılıçlarını seçerek, herkesin gözü önünde çarpıştılar. Tabii Selâhaddin'in beşinci darbesinde, Kerak Kontu kanlar içinde yere serildi.

Sultan Selâhaddin bizlere iyi davrandı. Biz, kurtuluş paralarımızın gelmesini beklerken birçok kale ve şe hirler Müslümanların eline geçti. Nihayet 2 Ekim 1187 tarihinde de Müslümanlar Kudüs'e girdiler.

Kadınlardan biri heyecanla sordu :

— Kudüs'te katliam yaptılar mı?

— Maalesef yapmadılar. Maalesef dememin sebebi, bu hareketleriyle pek çok kalpleri kazanmış olmaları ve I. Haçlı Seferi sonunda Kudüs'e girmiş olan Haçlıların, camilere ve sinogoglara girerek oralara sığınmış Müslümanları ve Yahudileri acımadan kesmelerine karşılık Müslümanların, insanca davranmaları.

Selâhaddin'in bu iyi davranışları, pek çok Hıristi-yanın, Müslüman olmasına sebep oldu. Ve Selâhaddin, iyi davranışlarıyla da, yine bizlere örnek oldu.

Bu zaferden sonra elimizde ancak Tyr (Sur) Kalesi ile Antakya kalmıştı. ,

Kurtuluş paralarımız geldikten sonra, bizler de esaretten kurtulduk. Ve durumu bütün Hıristiyan dünyasına duyurmak, yeni bir Haçlı Seferi başlatmak için, görevlendirildik.

Ben Fransız olduğum için Kralımız Filib Ogüst'e durumu bildireceğim. Alman ve İngiliz Şövalyeleri de. Alman İmparatoru Frederik Barbaros ve İngiltere Kralı Aslan Yürekli Rişar'a, Kudüs'ün elimizden çıktığını haber verecekler!

Senyör, düşünceli bir tavırla:

27

— Yakında hazırlıklar başlar! diye söylenirken, şövalye adaylarının gözlerinde, sevinç parıltıları uçuşmaya başladı.

Yeni Şövalye olacak olan bu gençler, yıllardan beri, masallar ve destanlar arasında büyümüşlerdi. Duydukları destanların etkisinde olup, onlar da destan kahramanları gibi olmayı arzu ediyorlardı. Ve işte şimdi de karşlarına çok büyük bir fırsat çıkmıştı. Kudüs'ü geri almak için Müslümanlarla çarpışacaklar ve yiğitlikler göstereceklerdi. Yiğitliklerini duydukları Haçlı şövalyeleri gibi onlar da ünlü olacaklardı. Bu düşünce, hepsini ürpertiyor, gençliğin verdiği bir taşkınlıkla seferin bir an önce başlaması için, içlerinden sessizce dua ediyorlardı.

Senyör:

— Şövalyem! dedi. Sizi şatomuzda misafir etmekten büyük mutluluk duyarız. Burada gördüğünüz bu gençler, on gün sonra Kralımız Filib Ogüst'ün huzurlarında, onun takacağı kemerlerle şövalye olacaklar. Bizimle birlikte Paris'e gelmenizden de onur duyarız.

Şövalye Jan gülümsedi:

— Sayın Senyörüm! cevabını verdi. Beni, yanınızda refaketçi olarak görmek istediğinizi söylemekle onurlandırdınız. Fakat az önce de söylediğim gibi, Kudüs'ün Müslümanların eline geçtiğini Kralımıza bir an önce duyurmakla vazifeliyim.

Yarın sabah, muhakkak hareket etmem lâzım. Eğer Kralımız beni Paris'te tutmak için emretmezse, haberi verdikten sonra da hemen Filistin'e geri dönmem gerekecek. Yok eğer ısrar ederse, Paris'te sizinle buluşmak şerefine ererim!

— O şeref bize ait olacaktır Şövalyem! Haydi artık Şatoya dönelim. Hey borucu, borunu çal!..

:fc :£ % 28

KRAL FİLİB'İN ŞÖVALYELERİ

Şövalye adaylarının «Şövalye» ilân edilecekleri gün hava çok güzeldi. Halk saray kapılarının önüne dolmuş, yapılacak merasimi görmeseler bile, gelenleri görmeye hazırlanmışlardı. Öyle ki, geceden gelip yer kapmış olanlar bile vardı.

Ortaçağ'da, halk o kadar perişandı ki, bir eğlence onlar için bulunmaz ve unutulmaz gün oluyordu. Böyle bir töreni görmüş olanlar, o töreni yıllarca dillerinden düşünmezlerdi. Bu, onlar için bitmez tükenmez bir hazine olurdu. İşte şimdi de, halkın eline böyle bir fırsat geçmişti. Bu fırsatı kaçırmaya kimsenin niyeti yoktu. Bu bakımdan daha geceden hazırlıklar yapılmış ve yerler tutulmuştu.

Asillerin, halkı hiç bir endişeleri yoktu. Çünkü, saray onlara açtı ve halkın hayranlık ifade eden sesleri arasında, saraya gelir ve giderlerdi.

Kral Filib Ogüst'ün tertiplendiği bu törende, Fransa'nın dört bir yanından gelmiş altı yüz şövalye adayı kemer takacaktı. Tabii Kral, her birine kemer taka-mazdı. Bunun için ne zamanı vardı ve ne de sabrı. O, belirlendi yedi sekiz şövalyeye kemer takıp, kılıcı ile boyunlarını yaraladıktan sonra, yanındaki büyük senyörler, Kralın verdiği yetkileri kullanarak, şövalye adaylarına kemer takmaya devam edeceklerdi.

Halkın meraklı ve sabırsız bekleyişi sırasında, saraydan çalgı sesleri gelmeye başladı. Bu sesler, yavaş yavaş,

29 yavaş, sokaktaki herkesin gürültüyü kesmesini de sağladı.

Askerlerin büyük bir titizlikle açtıkları yollardan, asillerin arabaları geçmeye başladı. Arabaların içinde, en güzel kıyafetlerini giymiş kadınlar, kızlar ve asilzadeler vardı.

Bu arada, Kiliseden öğretmenleri tarafından alınmış adaylar da, arabaları ile geliyorlardı. Bu adaylardan bazıları, sersemlemiş bir şekilde etraflarına bakıyor, bazıları da uyku akan gözlerle arabaların içinde uyukuyorlardı. Halktan, adayları tanıyanlar ya da, bağlı oldukları asilin çocuğunu görenler, sevinçle haykırıyor ve onu alkışlıyorlardı. Şimdi, çalgı sesleri, alkışlardan ve bağırtılardan duyulmaz hale gelmişti Paris sokakları, gürültüden inliyordu. Muhafızlar, taşkınlık yapıp ileri geçmek isteyenleri, ellerindeki mızraklarla önlüyor ve bazıları da tartaklıyorlardı.

Üzerine giydiği sırmalı bir esvabdan tüccar olduğu anlaşılan biri yanındakine:

— Söyle bana Hug! Kaç aday, şövalye ilân edilecekmiş? diye sordu.

Adının Hug olduğu anlaşılan, iri yarı ve göbekli adam:

— Bin kişi civarında olduğunu söylüyorlar! cevabını verdi.

Bir duvarın taşları gibi birbirlerine yapışmışçasına durmak zorunda kalan bu kalabalıktaki adamlardan biri, onların sözlerine karıştı:

— Ne bini, onbin kişi kadarmışlar! Benim Teyzemin oğlu, sarayda hizmetkârdır o söyledi.

Hug, adama bakmaya tenezzül etmeden: — Buna desteksiz atış derler birader! diye konuştu. On bin kişi!..

Bu kadar adayın şövalye olduğunu ne gördüm ne de duydum şimdiye kadar.

3ü

— Şimdiye kadar duymadıysan şimdi duyacak ve belki de göreceksin dostum!

— Niye dostun oluyor muşum ki? Seni tanımam, bile!..

— Lâf gelişi dostum. Benim ağızım bu kelimeye alışıktır da. K r a l Filib'e şövalye lâzım. Bunun için onbin kişiyi de şövalye yapar, y i r m i bin kişiyi de..

— Saray Şövalye fabrikası mı be!

— Neden olmasın?.. Kral yaptı mı kim ne diyebilir?

— Cahilliğin buradan da belli!..

— Neden cahil oluyormuşum ki dostum!

— Şundan! önce sana şu ihtarı da yapayım : Bana ikide bir dostum deyip de canımı sıkma!..

— Peki dostum!..

— Arkadaş, sen insanı deli edersin be!..

— Peki kızma da, fazla şövalye yapılamamasının sebebini söyle!

— Şövalyelik, kurallara bağlıdır. Ve bir şövalye adayının yetişmesi yılları alır. Her önüne geleni Kral şövalye yapmaz da ondan!..

— Peki ama, duyduğuma göre Müslümanlar Kudüs'ü almışlar ve şimdi onların üzerlerine bir Haçlı Seferi tertip edilecekmiş. Onun için K r a l eline geçmiş bu fırsattan faydalanıp niye şövalye ilân edip durmasın?..

— Aman Allah'ım çıldırabilirim. Hug'a ilk soruyu sormuş olan tüccar:

— Bırak şu adamı da, bana cevap ver! Bin kişi bile olsa, bu kadar adayı, sarayın salonu almaz k i . Üstelik, salona dolacak asilleri, kadınları, çocukları da düşünürsek..

— Sıkışık durduktan sonra neden olmasın ki?

— Zannetmem! Düşün ki o kadar şövalye adayı ve o kadar da asil!

31

—Canım onun da kolayı bulunur. Adayların bir kısmı bahçede bekletilir, diğerleri de Şövalye oldukça dışarı çıkarılır.

—Ha, bak ona aklım yatar. Dur, dur. Duyuyor musun. İçeride tören başlıyor galiba?

Dışardakilerin hepsi de kulak kesildi. Çünkü, Saraydan, boruların uzun uzun öttüğü duyuluyordu. Bu, törenin başlayacağını belirten bir işaretti. Ve halk çalınan bu boruların manâsını iyi bilirdi.

Gerçekten de, sarayın içinde, kabul salonunda tören başlıyordu. Kral Filib Ogüst, tahtında oturmuştu.

Yanıdaki tahtta da Kraliçe oturuyordu. Kral, altın renginde ve kenarları samur derisi ile çevrili bir pelerin giymişti. Başında parıldayan bir taç vardı. Elinde krallık esasını tutmaktaydı. Zayıfça ve sinirli bir kimse idi. Halkın, Filib Ogüst'e büyük bir güveni vardı. Fransız halkı bu Kralı çok seviyordu. Filib Ogüst de Fransa'ya yararlı olmaya gayret eden bir Kraldı.

İngiltere'nin Fransa üzerindeki bazı siyasi isteklerini önlemeye gayret ediyor, Plantegenet Sülâlesinin aşırı isteklerini frenlemeye gayret ediyordu. Onun İngiltere Kralı Aslan Yürekli Rişar ile aradaki mesafeyi daima ayarlı bir şekilde tutmaya çalıştığı yanındakiler tarafından da iyi biliniyordu.

Kraliçe ise, köpük gibi ak danteller içindeydi. Mavi gözlü ve beyaz tenli bir hanımdı. Başında, saçlarına tokalarla tutturulmuş minik bir taç parlıyordu. Bu taç zümrüt ve incilerle süslenmişti.

Kral ve Kraliçenin, tahtlarının yanında Kralın ve Kraliçenin nedim ve nedimleri ayakta duruyor ve onların işaretlerine, hazır bir şekilde bekliyorlardı.

Diğer yanlarda, Saray Nazırı ve sarayın ileri gelenleri yer almışlardı. Salonun iki tarafında da madamlar ve onların kocaları olan asiller devirlerinin en pa-

32

halı elbiselerini giymiş oldukları halde beklemekteydiler.

Sarayın dışından gelmiş olan bir kimse, saraydaki bu lüks ve zenginliği görünce şaşırabilir ve dilenciler ülkesinden, çok zengin bir ülkeye mi geldim diye hayret edebilirdi. Çünkü, sarayın dışındaki halkın elbiseleri eskilikten dökülüyordu ve bazıları yırtık pırtıktı.

Kişin, o soğuk günlerde kirli ve yırtık gömlekleme gezinen ve üşümek için kollarını, ellerini koltuklarının altına sokan insanlarla karşılaşmak her an mümkündü. Yiyecek kıttı. Halkın karnı yeterince doymuyordu.

Ama asillerin durumu başkaydı. Onlar, yaz ve kış her zaman karınlarını rahatça doyuruyor ve günlerini eğlencelerle geçiriyordu. Kışın üşümek yazın da, sıcağın bunalmak diye bir meseleleri yoktu. Çünkü kışın gayet mükemmel elbiseler paltolar ya da kürklere bürünüyorlar, yazın da, daha serin olan malikânelerine çekiliyorlardı. O devirde bütün Avrupa ülkelerinde durum böyle idi.

İslâm ülkelerinde ve Müslüman Türkler arasında ise, halk ile idareciler arasında böyle uçuruma rastlanmazdı. İdare edilenlerle idare edenler arasında yaşayış bakımından fark olmazdı. Servetler arasında uçurumlar da yoktu. Ve yine Doğu'da İslâm Türk dünyasında halk sınıfları diye bir şeye rastlanmazdı. Asiller, serfler diye de bir ayırım yoktu. Aynı zamanda Müslümanlar arasında yoksul kişilere karşı büyük bir merhamet vardı. «Komşusu aç iken kendisi tok olarak sabahlayan olgun mü'min değildir!» hadisini kendilerine en büyük dayanak olarak almış olan Müslümanlar, açları, yoksulları gözetir ve onlara her zaman yardımcı olurlardı. Ve yine, Yüce Allah'ın Kur'ân-ı Kerim de buyurduğu üzere bütün zengin Müslümanlar zekâtlarını verirler ve yoksulları kalkındırırlardı.

Hilâ! Uğruna - F . : 3

33

Oysa Hıristiyanlık dünyasında o sıralarda, zengin olan asiller arasında merhamet diye bir şey yoktu. Meselâ, bir Senyörün ormanında yoksul bir köylü karnını doyurabilmek ve çoluk çocuğunu açlıktan kurtarabilmek için dereye balık avlasa, ya da kırdada bir tavşan yakalasa, Senyörün emri ile kemikleri kırılır, kırbaç altında öldürülür veya zindana atılır ve orada ölünceye kadar tutulurdu. Köylülerin ve serf denilen Avrupa halk sınıfının oturdukları evler bile yürekler acısıydı. Delik deşik bir kulübe.. Tabanı dövülmüş ve düzeltilmiş toprak.. İşte o kadar. Ancak kırık bir testi.. Otlardan yapılmış bir yatak.. Bunun yanında, insanlık için yüz karası olacak bir durum vardı ki anlatılamaz. Senyör, toprağında yaşayan bütün köylülerin ve zenaat sahihlerinin efendisi sayılır, onların namuslarına dahi el uzatabilirdi, tşte, o devirde Hıristiyanlık dünyasının yaşayışı ve halkının durumu böyle idi. Şimdi de, zavallılar, Kralın haşmetiyle, zenginliği ile gözleri kamaşmış, bir şekilde görmedikleri törenin sonunu bekliyorlardı. Belki de verilecek ziyafetten arta kalanları yiyebileceklerini düşünmekteydiler. Boruların, törenin başlayacağını ilân etmesinden sonra sarayın büyük salonundaki bütün gözler Krala çevrildi. Kral Filib, ağır ağır yerinden kalktı. Arkasında duran nediminin eline omuzundaki pelerini hafifçe düşürdü. Şimdi, üzerindeki kırmızı gömlekle kalmıştı. Ardından elindeki asayı yanındaki hizmetkârına uzattı. Ve Şövalyelerin başkanının, diz çökerek kendisine uzattığı, kılıcı aldı. Salonda çıt çıkmıyordu. Sanki bütün nefesler kesilmişti. Herkes, onun hareketlerine dikkatle bakıyordu.

34

Asillerin aralarında bıraktıkları boşlukta, onbeş şövalye adayı diz çökmüş olarak bekliyorlardı. Bunlar, Senyör Daniel'in Şatosundaki Şövalye adaylarıydı. Kralın, ülkenin dört bir tarafından gelmiş olan bütün adayları tek tek kemer sahibi yapması mümkün olmadığından ancak sembolik olarak birkaç tanesini şövalye yapacağı biliniyordu. En büyük senyör olması dolayısıyla. Senyör Daniel'in adayları da, Kral tarafından Şövalye ilân edileceklerin başında geliyordu.

Tahtının ayak ucunda diz çökerek bekleyen Şövalye adayına baktı. Kralın önünde diz çökerek bekleyen bu aday, Marsel'den başkası değildi. Marsel'in kalbi heyecanla kuş gibi atıyordu. Aynen kafesinde çırpınan bir kuş gibi..

İçinden, kendilerine öğretilmiş olan şövalyeliğin şu formülünü tekrarlıyordu : «Ruhum Tanrı'nın, hayatım Kralın, kalbim sevgilimin ve şerefim kendimin!»

Heyecandan, hiç bir şeyin farkında değildi. Yıllardan beri hayâl ettiği şey işte gerçekleşiyordu ve hem de Kral tarafından Şövalye ilân edilecekti.

Kralın, mabeyncisine hafif bir baş işaretini üzerine, yan tarafta bekletilen beyaz tüller içindeki küçük bir kız çocuğu, elinde tuttuğu altın mahmuzları getirip Marsel'in önüne koydu. Bu, silâh kuşanma töreninin ilk bölümüydü. Şövalye, altın mahmuzları almış oluyordu.

İkinci bölümde de, Kral adayın kılıcını beline takacaktı. Hareket, sarayda da tekrarlandı. Kral Filib Ogüst, elinde tuttuğu kılıç ile ileriye doğru bir adını attı. Marsel'in Senyörü Daniel de ilerleyerek diz üstünde doğrulmuş olan Marsel'in beline bir kemer taktı. Kral, elindeki kılıcı, Marsel'in beline taktı. Ardından da, Senyörün büyük bir saygı ile uzattığı kılıcı alarak Marsel'in boynunda ufak bir yara açtı ve ardından kı-

35

lıcının ucu ile Marsel'in omuzlarına dokundu : «Seni Kralına sadık bir şövalye ilân ediyorum!» dedi. Marsel, şövalye olmuştu. Salonda büyük bir alkış koptu. Bu alkışlar arasında ayağa kalkan Marsel, daha, önce öğrendiği üzere, diğer şövalyelerin yanına giderek aralarında yer aldı.

Kral, diğer adayları da, biraz daha çabuk hareket ederek, şövalye yaptı. Onbeş adayın sonuncusu da şövalye ilân olunduktan sonra, Kral, elindeki kılıcı, yanındaki nazıra uzattı. Nazır kılıcı alırken, diğer bir saray hizmetlisi, Kralın pelerini Filib Ogüst'ün omuzlarına koydu.

Salonda çıt çıkmıyordu. Herkes, Kralın konuşacağını anlamıştı. Bu konuşma, merakla bekleniyordu.

* * *

36

KRAL FİLİBİN HAÇLI SEFERİNİ İLÂN ETMESİ

K r a l Filib, gözlerini b i r müddet etrafta gezdirdikten sonra konuşmaya başladı:

—Fransa'nın seçkin Madamları ve Mösyöleri!.. Asil Şövalyeler!.. Bundan çok kısa bir zaman önce, Kudüs'ün Müslümanların eline geçmiş olduğunu öğrenmiş bulunuyorum. Kudüs.. O Kutsal Yurt, bizim elimizden çıkmış.. Bilirsiniz ki, Kudüs'ü ele geçirmek için yapılan ilk Haçlı Seferinin teşviki ve seferin yapılmasının şerefi biz Fransızlara aittir.

Fransız asıllı olan Papa I I . Ürben, Haçlı Seferleri'nin teşvikçisi olup, başta İtalya olmak üzere pek çok Hıristiyan ülkesini gezerek, bütün Hıristiyanları bu sefere katılmaları için, onlara çağrıda bulunmuştu. Bu maksatla bütün Fransa'yı dolaşmış olan Papa I I . Ürben Tours Şehrinde bir toplantı yapmış, oradan Bordeaux'-ya, sonra Toulouse'a ve başka şehirlere gitmişti.

Onun tutuşturduğu bu alev, Haçlıları ve bilhassa biz Fransızları yakmış, Fransamızda bu harekete karşı gösterilen sınırsız ilgi, Birinci Haçlı Seferine bir m i l l i Fransız karakteri vermiştir. Bu sefer ve ondan sonra yapılan diğer Haçlı Seferleri, dostlarımız İngilizler ve Almanlar kabul etseler de etmeseler de, Fransız kuvvetleri ve parasıyla gerçekleşmiştir. Bizler bundan gu-r u r duyarız.

37

Şimdi yine Kudüs'ün Serazenlerin (4) eline geçtiğini duymakla, kanımızın alev alev yandığını ve o Kutsal Yürd'u'kurtarmak için hiç bir Fransızın, hayatını ortaya koymaktan çekinmeyeceğini biliyorum.

İngiltere ve Almanya'dan aldığım haberlere göre, orada da yeni bir Haçlı Seferi için hazırlıklara girilmiş. Bizim, diğer Hıristiyanlardan geri kalmayacağımızı kesinlikle biliyorum.

Kralın bu sözleri üzerine, salonda:

—Asla geri kalmayız. Biz de derhal hazırlıklara girişelim! sözleri uğuldamaya başladı. Yalnız şövalyeler değil, kadınlar ve çocuklar bile bu sözlere katılmışlardı.

Salondakilerin, söylediklerini benimsediklerini gören Kral, devam etti:

—Düklerim!.. Kontlarım!.. Senyörlerim!.. Bütün, asalet sahibi asillerim ve yiğit şövalyelerim!.. Fransa sizsiniz. Sizin kabul etmeniz, demek bütün Fransa'nın bu hareketi desteklediğini gösterir.

Bu Kutsal Göreve hepinizi davet ediyorum. Gidelim ve «Kenise-i Kumameyi (5) kurtaralım ve oraya Haçımızı dikelim!..

Salonda yine büyük bir uğultu koptu :

—Kudüs'e tekrar Haçımızı dikelim!..

—Gidelim!.. Gidelim!..

—Evet, bir an önce yola çıkalım ve Müslümanların elinden alalım, Kutsal Kudüs'ü...

Kral Filib, etrafa tekrar bir göz attıktan sonra, elini kaldırdı. Uğultu bir anda kesildi:

(4) Müslümanlara, Hıristiyanların taktıkları İsim.

(5 } Hıristiyanların, Hz. İsa'nın kabri üzerinde kurulduğunu kabul ettikleri kilise. Fakat bilindiği gibi, Hz. İsa öldürülmemiş ve Yüce Allah tarafından refedilmiştir.

38

—Evet, gidelim ve Kudüs'ü geri alalım. Selâhad-din'i ve Müslüman erlerin hepsini cehenneme gönderelim.

Uğultu tekrar duyuldu :

—Selâhaddin'i ve bütün Müslümanları keseceğiz. Söz bu büyük Kral ve Şövalyelerin sözü.

—Senyörlerin sözü bu Kralımız!

Kral, sevinçle tekrar elini havaya kaldırdı. İsteddiği olmuştu. Herkes, onun istediği şekilde konuşmuştu.

Fransa'dan yola çıkacak Haçlı kuvveti, Papa'nın Filib Ogüst'e yakınlık duymasına sebep olacaktı. Papa tarafından desteklenmesi de, İngiltere Kralı Aslan Yürekli Rişard'ın Fransa üzerindeki kötü emellerini engelleyecekti. Çok iyi bir taktik yürütmüştü. Hem halkın kalbini kazanacak, hem de Papa'nın gönlünü yapacak ve aynı zamanda da, İngiltere Kralı Aslan Yürekli Rişard'm Haçlı seferine katılıp, Fransa aleyhine olan düşüncelerinden uzaklaşmasını sağlayacaktı. O, bu hareketiyle bir taşla iki kuş değil üç kuş vurmuş oluyordu.

Kudüs'ü de ele geçirebilirlerse, o zaferden de büyük bir pay almış olacaktı ki, bunu düşünmek, başım döndürmeye yetti.

— Öyle ise, törenlerin bitiminden sonra hemen hazırlıklara girişilecek ve iki ay sonra sefere çıkacağız! diye bağırdı.

Salondaki Şövalyeler ve bütün asiller:

— «Deus volt! (Tanrı bunu istiyor) diye bağırırmaya başladılar. Heyecandan gülenler, ürperenler ve göz yaşları dökenler vardı.

Deus Volt sözü, ilk defa I. Haçlı Seferi tertip edilirken, Clermont Şehrindeki Konsil'de Papa I I . Urbanın tesir edici konuşmasından sonra söylenmişti. Şimdi yine aynı sözler tekrar ediliyordu.

39

«Tanrı bunu istiyor!», işte bu söz, bütün salonu doldurmuştu. Kısa zamanda Avrupa'daki bütün papazlar aynı şeyi söyleyerek, Hıristiyan dünyasını ayağa kaldıracaklardı. İngiltere'de, Almanya'da, Çekoslovakya'da,

İtalya'da, Cenova'da ve Hıristiyanlık âleminin en ücra yerlerinde bile «Tanrı bunu istiyor!» avazeleri ile, Müslümanlara karşı silâhlanma başlayacaktı.

I. Haçlı Seferinde de hareket böyle başlamış ve kısa zamanda, bütün Hıristiyanlar silâhlanmışlardı. Kilise, Hıristiyanları teşvik etmekte bütün ustalığını ortaya koymuştu. Papa, yaptığı konuşmada: «Her bir Hıristiyanın, Kudüs'ü Müslümanların elinden kurtarmak için silâha sarılması lâzım geldiğini ve bu uğurda, evini barkını, karısını, çocuğunu bırakarak yola çıkmasının kutsal bir vazife olduğunu» bildirmişti.

Sefere katılacakların malları, mülkleri ve ailelerinin emniyetleri Kilise tarafmdan sağlanacaktı.

Haçlı Seferine katılanlar için genel bir merasim ve dinî ayin yapılacak ve elbiselerinin üzerlerine de bir Haç motifi işlenecekti.

Kilisenin ve papazların gayretleri ile toplanan 600.000 kişilik Haçlı ordusu Kudüs'ü ele geçirebilmek için, geçtiği yerleri ezip çiğneyerek harekete geçmişti. Haçlı Seferinin tertip edilmesi için devamlı olarak Pa-pa'ya haberler gönderen Bizans Rum Devleti bile Hıristiyan olmasına rağmen gelen bu Haçlı ordusundan ürkmüş ve onları İstanbul'a sokmamış, surların dışında kamplarda yerleştirdi. Çünkü bir keşiş olan Pierre (Piyer) Lermite ile bir Şövalye olan Yoksul Gotye (Gau-tier Sansavoir)'nin başlarında bulunduğu bu Haçlı topluluğu, Belgrad'da yağma hareketlerinde bulunmuş ve etrafı yağmalayıp, yakıp yıkmışlardı. Niş Şehrinde de aynı yağma hareketlerinde bulunup, Hıristiyanlara

40

oldukça zarar vermişlerdi. Hattâ Bulgarlar, bu Haçlılar üzerine baskın yapıp bir kısmını kılıçtan geçirmiş ve onların Ordu Hazinesini almışlardı. Piyer Lermite, Bulgarların eline düşmekten güç kurtulmuştu.

Bizans Rum Devleti güvenemediği bu Haçlıların İstanbul önlerinde kalmasını doğru bulmadığı için de, bunları bir an önce, Anadolu yakasına geçirip, Müslüman Selçuklu Türkleri üzerine sevketmişti.

Fransız ve Almanlardan meydana gelen bu ilk Haçlılar, bir vuruşta yok edebileceklerini sandıkları Müslüman Türklere saldırmışlar; fakat Sultan Kılıç Arslan idaresindeki Müslüman Türk kuvvetleri bu Haçlı kuvvetine çok ağır kayıplar verdirmişlerdi. Öyle ki, Şövalyelerin yarısından fazlası bu cenkte hayatını kaybetmiş, Yoksul Gotye ve iki kardeşi ağır yaralanmışlar. Haçlılar korku içinde Marmara Denizi sahillerine kaçıp, orada yardımlarına gelen Bizans gemilerine binip hayatlarını kurtarabilmişlerdi.

Bu müthiş cenkten sağ salım kurtulabilenlerden bir kısmı, az sonra İstanbul önlerine gelen diğer bir Haçlı topluluğunun başkanı Aşağı Loren (Lorraine) Kontu Godefroy de Bouillone'nin idaresine girmişler, bir kısmı da silâhlarını sattıktan sonra, «Haçlı Seferi» sevdasından vazgeçip, geriye, ülkelerine dönmüşlerdi.

Bunların ardından gelen Almanların teşkil ettiği bir Haçlı Ordusu da Alman ve Macar topraklarındaki Yahudileri katlederek, Polonya'da (o zamanki adı ile Lehistan'da) Yahudileri öldürerek, harekete geçmiş ve Yahudi dükkânlarını ve evlerini yağma etmiş ve yakmışlardı. Bu durum karşısında Yahudiler şehirleri bırakıp civardaki köylere kaçmışlar, ama köylerdeki Hıristiyanlar da, kendilerine sığınmış olan bu Yahudileri öldürmüşlerdi.

4<

Diğer Haçlılar gibi, ilerleyen bu Alman Haçlıları da, Hıristiyan şehirlerinde yağmalama hareketlerinde bulunmuş ve bunlar da Bizans'ın gözünü yıldırmışlardı.

İşte, İstanbul önlerinde birleşip Anadolu'ya geçirilen bu Haçlı Ordusu, Sultan Kılıç Arslan ve onun yiğit erleri tarafmdan eritilmiş; fakat yüzbin kişilik bir Haçlı ordusu sonunda Kudüs'e girebilmişti.

Haçlıların Kudüs'e girebilmesi, maalesef o sıralarda Büyük Selçuklu Sultanlığında taht kavgalarının yapılmasından faydalanmak suretiyle olabiliyordu.

Kudüs'e giren Haçlılar, orada, bütün vahşetlerini göstermişlerdi. Yetmiş bin Müslümanı, kadın, çocuk, ihtiyar demeden kılıçlarla parçaladılar. Müslüman kadınlarını, sığınmış oldukları Ömer Camiinde, çocukları ile beraber öldürdüler. Öyle ki, ayaklar topuk kemiklerine kadar kan içinde kalıyordu.

Haçlılar, Yahudileri de sinagonlarında diri diri yaktılar.

Kudüs'ün sokaklarında kanlar, seller gibi aktı. Haçlı Sürüsü, akşam oluncaya kadar öldürmekten ve kan dökmekten bıkmadılar.

«Akşam olunca Haçlı askerleri katliamdan usandılar ve sevinç sarhoşluğu içinde hıçkırma hıçkırma ağlayarak, Merkad-i İsa'ya gittiler ve kana bulaşmış ellerini dua için kaldırdılar.» (6)

İşte, yine şimdi Haçlılar yeni bir sefer için hazırlıklara başlıyordu. «Tanrı bunu istiyor!» teranesi ile de, halk galeyana getiriliyordu.

Yeni Şövalye olmuş gençler, heyecanla ürperiyor ve seferin bir an önce başlaması için içlerinden dua ediyorlardı.

(6) Ernest Barker, Bizans Tarihi. 42

Kral, konuşmasını bitirdikten sonra, davetliler yemek salonuna alındılar. Senyör Daniel, Marcell'i sağ tarafına almıştı. Onu, diğer şövalyelerden fazla sevdiği anlaşılıyordu.

O zamana kadar asillerin yemek masalarına oturmamış, ancak onlara hizmet etmiş olan Marsel, şimdi bütün o sıkıntılı unutmuşa benziyordu.

Yemekler yenirken, Senyör Daniel ve Marsel, karşılarında Şövalye Yiğit Jan'ın oturduğunu gördüler. Şövalye Yiğit Jan da, onları görmüştü.

— Nasılsınız Senyör Daniel! diye sordu. Elindeki tavuk budunu tabağına bırakan Senyör Daniel:

— İyiyim. Sizi gördüğüme çok memnun oldum, Şövalyem! cevabını verdi.

Şövalye :

— Marsel'i kutlarım. İ y i bir Şövalye olacağına inanıyorum. Ziyafetten sonra görüşelim! diye konuştu. Konuşmasını yüksek sesle yapmıştı. Çünkü salonda her kafadan bir ses çıkmaktaydı.

Marsel, ziyafetin bir an önce bitmesini ve Yiğit Jan ile görüşmeyi o kadar candan istiyordu ki , az önce yemek masasında duyduğu hazı, şimdi duymaz olmuştu.

Kralın ziyafet salonunda bulunmak ve Kral ile birlikte yemek yemek bile, Marsel'i sevindirmez olmuştu. Oysa o, bütün diğer şövalye adayları gibi daha küçük yaştan itibaren Kralın masasında bulunmayı ve K r a l tarafından silâh kuşandırılarak Şövalye olmayı hep hayâl edip durmuştu. Ama şimdi Yiğit Jan ile konuşacağını düşünmek ve onun tarafından takdir edilmek, kurduğu o hayâllerden daha ağır basmıştı. O devirdeki bütün gençler gibi Marsel de, Haçlı Savaşlarına katılmış Şövalyelere hayrandı. Çünkü, en küçük yaştan i t i - 43

baren Haçlı Savaşlarına giden Şövalye hikâyeleri ile büyümüştü.

Fransa'da halk arasında söylenen Roland Şarkıları, Marsel'i çok etkilemişti. O da, Endülüs'e Müslümanlar üzerine giden Şarلمان'ın yeğeni Roland gibi bir yiğit olmayı istiyordu.

Endülüs'ten başarısız bir şekilde geri çekilen Şarl-man Ordusunun artçılığını üstlenen bu şövalye, yerli Baskların saldırısına uğrayıp öldürülmüş ve Fransızlar da, sanki çok büyük bir zafer kazanmış bir kişiy-miş gibi bu Roland'ı şarkılarda anmaya başlamışlardı. Tabii, çocuklar, annelerinin, babalarının ve çevrelerinin çok b ü y ü k tesiri altında k a l d ı k l a r ı için, y i ğ i t l i ğ i (!) göklere çıkarılan bu Roland'a hayranlık duyarak yetişmişlerdi.

Ve yine, halk arasında devamlı olarak anlatılan Haçlı Savaşları ve savaşa giden şövalyeler çocukları ve gençleri büyülemişti. Gençler için, bu şövalyeler yiğitliğin sembolüydüler.

Marsel de, adını çok duymuş olduğu Yiğit Jan ile aynı masada bulunmaktan dolayı, bu bakımdan büyük bir sevinç duyuyor ve onunla konuşabilmek için sabırsızlanıyordu.

Masanın etrafında Kral Filib Ogüst'ün soytarısı dolaşüyor ve elinde salladığı bir çanı çalıyor, abuk sa buk bir takım sözler söyleyerek ziyafettekileri güldürmeye çalışıyordu. Bu arada çeşitli sesler çıkarıyor ve hayvan seslerini taklit ediyordu. Taklitleri o kadar mükemmeldi ki, senyörlerden biri mahsustan başını çevirerek : —Eşek mi geldi? Hey hizmetçiler kovun bu hayvanı buradan! dedi.

Kahkahalar, bütün salonu kapladı. Marsel, gülecek bir şey olmadığını düşünüyordu. Kendisi genç olduğu 44

halde, olgun bir adam gibi duruyor, kavuşmayı yıllardan beri hayâl ettiği K r a l ve çevresinin ne kadar basit şeylerle vakit geçirdiğini düşünüyordu.

Birbirine lâf atan Dükler, Kontlar ve Senyörler kahkahadan kırılıyorlar, kadınlar ipekli mendillerini ağızlarına götürerek kıkırdıyorlardı. Marsel, yalnız. Y i -ğit Jan'ın gülmediğini gördü. Bu da onu sevindirdi. Onunla aynı duygulara sahip olduğunu düşündü.

Orlean Dük'ü de, Şövalye Jan'ın gülmediğini fark edince, ona :

— Ne o Şövalyem? Hiç gülmüyorsunuz? Yoksa savaş meydanında karşılaştığınız Müslümanların buraya kadar gelebileceklerini sanıp da mı endişeleniyorsunuz? diye takıldı. Ardından da devam e t t i : «Hiç merak etme! Gelecek olurlarsa, güçlü kollarımızla onları durdururuz! Onun için, hiç üzülmeyin. Gülp eğlenmenize bakın!» Dük'ün yüksek sesle söylediği bu sözler üzerine, masadakiler başlarını Şövalye Yiğit Jan'a çevirdiler. Onun nasıl bir cevap vereceğini bekletiler.

Şövalye Yiğit Jan:

— Sözleriniz beni ferahlattı Sayın Dük'üm! cevabını verdi. Güçlü kollarınız... Evet, Kral Guy de Lu-signan'ın, Kerak K o n t u n u n , Templar Şövalyelerinin, Jo-hannis Şövalyelerinin ve o kadar namli Şövalyenin durduramadığı Müslümanları, sizin güçlü kollarınızla durduracağınıza inanırım. Hele, sizi gördükten sonra!... Salonda, birden bir sessizlik oldu. Marsel, Dük'e dikkatle baktı, Fransa'da Kraldan sonra gelen bu adamın kolları ve bedeni o kadar zayıftı ki , değil bir muharibi durdurmak, bir bebeği bile taşıyacağı şüpheliydi. Bu bakımdan, Şövalye Yiğit Jan'ın çok nefis bir espri yaptığı meydandaydı. Şövalye yalnız silâhları değil, dilini de çok güzel kullanıyordu.

45

Marsel'in ona karşı hayranlığı daha da arttı. Y i -ğit Jan, kendisini korkak gibi göstermek isteyen Dük'e öyle yaman bir cevap vermişti ki, Orlean Dük'ü kızsa bir türlü, kızsasa bir türlü.. Ortada kalmıştı.

Dük, bu sözün saraydan çevreye yayılacağını ve kısa zamanda Fransız halkı arasında söyleneceğini; ve şairlerin bile Yiğit Jan'ın bu esprisini dillerine dolaya-caklarını düşündü. Kendisini bir ateş bastı. Haline gülen var mı, diye gözlerini etrafta dolaştırdı.

Dük gibi kindar bir adama gülmenin ne demek olduğunu bilen bütün asiller, başlarını öne eğmişler, güya böyle bir sözü duymamış gibi davranmaya başlamışlardı.

Yalnız Kral Filib Ogüst, bıyık altından gülüyordu. Dük, bir müddet düşündü ve sonra :

— Bu güzel iltifatınızı ve sizi hiç bir zaman unutmayacağım Şövalye! cevabını verdi.

Onun bu konuşması da çok manidardı. Dük'ü tanıyanların, bu söz karşısında tüyleri ürperdi. Fakat Şövalye tınmadı bile. Ziyafetin başından beri gülmeyen yüzü ilk defa güldü :

— Beni şereflendirmiş olursunuz Sayın Dük'üml dedi.

Bu da, tam yerinde söylenmiş bir sözdü. Dük'ün gizli tehditine ancak bu kadar güzel bir cevap verilebilirdi. «Siz beni unutmaz, öç almaya kalkarsanız, beni şereflendirmiş olursunuz. Çünkü bana bir zarar veremezsiniz!» ya da «Karşımda yenilgiye uğrarsınız!» anlamlarına da geliyordu ki, ne tarafa çekilse Dük zararlı çıkıyordu.

Neyse ki , D ü k ' ü , b u sıkıntılı d u r u m d a n K r a l ' ı n soytarıyı kurtardı. Elindeki çanı çalmaya başlayan bu adam, gözlerin kendisine çevrildiğini görünce :

46

—Şereflendirmiş? Şeref!.. Dük'üm, Kontlarım, Senyörle-rim, şeref Kudüs'tedir. Gidin, Kudüs'ü Müslümanlardan geri alını ve şereflerimize kavuşun! diye bağırdı. Ardından da elindeki çam tekrar çalmaya başladı.

O zamana kadar, gülmemek için kendilerini güç tutan asiller, kadınlı erkekli gülmeye ve soytarıyı alkışlamaya başladılar. Dük bile, kendisini bu sıkıntılı durumdan kurtarmış olan soytarıyı alkışladı.

Kral da, soytarının, taklidini yapıp, elektrikli ha: vayı yumuşatmasına memnun olmuştu.

Bu ziyafet geç vakitlere kadar sürdü. Marsel, hayâl kırıklığına uğramıştı.

* * *

47

NARAMIZ KUDÜSDÜR !

O gece, geç vakitlerde ziyafet sona erdi. Senyör Daniel, Şövalye Jan'ı, Paris'teki köşkünde misafir kalması için davet etti. Jan kabul etti. Senyör Daniel ve karısı öndeki arabada giderken, Şövalye Jan ile Mar-sel'de diğer bir arabada, onu takip ettiler.

Arabaların kenarlarına asılmış fenerlerin, yarı aydınlattığı sokaklarda, sarsılarak giderlerken Jan, Mar-sel'e:

— Şövalye! dedi. Aramıza katılmış olmandan mutluluk duydum. Fakat armanızı ve naranızı da öğrenmek isterdim.

Marsel:

— Memnuniyetle söyleyebilirim Şövalye! cevabını verdi. Armamız «Yeşil Ejder», naramız da «Kudüs»dür.

— Yaa.. Soyunuz?..

— Soyum, Kral Merove'ye kadar çıkar. Babam, Amiens civarında köşk sahibi bir beydir. Senyör Da-niel'e bağlılık yemini etmiştir.

— Çok güzel.. Yalnız haranızın Kudüs olması dik-k a t i m i çaktı.

— Belirteyim Şövalye! Dedem Fransuva (François), Kral 7. Lui (Louis) ile I I . Haçlı Seferine katılmış bir şövalyedir.

— Neee! Şövalye Fransuva, sizin dedeniz mi?

— Evet efendim!..

48

— Buna çok sevindim işte. Onun yiğitliğini çok duymuştum. Pek çok şövalye de, onu kendine örnek almıştır.

— Öyle imiş Şövalyem.

— Peki şimdi nerededir. Yoksa?..

— Yaşiyor, ama seferden döndükten sonra köşküne çekildi ve adeta dünyadan el ayak çekti.

— Neden acaba?

— Bilemiyorum. Bildim bileli, o kendi konağında yaşar. Ancak önemli günlerde onu görmeye gidebiliriz.

Başka zamanlar, babama bile konağının kapısı kapalıdır.

— Bunu ben de duymuştum. Haçlı Seferinin başarısız olmasından dolayı mı acaba kendisini suçlu buluyor?

— Öyle olduğunu zannederim.

— Fakat onda, ya da Fransızlarda bir suç yok ki . Bütün suç, Almanlarla, onların Kralı olan I I I . Konrat'-da.. Ayrıca, Kutsal Yerlerde yerleşmiş bulunan diğer Haçlılarda.

Bunlar, 25 Aralık 1144'de Urfa'nın İmadeddin Zen-gi tarafından geri alınması üzerine İskenderun'a gemi ile gelen Fransız kuvvetlerine ve K r a l 7. Lui'ye düşmanca davrandılar. Oysa, Fransızlar, oraya ne büyük ümitlerle gitmişlerdi. Urfa'nın Müslümanların eline geçmesi,. Doğudaki Hıristiyan Beylikleri ve Lâtin Krallıklarını tehlikeye düşürmüştü.

Yine Hıristiyanlara, tehlikeyi haber veren ve yeni bir Haçlı Seferi hazırlamaları için teşvikte bulunan bir Fransız olmuştu. Clirvau Manastırı Başrahibi St. Bernard, yalnız Fransa'da değil, Almanay'da da çalışmalar yaparak, bir Haçlı Seferinin yola çıkmasını sağlamıştı.

Hilâl Uğruna-F.: 4

49

Böyle olmasına rağmen, Almanlar ve Doğudaki diğer Haçlılar, kendilerine yardıma gelmiş olan Fransa Kralına ve Fransız şövalyelerine düşmanca davranmaktan çekinmediler; 7. Lui de, kızarak, geri dönmek zorunda kalmıştı.

—Evet! İşte bu sefer sırasında dedem: «Kudüs!» narasını Kral 7. Lui'nin tavsiyesi ile almış.

Almanlar ve Doğudaki Haçlılar, dedemin çok canını sıkırmış. Anlatıldığına göre, Almanların, Doğuya, Kutsal Topraklara ulaşmasını bizler sağlamışız.

—Doğru duymuşsun Şövalye, 1147 tarihinde AL man İmparatoru III. Konrad Regensburg Şehrinden hareket ettikten sonra, Fransa Kralı 7. Lui de, Metz Şehrinden yola çıkmıştı.

Alman ve Fransız Orduları birbirlerini takiben Macaristan ve Balkan yolu ile İstanbul üzerinden Anadolu'ya geçmişlerdi. III. Konrad Doryleum (Eskişehir)'e kadar ilerleyince, orada, bir Türk Ordusu tarafından karşılanmıştı. Yapılan çarpışmada, Almanlar, Türkler karşısında perişan olmuşlardı. Almanlardan ancak bir kısmı İznik Şehrine kaçmak suretiyle kendilerini kurtarabilmişlerdi. Yaralanan İmparator III. Konrad da İstanbul'a tedavi olmak için gitmişti. Gözleri korkan Almanlardan bazıları ise geriye, Almanya'ya dönmüşlerdi. Daha sonra İznik'e gelen Fransızlar, orada, Türklerden korkup kaçmış olan Almanları bulmuşlar ve onları da yanlarına alıp, Anadolu'nun Akdeniz sahilini takip ederek güneye inmişlerdi.

Kralımız 7. Lui, gemi ile İskenderun'a varmış, oradan da Antakya'ya geçmişti. Bir müddet sonra da tedavisi biten Alman İmparatoru III. Konrad İstanbul'dan Akr'a gelmişti. Alman ve Fransız kuvvetleri birlik-

50

te Şam üzerine yürümüşlerse de hiç bir netice elde edememişlerdi.

Başarısızlıkta, İmadeddin Zengi'nin ve Müslüman erlerin yiğitliğinin meydana getirdiği sarsıntı ve Haçlılar arasında çıkan rekabet büyük rol oynamıştı. Krallar, hiç bir netice alamadan beri dönmüşlerdi.

İşte bu durumlar dedeni sarsmış olacak. Yalnız deden değil, pek çok şövalye de, o seferden kırgın ve üzgün dönmüşlerdi.

— Ben de olsaydım, sanırım aynı duygulan duyardım.

— Oooo!... genç Şövalye.. Sen daha işin başındasm. Hayatta ne haksızlıklarla ve garip bulacağın olaylarla karşılaşacaksın. Bunlar seni yıldırmmamalı.

— Evet, fakat insan hayâl kırıklığına uğrar muhakkak.

— Tabii. O kadarı olur. Sormayı unuttum Şövalye, sizin «Gönül Kraliçeniz» kim?

Odevirlerde, her şövalye, kendine hanımlardan bir gönül kraliçesi seçerdi. Şövalye, bu gönül kraliçesinin meziyetlerini her yerde över ve ondan güzel bir hanım olmadığını belirtirdi. Bazı şövalyeler de şehir kapılarına kalkanlarını asar, üzerlerine de bir kâğıt koyarlardı. Bu kâğıtta, «Gönül Kraliçesi olan kızın ya da kadının, dünyanın en güzel, en namuslu kızı olduğunu, buna İnanmayanlara, beğendiği yerde, beğendiği şekilde bunu ispata hazır olduğunu» belirten yazı olurdu. Şayet, bu yazıyı okuyup da, «Benim gönül kraliçem, seninkinden üstündür!» diyen biri ortaya çıkarsa, yazıyı yazmış olan Şövalye, diğerleriyle ölünceye kadar çarpışırđı. Bazen, «Gönül Kraliçesi» kabul edilen kızın, bundan haberi bile olmazdı.

Marsel, sorulan bu soru karşısında kızardı.

51

— Niçin? Gençsin, yakışıklısın ve gördüğüme göre de oldukça kuvvetlisin?

Marsel, bir müddet düşündü ve şu cevabı verdi:

— Benim Gönül Kraliçem yok. Çünkü, Gönül Kraliçem diyeceğim her hangi bir kıza rastlamadım. Lâf olsun diye böyle bir şey yapmayı da düşünmüyorum ileride böyle birisine rastlarsam, belki...

Yiğit Jan, Marsel'e dikkatle baktı. Bu genç, sözle riyle kendisini daha da sevdireyordu. Mevzuu değiştir mek istedi:

— Evinize ne zaman gideceksiniz? diye sordu.

— İ k i gün sonra, Senyör Daniel'den izin alacağım.

— Aileniz sizi görünce k i m bilir ne kadar sevinecekler ve gurur duyacaklar!.. Dedenizi de görecek misiniz?

— Tabii!..

— Benim de sevgilerimi ve saygılarımı sunduğumu söylerseniz memnun olurum.

— Memnuniyetle Şövalyem!..

— Sanırım, artık Kudüs önlerinde buluşuruz. Çünkü ben de, üç gün sonra Kutsal Topraklara hareket edeceğim!

* * *

52

ORMANDA BİR KARŞILAŞMA

Orman yolunda üç atlı ilerliyordu. Önde, yağız bir atın sırtında Marsel vardı. Ardından da, Franklen Baba ile Marsel'in genç uşağı Viktor geliyordu. Franklen Baba da, Viktor da, at üzerindeydiler.

Marsel'in başı açıktı. Saçları, tam kaşlarının üstünde düzgün kesilmiş olup, arkada bukleler omuzlarına düşüyordu. Çok yakışıklı bir delikanlıydı. Sırtında, geyik derisinden yapılmış bir yelek vardı. Yeleğin altından geniş yakalı beyaz bir gömlek görülüyordu. Ayaklarını ise sıkı sıkı sarmış mor bir pantolon göze çarpıyordu. At üzerindeki duruşundan ve atı sıkı sıkı saran bacaklarından iyiyi bir binici olduğu anlaşılıyordu.

Franklen Baba ihtiyar olduğu için Marsel'in babası, oğluna at uşaklığı yapması için Viktor'u vermişti. Viktor, bir serf çocuğuydu. Serfler, Senyörlerin malikâne topraklarında yaşayan ve o toprakla beraber Sen-yörün malı sayılan kişilerdi. Bunların hiç bir hakları yoktu. Yaşayışlarındaki düzen, efendileri olan Senyörün merhametine kalmıştı. Senyör isterse, topraklarını içindeki Serflerle birlikte satardı. Buna kimse karışmazdı. Serfler de, Avrupa'daki bu düzene boyun eğmişlerdi. Nasıl eğmesinler ki, zavallıların hiç bir hakları olmadığı gibi yapacakları ters bir davranış, çok şiddetle cezalandırılır ve öldürülmelerine sebep olurdu.

53

Viktor, Marsel'in de çocukluk arkadaşı sayıldığı için, Marsel, at uşaklığı için onu tercih etmişti. Şimdi, Marsel'in arkasından gelerek onun kalkanını taşıyordu.

Marsel, konağı biraz uzakta olan dedesini ziyarete gidiyordu. Ona hem şövalye olduğunu söyleyecek ve hem de, Haçlı Seferine gideceğini haber verecekti. Bu bakımdan, sevinçten içi taşıyordu.

Güneş, ormandaki ağaçların üzerinde yükselmeye başlamıştı. Binbir cıvıltı ve ses içinde, gidiyorlardı. Baharın, tadına doyum olmaz o güzel ve temiz havası ciğerlerini dolduruyor ve yaşama sevinci insanı tepeden tırnağa sarıyordu. Çiçekler, güzellikleri ile göz alıyor ve kokularıyla «Bizi unutmayın, bu güzel kokulan bizden başka hiç bir yerde bulamazsınız!» dercesine, etkili oluyorlardı.

Atlılar sık ağaçlarla kaplı yolu aşmışlardı ki, ağaçsız geniş bir alana girdiler. Çimenlerle ve kır çiçekleri ile kaplı bu yer çok güzeldi. Çimenlerin ortasında da dört genç kız neşeli çığlıklar içinde, çiçek toplayıp birbirlerine gösteriyorlardı. Yaşlı bir kadın, serilmiş bir örtü üzerine oturmuştu. Arkasında da bir yaşlı, diğeri genç iki hizmetkâr duruyordu.

Çimenler arasında koşuşan kızlardan biri Marsel'i ve arkasındakileri görünce :

—Aaaaa!.. deyip, öylece kaldı.

Diğerleri de arkadaşlarının bu sözü üzerine başlarını çevirdiler ve Marsel'e hayranlıkla bakmaya başladılar.

Marsel ve uşakları da, şaşırmış ve atlarını durdurmuşlardı. Örtüde oturan kadın:

— Marsel bu, Marsel! deyip ayağa kalktı. Hoşgel-din yavrum, nasılsın?

54

Marsel, zarif bir şekilde atından atlayarak, ihtiyar kadına doğru yürüdü. Kadının yanına gelince de, onun uzattığı eli öptü. Kadın ona sarıldı ve sonra:

—Geleceğini duymuştuk. Ne zaman geldin? diye sordu.

—İki gün önce!..;

—Yaa! Baban ya da anan niye bize haber gönder-mediler?

—Ben, gelip sizleri ziyaret edecektim. Sürpriz olsun diye!

—Öyle ise niye geciktin bu kadar?

—Ailemle ancak hasret giderdim. Büyükbabamı ziyarete bile bırakmak istemiyorlardı.

—Diyorlar ki, Kudüs yine Müslümanların eline geçmiş ve Kralımız Filib Ogüst yeni bir Haçlı Seferi tertip edecekmiş. Doğru mu bu?

—Evet, doğru.

—Peki, sen de gidecek misin?

—Tabii ya. Durmak bana yakışır mı artık. İhtiyar kadın, sevgi ile Marsel'e baktı:

—Bak sana kimi göstereceğim. Hey, Nikol, gel buraya.

Kızların arasından, beyaz tenli, yeşil gözlü ve altın şansı saçlı güzel bir kız, utanarak yaklaştı:

—Buyurunuz büyükannel!

—Bak, tanıdın mı bu şövalyeyi?

Kız, utangaç gözlerle Marsel'e baktı ve gözlerini hemen yere indirdi. Kıpırmızı olmuştu.

—Tanıdın mı?

—Hayır!..

—Hay unutkan şey!.. Ya sen Marsel, bu kıızı tanıdın mı?

Marsel de utanmıştı. Kalbi heyecanla atıyordu. Ama güldü:

55

—Eğer siz Nikol diye çağırmasaydınız, imkânı yok tanıyamazdım. Ne kadar da büyümüş.

—Nicol, bu da Marsel. Senin çocukluk arkadaşın. Nikol, hayretle baktı:

—Marsel mi? Aman Allah'ım, ne kadar da değişmişsin.

—Ya sen?

İhtiyar kadın söze karıştı .

— Görüyor musun Nikol, artık bir şövalye o. Seni tehlikelerden koruyacak.

— Koruması eğer çocukluğunda olduğu gibi olursa vay geldi başıma. Çünkü, küçükken, annem bize reçelli ekmeğe verdiğinde, odadan çıkar çıkmaz Marsel bana bir yumruk indirerek elimdeki reçelli ekmeği ya da yemişleri alırdı.

Oradaki herkes gülüştü. Oraya yaklaşmış olan Franklen Baba söze karıştı:

— Şimdi öyle hareket etmiyor artık. Savunmasız kimselerin değil de, düşmanların ellerinden mallarını ya da yiyeceklerini alacak.

İhtiyar kadın, Franklen Baba'ya baktı:

— Franklen değil misin sen? Amma da ihtiyarlamışsın

— Genç kalacak değiliz ya hanımım. Baksanıza küçükler, bizim boyumuzu geçmişler. Buradaki ağaçlar büyümüş, pek çok insan doğmuş.

Büyük anne iç geçirdi:

— Doğru söylüyorsun Franklen! Yeni insanlar ortaya çıkıyor ve biz gideceğiz. Dünyanın kanunu bu. Yüce Allah, böyle yazmış. Gençliğimi hatırlıyorum da gözlerim yaşıyor. Sanırım Nikol'a benzerdim ben.

— Aman hanımım, siz Nikola'dan da güzelsiniz. Bizim zamanımız daha başkaydı.

İhtiyar memnun oldu:

06

— Ne dersin, hayat işte. Gün günü aratıyor. Buna da şükür. Hey Marsel, sen ne zaman geleceksin, biz komşularına. Nikol'un anası da babası da memnun olacaklardır. Tabii Nikol da.. Öyle değil mi Nikol?

Nikol, yine kızardı. Yanında bulunan kızlara baktı ve sonra

— Tabii, diye mırıldandı. Marsel:

En kısa zamanda geleceğim! cevabını verdi. Bu karşılaşmadan çok memnun oldum. Şimdilik müsaadenizle... Büyük babamı da göreyim.

— Büyük babana benden de selâm götür. Nedir öyle konağına kapanmak. Gençken o kadar neşeli ve canlı olan adamın, bu şekilde insanlardan kaçması hoş olmuyor. Artık, uykusundan uyanması lâzım.

— Söylerim efendim!..

Marsel, atma bindi. Franklen ve Viktor da, atlarına bindiler. Marsel, eliyle, Büyükanne'yi, Nikol'u ve oradakileri selâmladı. Atlarını sürdüler.

* * *

57

DEDE İLE TORUN

Marsel'in Büyükbabasının konağına geldikleri zaman ihtiyar bir hizmetkâr karşlarına çıktı. İ k i büklüm olan bu ihtiyarın, seslenmesi ile i k i genç uşak da koşup, gelenlerin atlarını aldılar.

İhtiyar hizmetkâr Marsel'in önünde hürmetle eğilirken, Marsel:

— Dedem evde mi? diye sordu. İhtiyar, heyecanla:

— Efendim, siz misiniz? Marsel!.. Aman Allah'ım, sizi tanıyamadım. Dedenizi görmeye gelen pek çok şövalyeden b i r i sandım sizi! diye cevap verdi. Marsel'in, sorusunun karşılığını beklediğini görünce de, «Yukarıda.. Az önce, sabah gezmesinden döndü!» dedi.

Marsel içeri girdi.

O esnada Franklen Baba, ihtiyar hizmetkâra :

— Ne o, Andre! Ölmedin mi sen daha! Senin gibileri, çağırıyorlar, sesleri duymuyor musun? diye ona takıldı.

İhtiyar, fersiz gözlerle, Franklen Baba'ya baktı:

— Frankleeeen, sen ha? diyerek ona sarıldı. Sonra da: Sanırım, senin benden farkın yok. Ben de seni ölmüştür diyordum! cevabını verdi.

Franklen Baba göz kırptı.—Nasıl buldun Marsel'imi? dedi. Var mı benim efendim gibi şövalye? Göster de ellerini öpeyim! Andre güldü :

58

— Vardı ya neden olmasın. Yukarıda.. Ama yıllar, onun şövalyeliğini de alıp götürdü. Şimdi, değil ata binmek, dayneğe dayanmadan yürüyemiyor bile!

Uşaklar bu şekilde konuşup şakalaşırlarken, Mar-sel de, dedesinin odasının önüne gelmişti. Kapıyı tıklat-t ı .

İçeriden :

— Gell., sesi gelince, kapıyı açarak içeri girdi. İçeride, uzun boylu, dik durmaya çalışan yetmiş yaşın üzerinde ihtiyar bir adam vardı. Saçları dökülmüştü. Çenesini beyaz b i r sakal çevrelemişti. Bakışları sertti. M a r -sel:

— Büyükbaba! diyerek, ayakta, pencerenin önünde duran, ihtiyarın önünde, şövalye âdetlerine göre diz çöktü.

İhtiyar, ona dikkatle baktı. Sonra:

— Marsel!.. Yavrum!.. Sen ha!., diyerek, delikanlıyı yerden kaldırmak için eğildi. Marsel, derhal kalkarak dedesinin elini öptü. İhtiyar, göz yaşları içinde ona sarıldı. Pencerenin önüne çekerek, Marsel'in yüzüne dikkatli dikkatli baktı:

— Ben.. Tıpkı ben.. Gençliğim!., diye söylendi. Marsel.—Evet dede! Size benziyormuşum! Senyör Hug da aynı şeyi söylüyordu. Bakın, ben şövalye oldum. K r a l tarafından silâh kuşandırıldım.

İhtiyar, durdu. Başını çevirip, pencereden dışarıya baktı. Neden sonra:

— Şövalye ha!.. İyi.. A m a nasıl bir şövalye?..

— Basbayağı işte dedeciğim! Şövalye!..

İhtiyar, tekrar dönerek, Marsel'in omuzlarından tuttu. Ve gözlerinin içine baktı. Marsel, dedesinin kuvveti karşısında hayrete düştü. Elleri, omuzlarının çökertecek kadar kuvvetliydi. Onun, namının boşuna olmadığını düşündü. Büyükbabası:

59

— Şövalye, evet şövalye.. Ama nerede gerçek şö-şalye? diye kendi kendine konuştu. Marsel'in yüzüne bakan gözleri, başka tarafa çevrildi.

Marsel, dedesi hakkında söylenenleri hatırladı. O anda dedesi, konuşmaya başladı:

— Şövalyelik yok buralarda. Avrupa da yok. Şövalyenin nerede olduğunu merak edenler, Müslümanların yanına gitsinler. Şövalyenin ne olduğunu orada görüp öğrensinler. Mertlik, doğruluk, zayıfları koruma, verilen söze bağlılık, sadakat, merhamet, temizlik ve dürüstlük hep orada. Biz, burada şövalye laflarıyla kendimizi kandırıp duruyoruz.

Bu sözler, Marsel'in başına inmiş birer topuz gibi geldi. Başka birisinden bu sözleri duymuş olsaydı, muhakkak, söyleyenleri Hıristiyanlara ihanetle suçlar ve onunla düello ederdi. Hem de öldürünceye kadar. Ama bu sözleri söyleyen dedesiydi ve bir zamanların ünlü şövalyesiydi.

—• Ama dedeciğim, diye itiraz etti. O Barbarları nasıl böyle översiniz? Puta tapan vahşilerden başka şey değil onlar. Onlar da, dürüstlük ve insanlık ne gezer.

Dede, acıyan gözlerle torununa baktı:

— Bu sözlerin dolayısıyla seni kınayacak değilim yavrum. Çünkü bu çarkların içinden ben de geçtim, aynı beyin yıkama usulleriyle ben de karşılaştım. Senin yaşlarında iken benim de kanım kaynıyor; putperest ve vahşi olarak gördüğüm serazenlere (Müslümanlara) zarar verip, onları yok etmeyi düşünüyordum. Ama, onlarla karşılaştıktan sonra, asıl putperestlerin bizler olduğumuzu anladım. Medeniyetsiz ve barbar olduğumuzu da..

— Ama nasıl olur? Aklımı karıştırdınız. İhtiyar güldü:

60

—Belki anan ve baban da sana, «Aklını karıştırabileceğimi» söylediler. Doğru söyle! Söylediler mi söylemediler mi?

Marsel, söz söylemedi. Sadece başını öne eğdi. Bu hareketiyle de dedesinin söylediklerinin doğru olduğu anlaşılıyordu. İhtiyar devam etti:

—Herkes beni kaçık sanıyor değil mi?

— Susma.. Susma.. Neyse, bunu iyi biliyorum. Herkes söylediklerimin bir kaçığın zırvaları olduğunu sanıyor. Hattâ, benimle konuşmak için gelenler önleni-yormuş bile. Bunu birkaç kişiden duydum. Kim ne derse desin, ben doğru bildiğim şeyleri ölünceye kadar söylemekten çekinmeyeceğim. Bak, sana bazı şeyler anlatayım da, söylediklerimin doğru olup olmadığı hakkında sen karar ver yavrum.

Kral 7. Lui ile I I . Haçlı Seferine çıkmıştım. O sıralarda otuzbeş yaşlarımda vardım. Yani bundan kırk-kırkiki sene kadar önce.. O sıralarda, Urfa Kontluğu Müslüman komutanı İmadeddin Zengi'nin eline geçmişti.

Urfa'nın bizim için çok büyük önemi vardı. Doğuda, yerleşmemiz için stratejik bir konumu bulunuyordu.

Tabii, Müslümanlar için de, Urfa'nın ele geçirilmesi şarttı. Çünkü, Müslümanların ticaret kervanları bu Kontluk tarafından vuruluyor; ve Müslüman şehirler arasındaki irtibatı önlüyordu.

Hıristiyanlık dünyası, Urfa'nın Müslümanların eline geçtiğini öğrenince büyük bir hırs ve kinle hareket etti.

Avrupa'nın dört bir yanından gelen şövalyeler Haçlı seferine katıldılar. Bu orduda bulunmaktan ben de gurur duyuyordum. Müslümanları yok etmek, onları doğramak azmindeydim.

61

Bizden evvel yola çıkan Almanlar, Anadolu'da Müslüman Türk kuvvetleri tarafından perişan edilmişler. Onların kalıntıları ile buluşup, güneye doğru indik. Fakat yolda yine Müslüman Türk kuvvetleri ile karşılaştık.

Ozamana kadar kendimizi yenilmez şövalyeler olarak görüyorduk. Müslüman Türk kuvvetlerini görünce, yiğitliğin ne olduğunu anladık. Fakat bu anlayış bize pahalıya mal olmuş ve çok kayıp vermiştik.

Bununla da kalmadı. Filistin'e vardığımızda, Kudüs Kralının kuvvetleri ile birleştik. Şam üzerine yürüdük.

Hıristiyanların, Müslümanlara karşı davranışları beni oldukça üzdü. İmadeddin Zengi ölmüş yerine oğlu

Nureddin Mahmud Zengi geçmişti. Onun da, ne büyük bir yiğit olduğunu, Şam önlerinde anladık.

Şam'ı ele geçirmek için yaptığımız bütün saldırılar, Müslüman gaziler tarafından cesaretle ve büyük yiğitlikle püskürtüldü. Yapılan çarpışmalar sırasında. Müslümanlara da esir düştüm.

Onlar, bizim onlara davranamayacağımız kadar iyi davrandılar. Beni esir eden yiğit, bir esire değil de bir arkadaşına, bir yoksula, garibe davranır gibi davrandı. Yaralanmıştım. Yaralarımı sardırdı.

Şaşırmıştım. Ben olsa idim, esirime bir köle nazarıyla bakar, ona acımadım. Hele, taaa uzak yerlerden gelip beni kendi evimden çıkartmaya çalışan kişilerden b i r i ise..

Bizim dilimizi de çok iyi konuşanları vardı. Yaptığımız konuşmalarda, İslâmiyetin, bizim papazların uydurdukları iftiralardan çok uzak olduğunu anladım. Bana, din hususunda hiç ama hiç baskı yapmadılar.

Zaten, İslâm Dini de, din baskısı yapılmasına karşıdır. «Sizin dininiz size, benim dinim bana!» diyen İslâmiyet, nasıl olur da baskı yapar. Onların «Lâ ilahe illallah!» sözü, bende bir değişikliğe sebep oldu. Yani «Al-

62

lah'tan başka ilâh yok, sadece Tanrı olarak Allah var!» anlamındaki bu hitabı, beni allak bullak etti. Onlar mı yoksa biz mi doğru yoldaydık. Biz, İsa Peygamberi. Tann'nın oğlu olarak görüp Haç-put işaretiyle ona tapıyorduk; ama Müslümanlar, Allah'tan başka i l â h -Tanrı olmadığını söylüyor ve O Şanı Yüce Allah'ın oğul edinmekten münezzehe olduğunu belirtiyorlardı. Kendimle uzun zaman mücadele ettim ve sonunda Müslümanların Hak yolda olduklarına kanaat getirerek Müslüman oldum.

Onların arasında kalmayı düşünmüştüm. Fakat, ülkeme dönüp, çevreme gerçekleri b i l d i r i s e m Yüce A l -lah'ın sevgisine nail olurum düşüncesiyle geri döndüm. Hay dönmez olaymışım. Beni ihanetle, aklımı kaçırmış olmakla suçladılar.

Sonunda ben de, kendi konağıma kapandım. Hizmetkârlarıma İslâmiyeti anlattım. Şimdi onlar da Müslümandırlar. Ve İslâm emrettiği şekilde yaşıyoruz.

Marsel, büyük bir şaşkınlıkla dedesinin yüzüne baktı. Elini ağzına götürdü. Dedesi, onun bu davranışı karşısında :

— Görüyorum ki sen de şaşırdın. Ama bu davranışlara alıştım evlâdım! İstemiyorsan gidebilirsin! dedi.

Marsel:

— Hayır dede! diye konuştu. Benim şaşkınlığım, Müslümanları çok değişik kişiler sanmamdır. Şimdi sizin de Müslüman olduğunuzu öğrenince onun için şaşırdım. Lütfen söyleyin bana, Müslümanlar, bizim gibi midirler?

— Nasıl yani?

— Canavar suratlı, kanlı gözlü, insana benzemeyen yaratıklar!

İhtiyar Şövalye bir kahkaha attı:

63

—Öyle olmak bir yana, bizden bile yakışıklılar. Yüzlerinden iyilik ve nûr akıyor.

—Ama anlatanlar ve papazlar?

—Bakma onlara.. Uyduruyorlar. Müslümanlara karşı kinimizi uyandırıp bizi sefere sürüklüyorlar.

—Camilerinde Muhammed'in putu varmış diyorlar.

—Ne gezer evlât. İslâmiyet putları kırmak için gönderilmiş yüce bir dindir. Hiç ibadet yerine put koyar mı? Bu da, o mel'un papazların uydurmasından başka bir şey değil.

—Ama büyükbaba neden uydursunlar ki?..

—Şundan evlâdım! Kilise ve Papa, bizim İslâm dünyasına duyduğumuz bu aşırı kinden faydalanmak yoluna gidiyor. Haçlı Seferleri, kilisenin bir kurtuluş sebebi oldu. Papa ile imparatorlar arasında başlamış olan mücadele iki tarafa da zarar vermişti. Sonunda Papa, Haçlı Seferleri ile kilisenin itibarını yine elde etmek yoluna gitti.

Haçlı Seferine giden kişinin günahlannı af etmek ne demektir? Hiç bir insan, Yüce Allah ile kul arasına girebilir mi? Ama Papa ve onun papazları bunu yapmaktan çekinmiyorlar. Parayı bol veren, Papa'dan cennetin anahtarlarını alıyor. Bu kadar mı ucuz cennete gitmek. Sonra cennet, sadece zenginlerin mi gideceği bir yer?

Parası olmayan, Papa'ya para veremeyen fukaralar demek ki cennet yüzü görmeyecek.. Hıristiyanların ne zavallı düşüncesidir bu..

İşte İslâm'da bu yoktur. Kişi, yaptığı iyi veya kötü hareketle, Yüce Allah'ın buyruklarına uymak veya uymamak yüzünden cennet veya cehenneme gidebilir. Herkes, ahirette hesaba çekilecektir. Hattâ peygamberlerin sonuncusu Hz. Muhammed Mustafa Sallallahü

64

aleyhi ve sellem bile, kendisinin de hesaba çekileceğini söylemiştir.

Bu ne dürüstlüktür evlâdım!.. Hiç bir şey olmasa bile bu doğruluğundan dolayı onun peygamber olduğu anlaşılıyor mu? O, insanlara Yüce Allah'tan aldığı emirleri tebliğ etmiş, ne bir kelime fazla ve ne de bir kelime eksik söylemiştir. Çünkü o, gerçek Peygamberdir.

İşte Papalık, Allah'ın dini üzere olan Müslümanlar üzerine bizleri hiç utanıp sıkılmadan, binbir yalan uydurarak sürmektedir. Korkarım bu bizden sonra da devam edecektir.

Müslümanlarla savaşmamız Papa'nın işine çok yaramaktadır. Böylece, Hıristiyanların kendisinin yalanlarını öğrenmesini önlemek yoluna gitmektedir, imparatorların da, kendisiyle uğraşmalarını bu suretle gidermektedir.

Ama Papaların ve papazların bütün kötülüklerine rağmen islâmiyet! görüp inceleyen bazı kişiler Müslüman olmaktadır. Bizimle sefere iştirak etmiş olan piskoposlardan birinin Müslüman olup, Doğuda kaldığını biliyor muydun sen?

Marsel, bir rüyadan uyanıyormuş gibi şaşkınlıkla:

— Bilmiyordum! diye kekeledi.

— Bilemezsin tabii. Kilise, onu afaret etti. Kimsen i n de öğrenmesini istemiyorlar.

— Hayret!

— Niye Müslüman olduğunu söylersem hayretin daha da artacaktır.

— Neden ki Büyükbaba?

— Son Peygamber Hz. Muhammed Mustafa Sal-lallahü aleyhi ve sellem'in İncil'de müjdelenmiş oldu-, ğunu söylemesinden dolayı...

Hilâl Uğruna - F . : 5

65

— İncil'de müjdelenmiş mi? A m a n Allah'ım!..

— Müjdelenmiş ya.. Bak İsa Peygamber (A.S.), dikkat et, Hz. İsa'ya peygamber diyorum, o Allah'ın oğlu değildir, asla. İşte İsa Aleyhisselâm, gelecek Son Peygamber için :

«Ben bu dünyaya, Cenâb-ı Hakk'ın dünyaya selâmet getirecek olan Resulünün yolunu hazırlamak için geldim..» dediğinde, Havariler:

«Geleceğini söylediğin bu Resul hakkında bize bazı işaretler verebilir misin?» suâlinde bulununca şöyle buyurdu:

«Bu Resul (Peygamber), sizin zamanınızdan sonra gelecektir. O geldiği zaman, b e n i m İ n c i l ' i m t a h r i f edilmiş (bozulmuş, değiştirilmiş) olacak ve hakiki Hıristiyanlar otuz kişiyi geçmeyecektir.

«İşte o zaman, Cenâb-ı Hakk, insanlara acıyarak hakiki Mesih'i yollayacaktır. O'nun başının üzerinde daima beyaz bir bulut bulunacaktır. O, çok kudretli olacak, putları kıracak ve puta tapanları cezalandıracaktır.

«O'nun sayesinde insanlar Allahü Teâlâ'yı tanıyacak ve O n u tebcil edecektir. Bana insandan başka bir-şey olduğumu (Tanrı'nın oğlu olduğumu) söyleyenlerden intikam alacaktır.»

«Ben, b ü t ü n dünyanın beklediği ve İ b r a h i m ' i n kendi kavmine geleceğini müjdelediği Mesih değilim. Ben bu dünyadan çekildiğim zaman, şeytan, birçok insanlara, benim Allah ve Allah'ın oğlu olduğumu söyleyerek, onları kandıracaktır. Cenâb-ı Hak, dünya üzerinde ancak otuz hakiki Hıristiyan kaldığı zaman, insanlara acıyarak, hakiki Mesih'i (Peygamberini) yollayacaktır.»

«Bu Resul, Güneyden gelecektir. Büyük kudret sa hibi olacaktır. Putları kıracak, puta tapanları ortadan

66

kaldıracak, şeytanın insanlar üzerindeki hâkimiyetine son verecektir. Kendisi ile birlikte Cenâb-ı Hakk'ın selâmeti de inanan insanlara varacak ve kendisinin sözlerine inananlar, Allahü teâlânın t ü r l ü nimetlerine nail olacaktır.»

«O'nun ismi Ahmed'dir. O geldiği zaman, uzun müddet yağmur yağmasa bile, toprakta meyve ağaçları yetişecektir. Birlikte getirdiği Allah'ın rahmeti sayesinde, insanlar O'nun zamanında iyi şeyler yapmak fırsatını bulacaklar ve Allahü teâlânın rahmeti, insanların üzerine yağmur gibi yağacaktır.»

Yukarıda Barnabas İncili'nden aktardığım bu buyruklar, Kur'ân-ı Kerim'deki yine Hz. İsa'nın :

«Ey İsrâiloğulları! Doğrusu ben, benden önce gelmiş olan Tevrat'ı doğrulayan ve benden sonra gelecek ve adı Ahmed olacak bir Peygamberi müjdeleyen A l -lah'ın bir Peygamberiyim!» âyetiyle tam bir uygunluk içindedir.

Yuhanna İ n c i l ' i Bâb 12., 13. ve 14. âyetlerde de gelecek Son Peygamber için:

«O kendiliğinden söylemeyecek; fakat her ne işitirse söyleyecek ve gelecek şeyleri size bildirecektir. O, beni tebcil edecektir!» Duyurulmaktadır. Yüce Allah'ın Kur'ân-ı Kerim'de, Son Peygamberi i ç i n :

«O, kendi kafasından, kendi nevasından söylemez. O'nun söylediği, Allah tarafından vahyedilen bir sözdür!» mealindeki buyruğuna tam anlamıyla uymaktadır.

Ve yine bu bâb'da Hz. İsa'nın :

«O, beni tebcil edecektir!» sözü, Allah Resulü Sal-lallahü aleyhi ve sellem'in tebliğ başlaması ile aynen gerçekleşmiştir. Şöyle ki : Yahudiler, Hz. İsa Aleyhis-selâma ve O'nun tertemiz ve dürüst annesi Hz. Mer yem'e dil uzatmakta ve iftirada bulunmakta idiler.

67

Hız. Peygamber Sallallahü aleyhi ve sellem, Hız. İsa Aleyhisselâm hakkında şehadette bulunup O'nun bir yalancı değil, gerçek Peygamber olduğunu bildirmiş ve Yahudilerin Hız. İsa Aleyhisselâm ve Hız. Meryem Aleyhisselâm hakkındaki iftiralarını reddederek Hız. İsa Aleyhisselâmı tebcil etmiştir. Bu suretle, Hız. İsa Aleyhisselâm'ın geleceğini müjdelediği Peygamberin, Hız. Muhammed Mustafa Sal-lallahü aleyhi ve sellem olduğu açıklığa kavuşmuştur.

Marsel, merakla sordu:

— Peki ama Hız. İsa'yı nasü tebcil ediyor?

— Ha, onu da açıklayayım: Allah Resulü Sallal-lahü aleyhi ve sellem'in tebliğ etmiş olduğu Kur'ân-ı Kerim'de İsa Aleyhisselâm hakkında şöyle buyurulmak-tadır:

«Hani melekler demişlerdi ki : Ey Meryem! Allah ICelle Celâluh), sana kendi tarafından bir kelime olmak üzere, adı Meryem oğlu Mesih İsa, dünya ve âhi-rette itibarlı ve Allah'a (Celle Celâluh) en yakınardan olanı müjdeliyor. O, beşikte iken de, yetişkin iken de insanlara söz söyler yararlı kişilerdendir.»

Hız. Meryem'in doğruluğu ve Yahudilerin ona iftirada buldukları da, Kur'ân-ı Kerim'deki şu sûreden anlaşılmalıdır.

Onların (Yahudilerin kalplerine mühür basıp lanet etmemiz) inkâr edip kâfir olmaları ve Meryem üzerine büyük bir iftira atıp söylemeleri sebebiyledir.»

İhtiyar sustu. Marsel'e dikkatle baktı. İkinin gözleri karşılaşınca Büyükbaba Marsel'e :

— Söyle bana torunum! dedi. Hız. Meryem ve Hız. İsa Aleyhisselâm, bundan daha iyi nasıl tebcil edilebilir ve paklanabilir. Hız. İsa Aleyhisselâmın: «O, beni tebcil edecektir!» diye bahsettiği, gelecek Peygamberin G8

Hız. Peygamber Sallallahü aleyhi ve sellem olduğu açıkça anlaşılıyor mu?

Marsel'den bir cevap çıkmadı. Düşünceye dalmıştı. İhtiyar biraz düşündükten sonra devam e t t i :

— İşte, piskopos, Kur'ân-ı Kerim'deki bu âyetleri görünce, İslâmiyeti kabul etti. Ben, zaten ondan önce Müslüman olmuştum.

Marsel, başını ağır ağır kaldırarak dedesine baktı. Onun, gözlerinin .ta içine baktığını görünce.

— Allak bullak oldum Büyükbaba! diye söylendi.

— Doğrudur evlâdım. Önce ben de böyle olmuştum. İnsanın yıllardan beri doğru olduğunu sandığı şeylerin birden yıkılması sarsıcı oluyor. Ben de artık bu konuşmayı keseyim ve sana bir düşünce payı bırakayım.

* * *

69

EVLÂT BİZLERİ UTANDIRMA!

Ertesi sabah, yine orman yolundan geri dönen Mar-sel, çok düşünceliydi. Sadık uşağı Franklen Baba, giderken çok neşeli olan efendisinin, dönüşte bu derece düşünceli olmasının sebebini anlayamamıştı. Şövalye Marsel'in kalkanını ve miğferini taşıyan V i k t o r da, ara sıra soran gözlerle Franklen Baba'ya bakıyor ve onun -«Bilmem!» dercesine yaptığı işaret üzerine başını öne eğiyordu.

Marsel'in zihninde binbir düşünce at oynatıyordu. O gece yatıncaya kadar büyükbabası ile yaptığı konuşmaları hatırlıyordu. Büyükbabası: «Hız. İsa, Yüce A l -lah'ın bir kuludur. Onun asla ve asla Tanrılıkla alâkası yoktur. Sadece, Peygamberlikle vazifelendirilmiş çok şerefli bir insandır. O'na tapılmaz. O'na, Peygamber olduğu için sevgi ve hürmet duyulabilir; ama Hıristiyanların yaptığı gibi O'ndan hiçbir şey istenilmez ve dua edilmez. Ancak, bir olan doğmamış, doğurmamış, çocuğu olmaktan münezzeh Yüce Allah'a ibadet edilir ve her şey sadece O'ndan istenir. Gerisi, putperestlikten başka birşey değildir!» demişti.

Oysa, çevresindeki herkes, Hız. İsa'ya tapıyor ve isteklerini O'nunla, anası Hız. Meryem'den istiyorlardı. İşte bu durum, Marsel'in kafasını oldukça karıştırmıştı.

Konaklarına geldiği zaman, onun bu dalgın haline bakan anası, başını sallayarak Marsel'in babasına

70

«Ben dememiş miydin, bu çocuğu, büyükbabasına göndermeyelim diye. Bak, bir gecede ne hale gelmiş!» diye söylenmeye başladı.

Babası, «Artık bir Şövalye o. Nice insanlarla karşılaşacak, nice kişilerle konuşacak. Her şeye alışması lâzım. Babam da, ona kötü şeyler anlatmış değildir ya. O da bir zamanlar altın mahmuzlar takmış, bütün ülkenin hayran olduğu bir şövalye idi, sen kabul etsen de etmesen de.» diyerek, Marsel'in anası ile münakaşa etmişti.

Marsel'e sorular sormuşlar; ama o, büyükbabası ile aralarında ne gibi konuşmaların geçtiğini anlatmamıştı.

Bir aralık anası, aklına yeni gelmiş g i b i :

— Ha bak Marsel, dün akşam üstü, komşularımız Mösyö Dübua'lardan bir hizmetkâr geldi. Bugün öğleden sonra bize geleceklermiş, dedi ve ardından da devam etti.- «Çocukluk arkadaşın Nikol'u bir görsen! Kocaman bir kız oldu. Hem de çok güzel. Eminim ki onu tanıyamazsın!»

Marsel, Nikol'u ve Nikol'un Büyükbabasını kırda gördüğünü söyleyince, Marsel'in annesi şaşırıp:

— Nasıl olur da, bana bu karşılaşmayı anlatmazsın. Demek Nikol'u gördün? Söyle bana bakalım, nasıl buldun onu?

— Güzel bir kız anne!

— Güzel bir kızmış.. O kadar mı?

— Daha ne olsun ki?

— Senin gibi bir genç Nikol gibi bir güzelden böyle mi bahsetmeli?

— Ya nasıl bahsedeceğim ki anne?

—• Öyle ya bizim şövalye, ne kızlar gördü değil mi?

— Yanlış anlıyorsun anneciğim. Ben, şimdi içimde bir ideâl taşıyorum: Kudüs'ü Müslümanların elin-

71

den geri alabilmek. Fransa'nın tüm kızları gelse umurumda değil.

— Ama Nikol'un yeri başka. Biliyorsun, baban da, ben de seni onunla evlendirmek istiyoruz. Tabii, onun anası ve babası da, aynı şekilde düşünüyorlar.

— Size birşey söyleyeceğim ama bana kızmayın anneciğim. Ben, şimdilik evlilik filan düşünmüyorum. Marsel'in annesi bir çığlık attı.

— Düşünmüyormuş!.. Hııı.. Öyle sanıyorum ki, o ihtiyar şövalye o bunak, senin akimi karıştırdı. Söyle bana. bakahm. Neler anlattı sana.

— Günaha girme anne. Yemin ederim ki Büyükbabam bana evlilikle ilgili birşey söylemedi. Boşuna onun günahını alma.

— Aman, onun günahı onun üzerinde kalsın. Neyse.. Biz, Nikol ile evlenmeni istiyoruz. Biz derken, onun anasını ve babasını da katıyorum tabii. Düşün oğlum, ailesinin bir kızı. Herşey sana kalacak ve üstelik çok yüklü bir drahoma da getirecek. Topraklarımız büyüyecek ve senle torunlarımız büyük zenginlik içinde yüzeceksiniz. Bol miktarda balık tutulan göllerini, o zengin ve her türlü av hayvanı olan ormanlarını ve işletilen bakır madenlerini düşün. Az mı zenginliktir bu.

— Anneciğim, biz de zenginiz ve üstelik onlardan geri kalır zenginliğimiz yok. Eğer ben Nikol'a talip olursam zenginliği için değil, gönlümün ve yuvamın hanımı olacağı için talip olurum, başka şey için değil.

— Peki, peki. Sen talip ol da!

— Fakat, ben Haçlı Seferine de çıkacağım. Şu sırada böyle işlere girmek ne dereceye kadar doğru olur?

— Merak ettiğin şeye de bak. Müslümanları tepeleyip, Kudüs'ü geri alacaksınız muhakkak. Bunun aksi bile düşünülemez.

72

— O kadar kesin konuşma anne. Şövalye Yiğit Jan ile yaptığımız bir konuşmada, Müslümanların bir davranışından bahsetmişti. Müslümanlar bir mesele hakkında kesin konuşmazlarmış. İnşa-Allah yani Allah'ın izni ile olur!» derlermiş. Bizim de, orada nelerle karşılaşacağımız, neler olacağı belli değil.

— Sen, bizim Haçlı kuvvetlerimizden şüphe mi ediyorsun? Demir zırhlara bürünmüş şövalyelerimiz, Müslümanları devirir geçerler.

— Buna ben de inanıyorum; ama, Kudüs'ü alırken yaptıkları savaşta Müslümanların zırhlı şövalyeleri biçip geçtiklerini Yiğit Jan gözleri ile görmüş.

— Sanırım o şövalye imânını kaybetmiş!

Bu sözleri, o sırada Marsel ile annesinin konuştuıkları odaya giren Marsel'in babası söylemişti. Ana oğul, başlarını ona çevirdiler.

Kırkbeş yaşlarında ve zayıf bir adam olan Mar-sel'in babası sözlerine devam etti:

— Bir şövalyenin, düşmanını gözünde büyütmemesi lâzım gelir. Yiğit lâkabı verilmiş olan Şövalye Jan'ın bu sözleri hiç de hoş değil.

Marsel itiraz e t t i :

— Fakat Baba, Yiğit Jan, düşmanlarımızı gözünde büyütme için değil, gerçeği belirtmek için söyledi bunu. Bir şövalyenin, mertliği, cesareti de övmesi lâzımdır. Şövalyeliğin adabındandır bu.

— Öyle de olsa, Müslümanların durumu bizim şövalyeler karşısında nedir ki?

— Biz elimizden geleni yaparız tabii.

— Bu öğleden sonra Nikol ile anası ve babası ile büyükannesi bize geleceklermiş. Sana hoş geldin demek ve bize de gözünüz aydın! için.

— Evet. Annem söyledi.

— Nikol'u bir görsen?

73

— Dün, büyükbabama giderken gördüm. Marsel'in Babası şaşırıldı:

— Gördün mü? Niye bize bahsetmedin?

— Zaman olmadı ki baba!..

— Peki, nasıl buldun onu?

Marsel'in yüzü kızardı. Cevap vermedi. Babası sözü değiştirdi :

— Ülkenin her yerinde, yapılacak sefer için hazırlıklar başlamış. Göreyim sizi evlât, bizleri utandırmayın. Bu sözler üzerine Marsel'in annesi, oğlunun yüzüne ağlamaklı gözlerle baktı.

* * *

74

DENİZE AÇILAN GEMİLER

Hıristiyan ülkelerin hepsinde büyük bir faaliyet vardı. Üç aydan beri Haçlı Seferi için harıl harıl hazırlıklar yapılıyordu. İngiltere, Fransa ve Almanya bu hususta adeta yarışlıyordu.

Avrupa ülkelerinde herkesi bir silâh derdi kaplamıştı. Kılıçlar, baltalar, palalar, zırhlar, miğferler, oklar ve yaylar ve bütün savaş teçhizatı bir bir elden ge-çiriliyordu. Yeni şövalyeler ve erler için de, yeni silâhlar yapılmaktaydı.

Demircilere gün doğmuştu. İşsiz bir demirci yoktu. Her birinin işi başından aşkındı. Sıvalı kolların kaldırıp indirdiği çekiçler, kulakları sağır edecek gibi gürültü yapıyorlardı. Körükler şişip üflüyor, koriaşan alevler, demirleri yumuşatlıyordu.

Geceli gündüzlü çalışan demirciler, hayret dolu bakışlar arasında madeni sacları, parlak zırhlar haline getiriliyordu.

Ağır palalar elden ele geçiyor, bunu taşıyacakların kuvveti hakkında tahminlerde bulunuluyordu. Yapılan silâhları görmeye gelen şövalyeler, hayranlık dolu bakışlar ve sesler arasında, silâhlara bakıyorlardı.

En yoksul aileler bile, ne olur ne olmaz diye sandıklarının bir köşesine sakladıkları para çıkınlarını çıkarıp, sefere gidecek oğullarına harçlık vermeye hazırlanıyorlardı.

75

Papazla) ev ev dolaşlıyor, cennet vaadleriyle halkı kandırmak yoluna gidiyorlardı, Papa'dan gelen emir dolayısıyla her papaz, haçlıların sayısını arttırmak için çırpınıyorlardı.

Savaşa gideceklere Papalık ve Krallıklar tarafından genel af ilân edildiğinden, dağdaki eşkiyalar bile kiliselerde papazların günahlarını çıkartıp, takdis etmeleriyle, kahramanlar haline geliyorlar; ve halk tarafından evliya muamelesi görüyorlardı.

Bütün Hıristiyanlar!, Müslümanlara karşı yapılacak bu sefer heyecanı sarmıştı. Genç kızlar, gözyaşlılarıyla, savaşa gidecek sözlülerinden kendilerini unutmayacaklarına dair sözler, yeminler alıyorlardı.

Haçlı Seferine katılacakların, Doğu'daki zenginliklerden bahsederken gözleri parlıyordu. Çoğu «Kemerlerini altınla doldurup geleceklerini ve Dükler, Kontlar ve Krallar kadar zengin olacaklarını» söylüyorlardı. Herkesin hayâli oldukça genişti.

Bazılarını da, Müslümanlardan alacakları ülkelerde Dük, Kont, Baron olmak ihtirası sarmıştı.

Kırk küsur sene kadar önce 2. Haçlı seferine katılmış ihtiyarlar, bu şekilde düşünönlere temkinli olmalarını ihtar ettiklerinde, bu ihtiyarlar, bunaklıkla suçlanıyorlardı.

Herkesi, zengin olma, mal ve mülke kavuşma ihtirası sarmıştı. Kudüs'ü Müslümanlardan geri alma düşüncesi sadece lâfta kalmıştı.

Kralların daha önceden belirledikleri yerde ve zamanda bulunmak için, çok önceden yollara düşönlere oldu.

Fransızlar, Cenova'dan, İngilizler de Marsilya'dan hareket edeceklerdi.

Bu i k i Kralın gemileri Sicilya'da Messina'da buluşacaklardı. Cenova ve Marsilya Şehirleri, daha onbeş

76

gün öncesinde hareketli hâl almışlardı. Bu i k i şehir de, sefere katılacak olanlarla dolmuştu.

Meselâ Cenova Şehri hareket günü, daha sabahın erken saatlerinden başlayarak halk ile ağız ağıza dolmuştu.

Sokaklarda bulunan muhafızlar, ancak atlıların geçebileceği kadar yol açabiliyorlardı.

Hava çok güzeldi. Limana giden yol renk renk çiçek gibi elbiseler giymiş kadınlarla ve kızlarla doluydu.

Fransa'nın dört bir yanından gelmiş kadmlar ve kızlar, oğullarını, sözlülerini, ya da kocalarını uğurlayacaklardı.

Kimse masraftan kaçınmamıştı. Çünkü dini bir hava da verilmiş olan bu sefere gidenleri uğurlamak, k i - lisenin de hoşnutluğunu kazanmaya bir vesile olacaktı.

Sokakları çevreleyen evlerin balkonlarında bayramlık sırma işlemeli elbiseli kadınlarla, çiçeklerden çelenkler takmış genç kızlar görölüyordu.

Saat sabahın onu olmuştu k i , uzun uzun öten borular, k r a l m yola çıkmış olduğunu haber verdi.

Kalabalıktaki o deniz uğultusunu andıran uğultu yavaş yavaş kesildi ve meraklı başlar kralın geçeceği yola döndü. Heyecanla Kralın geçişi beklenmeye başlandı.

Savaşa katılmayan tüccarlarla, ellerinde loncalarının renkli armalarını taşıyan esnaf alkışa hazırlandı.

Babaları ve akrabaları vasıtasıyla önlere alınan küçük çocuklar, duydukları bazı sözler üzerine, daha önce almış oldukları talimata göre ellerini çırpıma bile başladılar. Bu alkış sesleri, önlere görmeyen arkada kalmış olanları yanılttı. Kralın ve şövalyelerin geçtiklerini sananlar, ellerini çırpıma ve «Yaşasın Kralımız Filib

Ogüst! Yaşasın Şövalyeler!» diye haykırmalara sebep oldu.

Bu insan denizi, bu şekilde taa limana kadar uzanıyordu. Belki de liman, denizle nihayet bulmasa bu insanlar denizi bile kaplayacaklardı.

Şehirde kilise, çanları çalarak, bu seferi kutlamaya başladılar. Çevreye yayılan bu tunç sesleri, güver cinlerle saksağan sürülerini ürkütüp kaçıyordu.

Nihayet Kral Filib Ogüst ve maiyeti görüldü. Gösterişli bir şekilde giyinmiş olan Kral, beyaz mantosunun önüne kırmızı bir haç motifi işletmişti. At üstünde, sanki zaferden dönüyormuş gibi bir durumu vardı.

Yanında beyaz bir ata binmiş Kraliçe bulunuyordu. İkinin de arkasında, Kraliçenin nedimleri geliyordu.

Hepsi onbeş kadın kadardılar. Hepsi de en güzel elbiselerini giymişlerdi. Kraliçenin üzerinde altın ipliklerle işlenmiş güneş gibi parlayan bir pelerin vardı. Bunun altında, beyaz ipekli bir elbise görülüyordu. Diğer saray kadınlarının kıyafetleri de göz alıcıydı.

Kadınların arkasından, Dükler ve Kontlar geliyorlardı. At üzerindeki bu adamlar da, ihtişamlı kıyafetleriyle gözleri kamaştırıyorlardı.

Daha arkada da şövalyeler vardı. Üzerlerine giydikleri pelerinlerde ve pelerinin altında gözükten gömleklerinin göğüs kısmında kocaman haç motifleri vardı.

Tecrübeli yaşlı şövalyeler önde idi. Arkada da, yeni şövalye olmuş' olanlar geliyordu. Marsel de bunların arasındaydı.

Kaşlarının üzerinden düz kesilmiş saçları, arkalarından omuzlarına dökülmüş bu genç şövalyeler, etrafı yan gözle seyrediyor ve duydukları tanıdık sesler üzerine çevrelerine bakıp gülümsüyorlardı.

Halk coşmuştu. Avazı çıktığı kadar bağırانlar vardı. Muhakkak Kudüs'ü Müslümanlardan almalarını haykıranlar görülüyordu.

Nihayet gemilerin önlerine gelen Kral, Kraliçe ve nedimelerle, Dükler ve Kontlar atlanndan indiler. Kendilerine tahsis edilmiş gemilere bindiler. Atlar, ayrı bir gemide götürülecekti.

Şövalyeler de aynı şekilde gemilere bindiler. Diğer askerler de gemilere bininceye kadar, ikinci olmuştu.

Fransa'da, herhangi savaşa bu kadar asker götürülme-mişti. O kadar çok asker vardı ki, deniz, bunları taşıyan gemilerle adeta dolmuştu.

Nihayet bütün hazırlıklar bittikten sonra. Kraliyet gemisinde öten borular, hareket işaretini verdi ve Kralın gemisi yavaş yavaş limandan uzaklaşmaya başladı. Onu da diğer gemiler takip ettiler.

Bu gemiler, Hıristiyanların kinini ve öfkesini, İslâm ülkelerine ulaştırmaya gidiyordu.

Marsilya limanından aynı gün hareket eden İngiliz gemileri de aynı şekilde hareket edip, açık denize açılmıştı. Alman Kralı Frederik Barbaros ise, çok daha önceden karayolu ile Suriye'ye ulaşmak için, Balkanlar üzerinden Anadolu'ya hareket etmişti.

* * *

ESİR EDİLEN TEMPLAR ŞÖVALYESİ

İkinci zamanıydı. Güneşin altın ışıkları, kumları yıkıyordu. İki atlı, çölde ilerliyordu. Atlılardan biri zırhlı bir şövalye idi. Sadece, başındaki miğfer yoktu. Açık olan başındaki saçlar, terden yapış yapıştı. Zırhlı olan kolları arkaya götürülmüş ve arkada bağlanmıştı. Ellerini ve kollarını bağlayan bu ip, atının yularına düğümlüydü.

Yular da, önden giden bir cenkçinin, atının eğerine düğümlenmişti.

Bir Müslüman olan cenkçi, çok düşünceliydi. Atların, kumları çıtırdatarak giden ayak seslerini dinliyor ve arada bir etrafına göz atıyordu.

Bir aralık geri dönerek, arkadaki ata bağlı şövalyeye :

—Eee Templar! dedi. Az bir yolumuz kaldı. Sanırım, bir müddet sonra bir kuyunun başına varırız. Sen de ben de susuzluğumuzu giderir, orada bir müddet dinleniriz.

Templar Şövalyelerinden biri olan esir:

—Eğer kuyuyu bulamayacak olursak, ikimiz de mahvoluruz Nureddin! cevabını verdi.

—Allah kerimdir, hiç merak etme!

—Ey Nureddin! Beni yere düşüren o vuruşu kimden öğrendin? Şimdiye kadar kimse beni böyle alt edememişti.

—Sultan Selâhaddin'den. Cenklerde, onun vuruşlarına dikkat ettim.

— Biz şövalyeler, cenk usullerinde bilmediğimiz yok sanırdık. Fakat Selâhaddin, bizi oldukça şaşırttı.

— Allahü teâlâ ondan razı olsun. Bizi de özlediğimiz zaferlere ulaştırdı.

— Bakalım, Aslan Yürekli Rişard'a, Frederik Bar-boras'a ve F i l i b Ogüst'e, onların A l m a n , İngiliz ve Fransız şövalyelerine de aynı yiğitliği gösterebilecek mi?

— Ona ne şüphe. Yiğit her zaman yiğittir!..

— Evet, bunu biz Haçlılar da kabul ediyoruz. Selâ-haddin, yiğitler yiğidi ve şövalyeler şövalyesidir. Onun, Kudüs'ü fethettiği zaman zengin hristiyanları kurtuluş akçesi ile serbest bırakıp, yoksulları da af etmesi ve serbest bırakması unutulamaz.

— Öyledir o. Çok merhametli ve alicenap bir insan...

— Binlerce hristiyandan aldığı kurtuluş akçelerini-Je çok zenginleşmiş olsa gerek?

— Yoo Templar, yanılıyorsun.

— Neden?

— Çünkü Selâhaddin, paraya önem vermez. Eğer o altına gümüşe değer verse idi, Mısır Fatımi Halifesini işbaşından uzaklaştırdıktan sonra, yığınlar halinde biriktirilmiş hazineleri, kendisi için en ufak birşey ayu-maksızın etrafındaki yardımcıları ve erleri arasında dağıtıp bölüştürmezdi. Hele bu hazine içinde komutanlar tarafından ölçülüp tartılmış on yedi dirhem ağırlığında olduğu tespit edilen tarihi bir safir (gök mavisi yakut) taş da bulunmaktaydı. Onu da satıp, parasını gaziler arasında dağıtmıştı.

— Yok be? Bu ne olmayacak bir şey böyle!..

— Sultan Selâhaddin, hazine değil, Allah rızasını düşünür Templar. Nureddin Mahmud Zengi'nin mal ve mülkü de eline geçtiğinde, bunlara el sürmedi ve bu

Hilâl Uğruna - F.: 6

81

hazineyi rahmetli sultanın mirasçıları arasında taksim edilmek üzere onlara bıraktı.

— Evet, O'nun mertliğini ve cesaretini bizler de kabul ediyoruz; ama Kudüs'ü almasını hiçbir Hıristiyan af edemez. Mescid'ül-Aksâ'da yeniden müezzinlerin ezan seslerinin, Hıristiyan çanlarının yerini almasını ve Kubbet'us-Sahrâ (Kaya Mescidi)'nin kubbesi üzerine Haçlılar tarafından takılan «Altın Haç»ın, Selâhad-din'in gazileri tarafından sökülüp yerine Hilâl'in takılmasını unutamıyoruz. Şimdi her Templar ve Hospitalia Şövalyesinin kanını, Selâhaddin'i öldürmek arzusu yakıp kavuruyor.

— Evel-Allah hiç biriniz de ona birşey yapamazsınız. Sizden evvel de, sapık görüşteki «Dağdaki Yaşlı Adam» lakabıyla meşhur Haşhaşilerin reisi Sinan, Sultanımızı öldürmek için iki suikast tertib etmişti. Ama ikisi de başarısızlıkla sonuçlandı. Yüce Allah, rızasına göre hareket eden Sultan Selâhaddin'i korudu.

Sultan Selâhaddin, Sinan'ın karargâhı olan Mas-yad Şehrini kuşatınca da, bu sapık, ilerde Sultan Selâhaddin'e karşı herhangi bir harekette bulunmayacağına dair and içince, bu muhasarayı kaldırdı. (7)

Diyeceğim şu ki: Ne siz Hıristiyanlar ve ne de sapık görüşteki Haşhaşiler, ona birşey yapamazsınız.

(7) «Kudüs Kralı» unvanını taşıyan Champagne'lı Henry, bu Sinan'ı 1194 tarihinde dağdaki karargâhında ziyaret ettiğinde bu adam, misafirine fedailerinin kendisine nasıl gözü kapalı itaat ettiklerini göstermek ve böylece ziyaretçi kralı tesiri altına almak için etrafındaki asker-uşaklarından seçtiği ikisine küçük bir işaret yapmış ve bunlar derhal ve hiç bir tereddüte kapılmaksızın yüksek kalenin tepesinden kendilerini dipteki uçurumlara atmışlar ve paramparça olmuşlardı. Batınî sapıkları, sahte cennetlerle aldattıkları cahilleri ellerinde bu şekilde, oyuncak gibi kullanmışlardı.

82

— Bu belli olmaz ey Nureddin! Gelenler arasında Aslan Yürekli Rişard gibi Frederik Barbaros gibi ünleri bütün Avrupa'yı tutmuş Şövalye Krallar ile onların ünlü şövalyeleri var.

— Bu haberi bizzat sen haber vereceksin Sultanımıza! Eğer, yenileceğini bilseydin bana bu haberi bildirmezdin değil mi?

— Doğrusu bu ya Nureddin! Seninle çarpışmaya başladığımda, muhakkak seni öldüreceğimi ya da esir edeceğimi sanıyordum.

— Templar, eski Kudüs Kralının döneliğine de diyecek yok doğrusu. Hittin'de Sultanımız Selâhaddin'e esir düştüğünde, bir daha Müslümanlara silâh çekmeyeceğine ve Müslümanlarla çarpışmayacağına dair and içmişti ya...!Ne çabuk unuttu ettiği yemini.

Templar Şövalyesi güldü:

— Bir kardinale, ettiği yemini feshettirmiş, diyorlar.

— Doğrusu kolay şey. Yemin et ve sonra bunu bir papaza feshettir. Bu biz Müslümanlarda yoktur. Yeminimize sadık kalırız biz. Sanırım, siz şövalyelerde de böyle olmalıdır.

— Evet, biz de yemine önem veririz, ama Guy de Lusignan bir Kral!..

Şövalye, bunu biraz da alaylı söylemişti. Anlaşılan, Guy'un bu davranışını o da hoş karşılamamıştı. Nureddin, devam etti:

— Neyse. Eski Kudüs Kralının yaptığı çağrıya koşan İngiltere, Fransa ve Almanya Kralları da dersleri almış olurlar. Çünkü bir kör, başka bir köre yol gösterirse ikisi de çukura yuvarlanırlar.

— Fakat sanırım bu defa öyle olmayacak. Bütün Avrupa üzerinize geliyor, bakalım ne yapacaksınız

83

- Allahü teâlâ kerimdir, Templar! Biz, sadece ve sadece Yüce Allah'ın dini için mücadele ediyoruz. Ce-nâb-ı Hakk da, kendi dini için uğraşanları yalnız bırakmaz. Değil bütün Avrupa, bütün dünya üzerimize gelse korkmaz ve yılmaz. Biz öyle bir Yüce Peygam-ber'in Sallallahü aleyhi ve sellem ve O'nun Şanlı Ashabının

izindeyiz ki, dinimize aykırı hiçbir şey ve hiçbir kuvvet bizi yıldıramaz. Bizler gücümüzü Yüce A l -lah'tı ve O'nun Son Peygamberine sevgi ve bağlılığımızdan alırız. Düşmanımız kum kadar çok olsa bile, bu yüzden asla korkmaz, göz kırpmadan üzerlerine gideriz.

— Söylediğinin doğru olduğunu biliyorum Ya Nu-reddin. İslâm Dinini tetkik etmeye kararlıyım. Buralara gelmeden önce Müslümanlar hakkında çok yanlış şeyler biliyormuşuz. Buraya gelip sizlerle karşılaşınca, çok şaşırдық. Ama yalnız ben değil, bütün arkadaşlarım da öyle. Yalnız papazlarımız, sizlerle konuşmamamızı kesinlikle bildiriyorlar. Neden?.. Bunu çoğu zaman düşündüm. Belki de, sizin tesiriniz altında kalmayalım diye yapıyorlar bunu. Ama ne derlerse desinler, ben İslâm Dinini incelemeye kararlıyım.

Nureddin ve esir ettiği Templar Şövalyesi, Sultan Selâhaddin'in oturduğu Kudüs önlerine sabah vakti ulaşabildiler. Şehrin büyük kapısından girip ilerlerken bir tellâlın bağırması, Templar Şövalyesinin ilgisini uyandırdı.

Tellâl, mızrak ucuna taktığı bir parça kefenlik bezi sokakta dolaştırırken şöyle bağıırıyordu :

— Ey insanlar görünüz!.. Mısır, Nubya, Yemen, Filistin, Orta-Suriye ve Trablusgarb'a kadar Kuzey Afrika ülkelerinin ve Taberiya, Nasıra, Samaria, Sayda, Beyrut, Betrûn, Akkâ, Remle, Gazze, Hebron ve Kudüs

84

gibi. şehirlerin Sultanı Selâhaddin, mezara, ancak bu kefeni götürecektir!.. Duyduk duymadık demeyin! Templar, şaşkın gözlerle Nureddin'e baktı. İkisi arasında, geçen günler esnasında bir dostluk ve yakınlık belirmişti:

— Ey Nureddin! diye sordu. Bu tellâl, ne demek istiyor böyle?

Atının dizginlerini çekip durduran Nureddin, cevap verdi:

— Çok zengin ve geniş ülkelere sahip olan Selâ-haddin'in, mezara götürebileceği yegâne dünya inalinin bir kefen parçası olduğunu... İnsanın, bu yalancı dünyada sahip olduklarının bir hiç olduğunu, mülkün sahibinin sadece ve sadece Allah teâlâ olduğunu... Hükümdarlığının gelip geçici olduğunu ve Allahü Teâlâ' nın takdir ettiği zaman da her şeyi bırakarak, sadece bir kefenle huzuruna çıkacağını;

Tempların kafasından çeşitli düşünceler geçti. Hiç bir Avrupalı Kralın bu şekilde hareket etmediğini, on-l a r ı n hepsinin kendilerini dev aynasında gördüklerini ve diğer insanlardan kendilerini çok yüksek bulduklarını düşündü.

Sultan Selâhaddin ise, o kadar zenginliğine ve o kadar ününe rağmen Yüce Allah karşısında aczini hiç çekinmeden, söyleyebiliyordu. Bu ne mükemmel bir in sandı ve onda bu şuuru uyandırmış olan din, İslâmiyet ne büyük bir dindi.

Şövalye Templar, Nureddin'in gözlerine baktı :

— Mükemmel din ve büyük insan! diye mırıldandı.

Nureddin, Şövalyenin ne demek istediğini anlamamıştı; ama tellâlın, bu adam üzerinde çarpıcı bir tesir yaptığını anladı ve «Yüce Allah büyüktür!» diye içinden geçirdi.

* * *

85

KONUŞ BAKALIM TEMPLAR!

Templar Şövalyesi, Selâhaddin-i Eyyûbî karşısında korkudan titremeye başlamıştı. Kabul salonunda, komutanları ile oturan Selâhaddin, Nureddin adlı gazinin yakalayıp huzuruna getirdiği Şövalyeye baktı:

— Kanuş bakalım Tapınak Şövalyesi! dedi. Nured-din, senin ağzından bazı sözler döküldüğünü söyledi. Anlat bakalım, neymiş?..

Templar Şövalyesi, heyecanını gidermeye çalıştı. Koca Selâhaddin'in, bu sade salonunda ve onun karşısında bulunmak, i r i şövalyeyi tepeden tırnağa titretiyordu. O, Selâhaddin'i, i r i yarı, vahşi suratlı bir kişi olarak düşünmüştü hep. Oysa, karşısındaki Sultan, orta boylu, sünnete uygun bir sakalın çevirdiği asil çeh-reli biriydi. Üstelik, bir savaşçıdan ziyade, bir âlime benziyordu. Savaşta, şövalyeleri birbiri ardı sıra tepeleyen kişinin o olduğuna, onu tanımayan kimse dünyada inanamazdı.

Şövalye, bu iyi yüz ve kendisine hitap eden yumuşak ses karşısında kendini toplamaya muvaffak oldu; konuşmaya başladı:

— Ey yiğitler yiğidi Selâhaddin. Evvelsi gün Avrupa'dan gelen haberde, Almanların, İngilizlerin ve Fransızların topladıkları kuvvetlerle yola çıkmaya hazırlandıklarını öğrendik. Başlarında da, Aslan Yürekli Ri-şard, Frederik Barbaros ve Filib Ogüst bulunacakmış.

Selâhaddin-i Eyyibi, güldü:

86

— Evet, bunları biliyordum. Daha değişik bir haberiniz yok mu?

Nureddin de, Templar Şövalyesi de şaşırıldılar. Nu-reddin, duyduğu bu haber üzerine Templar Şövalyesini, binbir güçlkle esir edip getirmişti. Sultanın bu sözü üzerine üzülmür gibi oldu; yaptığı hizmetin hiç bir işe yaramadığını düşündü. Fakat Selâhaddin, onun bu düşüncesini anlamış olacak k i :

— Nureddin! diye devam etti. Bu gayretini ve bu uğurda çektiğin sıkıntıları unutamam. Sağol. Duyduğun bu haberi, hem de kaynağını huzurlarımıza getirmek suretiyle, bizlere de iletmek isteğin, beni çok sev i n d i r d i . Gazilerimin, y i ğ i t l i k l e r i n i ve devletimize bağlılıklarını, dinimize hizmet aşkını daha i y i anladım; ve bundan dolayı surur duydum..

Nureddin, sevinç içinde, Sultanı selâmladı. Oh... Çektiği onca sıkıntılar demek ki boşuna gitmemişti. Sultanın teveccühüne ve hayır duasına nail olmuştu.

Templar da şaşırmişti. Yıllardan beri Filistin'de bulunduğu için Arapçayı mükemmel bilen bu şövalye, duyduğu şeyler karşısında hayret etmişti. Sultan Se-lâhaddin, Haçlıların harekete geçtiklerini öğrendiği halde, kendisine bu haberi getiren erini övmekten ve ona duada bulunmaktan geri kalmıyordu. Bu ne büyüklüktü. Oysa, Hıristiyanlar arasında bir Kralın bu şekilde davranması mümkün değildi. Selâhaddin'deki bu olgunluk hiçbir Avrupa Kralında bulunmazdı.

Şövalye bu şekilde düşünürken Sultan Selâhaddin devam e t t i :

— İngiltere, Almanya ve Fransa Krallarının hazırlıklarını daha başından beri takip etmekteyiz. Hattâ Alman İmparatoru Frederik Barbaros'un karayoluyla, Balkanlar ve Anadolu üzerinden geleceğini, Aslan Yü-

87 rekli Rişar ile Filib Ogüst'ün deniz yolunu tercih ettiklerini öğrendik.

Templar Şövalyesinin şaşkınlığı daha da arttı. Bu derecesini beklemiyordu. Müslümanların istihbaratının mükemmelliğine hayret etti.

— Söyle bakalım Tapmak Şövalyesi! Şimdi ne yapıyorsunuz? Nerede kalıyorsunuz?

Templar Şövalyesi, başını öne eğdi:

— Çevredeki Hıristiyan Kontluklar, bize ve Hos-pitalya Şövalyelerine yer gösterdiler. Oralarda oturuyoruz Şövalyem!..

Selâhaddin ve yanındaki komutanlar, Templar'ın, Sultan Selâhaddin'e «Şövalyem!» diye hitap etmesi üzerine gülümsediler. Bu Şövalye'nin Sultan Selâhad-din'e duyduğu hayranlığı göstermekte idi.

Sultan sordu :

—Peki, Tempların ve Hospitallerin, hakkımızdaki düşünceleri nedir?

Tapınak Şövalyesi, ses çıkarmadı. Selâhaddin devam e t t i :

— Çekinme söyle. Canına dokunmayacağız. Templar, başı önde konuştu :

— Hepsi de, sizi öldürmeye yeminli Şövalyem!.. Selâhaddin güldü :

— Ben de değişik bir şey söyleyeceksin sanmıştım. Onların bu niyetleri ve istekleri de bildiğimiz şeydir. Ama, ey Templar, mezarları insanlar kazarlar, içine kimin gireceğini ise Allahü Teâlâ'dan başka kimse bilemez!

— Ben onlardan bu hususta ayrılıyorum, efendimiz. Size, düşmanlık değil, hayranlık besliyorum.

— Templar, bana hayranlık beslenmesini de istemem. Çünkü Yüce Allah yardım etti ve ben de zaferler kazandım. O izin vermeseydi şimdi toprağın altın-

88

da yatıyor olurdu ve üzerimde de otlar bitmiş olurdu. Zaten hepimizin de sonu bu. Yalnız mezarlarımızın durumları böyle tabii.. Bizler için asıl büyük imtihan orada başlıyor. Allahü Teâlâ'nın, Şanlı Kitabı Kur'ân-ı Kerîm'de buyurduğu üzere meâlen «İnsanoğlu öldükten sonra bir kütük gibi çürümeye terkedil-meyecektir. Hesaba çekilecektir. Dünyada yaptıklarının bütün hesabını verecektir. Ve zerre kadar haksızlık da olmayacaktır bu hesaba çekilişte. Çünkü hayatı boyunca yaptıkları sağımızda ve solumuzda bulunan i k i alıcı Melek tarafından tespit edilmektedir!»

Şimdi gidiniz. Nureddin, yaptığı bu hizmetten dolayı çok memnun kaldım. Yüce Allah, dünyada da ahi-rette de yüzünü güldürsün ve sana i k i cihan saadetini nasip etsin.

Nureddin, içinden taşan büyük bir sevinç hissetti. Gaziler Sultanı Selâhaddin'in böylesine bir hayır duasını alabilmek herkese nasip olmazdı.

Yüce Allah'a şükür ederek, esiri olan Templar Şövalyesi ile Sultan Selâhaddin'in huzurundan ayrıldı.

* * *

89

HAÇLILAR AKKÂ ÖNLERİNDE

Akkâ Şehri önlerinde büyük bir faaliyet vardı. Trampetler çalıyor, borular ötüyor ve Haçlı askerleri etrafta koşturup duruyorlardı. Tapmak Koruyucuları olan Templar Şövalyeleri, konuştuktan Fransız şövalyelerine şehrin zayıf yerlerini gösteriyor ve şehir surlarına ne şekilde saldıracaklarını anlatıyorlardı.

Yine Papaz Şövalyelerden olan Hospitaller de. A l -man piyade erleri ile arkadaşlık kurmuşlar, onlarla sohbet ediyorlardı. Fransız ve Alman erlerinin de birbirlerine candan bir yakınlık gösterdikleri gözden kaçmıyordu.

Müslümanlar karşısında birbirine tam manasıyla kenetlenmiş olan bu Hıristiyan milletler arasından su sızılmıyordu. O derece birbirlerine yakınlık ve dostluk duyuyorlardı.

Şehir surlarının sağ tarafında toplanmış kalabalık bir topluluk içindeki sarı saçlı, mavi gözlü ve iriyarı bir Alman Şövalyesi, etrafını çevirmiş olan Fransızlara :

— «İşte öyle dostlarım! diye anlatıyordu. «Kralımız Frederik Barbaros, Bizans İmparatorunun dostça olmayan davranışı karşısında oldukça kızdı, köpürdü. Ona:

— Bizleri, b i r Haçlı Seferi tertiplememiz i ç i n kışkırtan sen değil miydin? Şimdi nedir bu halin?.. Sanki imansız Türklerle anlaşmış gibisin! dediğinde Bizans İmparatoru, ellerini oğuşturarak:

90

— Sizler bizim koruyucularımızsınız. İmansız T ü r k -lerle nasıl anlaşabiliriz ki? Yalnız korkumuz, Konstantinopolis'e girecek Haçlıların, bazı kötü davranışlarda bulunması.. Ondan korkuyoruz! cevabını verdi.

Kralımız Frederik Barbaros, suratını buruşturarak : — Bizlere dostça davranmayan Rumların bu hareketini hiç bir zaman unutmuyacağım. Hattâ durumu Papa'ya bile bildireceğim. Sen, bizi şehre sokmadığına göre, artık önüme altınları dökse de şehrine girmeyeceğim! dedi.

Bizans İmparatoru, iyice dalkavuklaşarak :

— Aman Kralım, rica ederim. Buyurunuz. Bir hata oldu. I. Haçlı Seferinde Hıristiyanların Balkanlarda ve Trakya'da yaptığı yağma hareketleri gözlerimizi korkutmuştu. Ama sizin dürüstlüğünüze güvenimiz var! Deyip, onu Başşehre davet etmeye başladı.

Fransız Şövalyelerinden biri dayanamadı:

— Peki Kralınız bu davete uydu mu! diye sordu. İriyarı Alman, sağ kaşını kaldırdı:

— Gururumuzu bir Rum karşısında ayaklar altına alacak kadar alçalmadık ya.. Kralımız, bu teklifi şiddetle red etti. O gece, Kostantinople şehrinin surları önünde sabahlayıp, sabah erkenden hareket ettik. Çanakkale Boğazından geçip, Anadolu'ya girdik. Fakat yollarda Türklerin karşı saldırılarına uğradık. Kayıplar vermeye başladık.

Başka bir Fransız sordu :

— Nasıl, Müslümanlar savaşabiliyorlar mı bari?

— Ne demek!.. Ben hayatımda böyle müthiş muharipler görmedim. Attıkları oklar hedefleri parçalayıp geçiyor. Savurdukları kılıç ve palalar biçiyor. Mızrakları hedefleri deliyor ve topuzları ezip parçalıyor.

— Deme be.. Öyle güçlü adamlar mı?

91

— Belki bizlerden daha ufak yapıları var ama, müthiş kuvvetli insanlar. Bir tanesinin, bizim ünlü şövalyelerden birini atından alarak kucağına oturtup, arkadaşlarının yanına götürdüğünü gördüm. Bu derece güçlü erler. Başkası dese inanmazdım; ama bizzat bunu gözlerimle gördüm.

—Öyle ise savaşınız da çok çetin geçmiştir.

— Hem de nasıl... Anadolu içinde ilerledikçe eridik durduk. İkonium civarına geldiğimizde belki de yarı yarıya azalmıştık. Orada Konya Sultanının savunması ile karşılaştık. Müthiş ve kanlı çarpışmalar oldu.

Sonunda şehire girdik ve Selçuklu olarak anılan bu Türklerin başşehri İkonium'u yıktık, halkını kadın, ihtiyar, çocuk demeden kesip, parçaladık.

Alman, bunu söyledikten sonra kolunu sıvadı ve kolundaki derin bir yara izini gösterdi

— Nah, bu da o çarpışmalar sırasında aldığım bir yaranın hatırası.

— Peki Kralımız nasıl öldü?

— Hiç sormayın, pisi pisine gitti o kahraman Kralımız. Tarsus Nehri civarındaydık. Hava çok sıcaktı. Tüm erler, kendilerini suya atıp ferahlanmaya çalıştılar. Kralımız Frederik Barbarossa da, nehre girdi. Fakat taşkın olan nehir sularının onu yuttuğunu gördük.

Bağırıp çağırarak, nehrin kıyısından koşuşup onu kurtarmaya çalıştık. Ama kader, nehir, onu sahile bir ceset olarak attı. Ne kadar ağladığımızı ve yandığımızı anlatamam.

— İçinizde yüzme bilen yokmuydu ki kralınızı neh-r i n suları arasından çekip alamadınız?

— Olmaz olur mu? Ama dediğim gibi sular çok coşkundu. Nehre, onu kurtarmak için atlayanlar ona, ulaşamadılar.

— Peki, sonra ne yaptınız?

92

— Ne yapacağız. Baktık ki ağlayıp dövünmenin faydası yok. Şimdi ne yapacağız diye düşünmeye başladık. Bazı arkadaşlar, «Kralımız olmadıktan sonra bu sefer artık burada biter!» deyip, bizlerden ayrılıp, A l - manya'ya geri döndüler.

Seferi devam ettirmek isteyenler de, Avusturya Dük'ü Leopold'un etrafında toplandılar. Ona bağlı kalacağımıza yemin ettik. Ve yolumuza devam ederek buraya kadar geldik. Peki siz Fransızlar, nasıl geldiniz buraya?

Fransız erleri arasında bulunan Yiğit Jan, bu soruya cevap verdi

— Biz de, deniz yoluyla hareket ettik. Mesina'da İngiliz Donanmasıyla buluşup yelkenleri buraya doğru şişirdik. Fakat İngiliz Kralı Rişar, Kıbrıs önlerine varınca: «Ben bu adayı, Bizans'ın elinden alacağım!» diyerek bizlerden ayrıldı. Adayı kuşattı. Aldı mı almadı mı bilemiyorum.

Bizler de buraya geldik ve sizlerle karşılaştık. Başka bir Alman Şövalyesi söze karıştı:

— Sağolun!.. Sizlerin geldiğinizi görünce o kadar sevindik ki anlatamam. Gerçi burada Templarlar ve Hospitaller de var. Bu Papaz Ővolyeler bizi sarmadı. Pek mağrur adamlar. Kendilerini çok yüksek görüyorlar. Bu bakımdan sizlerin geliŐiniz bizleri çok sevindirdi.

Bu Alman Ővolyesi, daha konuŐacaktı; fakat alınan toplanma boruları zerine Almanlar kendi saflarına, Fransızlar da kendi saflarına koŐtular.

Haçlılar, Akkâ zerine saldıracaklardı.

O gün kuşatma başladı. Akkâ Kalesini hemen ellerine geçireceklerini, Şehir surlarını hemen aŐabileceklerini sanan Haçlı kuvvetleri, büyük bir hayâl kırıklığına uđramıŐlardı. Çünkü, Şehri savunan Müslüman

93

kuvvetler, öyle yiğitçe çarpıŐıyorlardı ki, Avrupa'da bazı Şehir kuŐatmalarına katılmış Ővolyeler, Müslümanların bu gzpekliliği karşısında hayretten parmaklarını ısırıldılar; ve Şehrin yle kolayca alınamayacağını anladılar.

Hava kararırken kuşatma kaldırıldı ve Ővolyeler rahat bir nefes alabildiler.

Gece, binbir yıldızların parıldadığı gökyüzüne bakıp hayle dalan Ővolyeler, kendilerini daha kimbilir nelerin beklediğini, zaferin pek de öyle kolay olmayacağını düşündüler.

* * *

94

ALLAHU EKBER!.. ALLAHU EKBER!..

Ertesi sabah, gün ıŐırken gözlerini açan Ővolyeler dehşet içinde kaldılar. Hayret ve dehşet ifde eden konuşmalar etrafı sardı:

— Sultan Selâhaddin gelmiş!..

— Kudüs' ele geçiren Selâhaddin bu!

— Hittin'de Haçlı kuvvetlerini mahveden Selâhad-din'i yok edelim!

— Selâhaddin!.. Selâhaddin!..

Tüm Haçlıları büyük bir korku sarmıştı. Sultan Se-lâhaddin'in adı, Müslümanları temsil ediyordu. Selâhaddin demek, Müslümanlar demekti.

Kudüs' Müslümanlardan geri almak için gelmiş olan Alman ve Fransız Ővolyeleri ellerini kılıçlarına ve topuzlarına götürüyor, Sultan Selâhaddin'den Hittin'de büyük darbe yemiŐ, buldukları Őehirlerden Selâhad-din tarafından atılmıŐ Kutsal Tapınak Koruyucuları Templarlar ve Hospitaller de, intikam yeminleri ederek, bu defa Sultan Selâhaddin'i kendi elleriyle öldürecekler i n i söylüyorlardı.

Evet, İslâm dünyasının koruyucu kılıcı Sultan Se-lâhaddin-i Eyybi, Akkâ'yı kuşatan Haçlıların karşısına dikilmıŐtı. Onun yiğitliliğini bilen ve savaŐtaki gücünü hatırlayan Ővolyeler, zırhlarının içerisinde ürperiyor, ha-put işaretleri yaparak Hz. Meryem'i ve Hz. İsa'yı yardıma çağırıyorlardı.

95

Marsel, o yeni Fransız Ővolyesi de heyecanla az ilerlerinde toplanmış İslâm Ordusuna bakıyor, aralarında Sultan Selâhaddin'i seğmeye çalışıyordu. Tüm Ővolyeleri korku ile büyük bir heyecan sarmıştı. Hepsisi de, yapılacak çarpışmada kendini göstermeyi, Sultan Selâhaddin'i öldürmeyi ya da esir etmeyi hayâl ediyordu. Ne büyük bir Şey olurdu bu.. Sultan Selâhad-din'i esir etmek.. Adları unutulmuŐ, Hıristiyanlar onla-n azizler arasına katarlardı. Papa, kilisede öyle yiğit bir Ővolyeyi her daim anar ve Hıristiyanlık dünyası minnet duygularıyla o kişiyi unutmazdı.

Fransız Kralı Filib Ogüst ile Avusturya Dk' Leo-pold'da heyecandan kendilerini kurtaramamıŐlardı.

Müslüman Ordusunu yok etmek, Selâhaddin'i öldürmek ya da esir etmek?.. Oh.. Bu ne muhteşem bir Şey olurdu onlar için.

Kral da, Dk de, kurdukları tatlı hayallerin heyecanı ile kızardılar. Templarların ve Hospitallerin düşüncesi ise çok daha başkaydı. Sultan Selâhaddin'in esir düŐmesinin mümkün olmadığını bilen bu adamlar, ellerini tkrkleyip yapıŐtıkları topuzlarının ve kılıçlarının yüzlerine bakıp, Selâhaddin'i ldrebilmek hırsı içinde bulunuyorlardı.

Templar ve Hospital Ővolyelerinin komutanlarının tavsiyesi ile, idareyi elinde tutan Fransız Kralı, Haçlıların büyük kısmını, Sultan Selâhaddin ile yapılacak savaş için geri çekti. Diğer kısım asker de Akkâ kuşatmasına devam edecekti.

Haçlıların sayısı çok fazla olduğu için askerini bu Şekilde bölmek, tehlikeli gözükmüyordu.

Savaş nizamı alan Haçlılar, Müslümanlarla önce teke tek çarpışma yapmak için er istediler. O devrin âdetlerine göre, i k i ordu birbiri ile çarpışmaya başlama-

96

dan önce i k i taraftan da çıkan erler birbiriyle arpıŐırlardı.

Müslümanlar, er dileyen Templar Ővolyesi zerine bir gazi gönderdiler. Müslüman er, hafif zırhlıydı. Başını korumak için başına elik bir miğfer geirmıŐ ve göğsüne gelecek bir kılıç ya da mızrak darbesinden k o r u n a b i l m e k i  i n de, göğsü kısmım koruyacak b i r gömlek zırh giyinmiŐti, o kadar...

Şövalye ise, ağır zırhlıydı. Müslümanın kılıç darbeleri ve topuzu bu zırha bir şey yapamayacakmış gibi görünüyordu.

Templar Şövalyeleri ve diğer Haçlı erleri, bu Hiris-tıyanı bağırımlar ve ıslık sesleri ile coştururken, Müslüman saflarından ise hiç bir ses çıkmıyordu. Gayet sessiz ve vakur duran bu ordu, Haçlıları şaşırtmıştı. Atını mahmuzlayarak etrafta dolaştıran Templar Şövalyesi, Müslüman yiğidin meydana çıktığını görünce, koltuğunun altına sıkıştırdığı mızrağının sivri ucunu rakibine yöneltti. Sonra da bir savaş çılgılığı atarak atını tekrar mahmuzladı, Müslüman Gazinin üzerine gitmeye başladı.

Tempların bu hareketi tüm Haçlıları coşturmuştu. Hepsini bağırıyordu:

—Öldür onu Templar!.."

—Templar Şövalyelerinin şerefi için mızrağının ucuna geçir o Müslümanı!

—Haçlıların gücünü göster onlara!..

Bağırışan erler arasında Kral Filib Ogust ve Dük de vardı. Onlar da, mevkilerini unutmuşlar Hıristiyanlık duyusunu ile Haçlı Şövalyeyi alkışlamaya başlamışlardı.

İslâm Ordusundan yine «çıt!» çıkmıyordu Başta Sultan Selâhaddin olmak üzere, bütün komutanlar ve erler, ses çıkarmadan cenk meydanına bakıyorlardı

Hilâl Uğruna-F.: 7

97

Templar Şövalyesi, rakibine yaklaştıkça atını hızlandırmaya başladı. Nihayet iyice yaklaşıncaya da mızrağının sivri ucunu, tam Müslüman silâhşoron boğazına gelecek tarzda ayarladı ve iyice yaklaşıncaya da bütün gücüyle kavradığı mızrağı ileri uzattı.

İ k i atın, ardlannda bıraktığı toz arasında bir şek-i l n yere düştüğü görüldü ve Haçlılar sevinç çığlıklarıyla, Templarlarını alkışlamaya başladılar.

Fakat tozlar yatışınca, o bağırıp çağıran Haçlılar arasında derin bir sessizlik kendini gösterdi. Bu defa da İslâm Ordusundan: «Allahü Ekber!.. Allahü Ekber!..» nidaları yükseldi ve o da kesildi.

Templar Şövalyesi yerde, İslâm Mücahidi ise atının üzerinde idi.

Hadise şöyle olmuştu: Templar Şövalyesinin gelişini iyi ayarlayan Müslüman genç, tam şövalyenin mızrağı başına gelirken eğilmiş ve anında kendi mızrağı ile şövalyeyi boğazından vurarak yere düşürmüştü.

Gerçi mızrak, zırhı delip geçmemişti ama şövalyeyi oldukça sersemletmişti. Şimdi de yerde, şaşkın tavuklar gibi kendini toplamaya çalışıyordu.

İslâm Mücahidi ise atını Haçlı saflarına doğru sürdü ve gayet mükemmel Fransızca ve Almanca ile şöyle haykırdı:

—Allahü Ekber!.. Allahü Ekber!.. Görün ve bilin ey Haçlılar! Yüce Allah'a ortak koşanlar ve İslama düş- , man olanlar ne hale gelir, şimdi onu göreceksiniz.

Gazi genç, «Allahü Ekber!» sözünü Arapça, diğerlerini de hem Fransızca ve Almanca söylemişti. Bu sözleri söyledikten sonra atını döndürdü. Yerden kalkıp eline kısa saplı savaş baltasını almış olan Templar Şövalyesi üzerine sürdü.

Ona, beş adım kala atını durduran mücahit genç, . atından herkese parmak ısırtacak şekilde yere atladı

98

ve bir aslan edası ile Templar Şövalyesi üzerine yürüdü. Ona, yine Fransızca ve Almanca olarak, sapıklıktan vazgeçerek Müslüman olmasını söyledi.

Fakat Şövalye, elindeki baltayı sallayarak ağza alınmaz sözler söylemeye başlayınca, elindeki topuzla çarpışmaya başladı.

Şövalyenin savurduğu balta darbesini eğilerek savuşturan genç, yan tarafından şövalyeye bir topuz darbesi indirdi. Şövalye sarsıldı ise de düşmedi.

On dakika kadar, karşılıklı olarak birbirlerine balta ve topuz savurup durdular. Eğer baltanın bir vuruşu rastlamış olsa, mücahitin ya kellesi ya da kolu veya ayağı kopup gidebilirdi. A y n i şekilde Gazi gencin vurduğu topuz darbelerinden biri rastlamış olsa, Şövalyenin cesedi yere serilebilirdi.

Haçlılar, yine uğultular kopararak arkadaşlarını teşvik etmeye başlamışlardı. Müslüman genç, şövalyenin savurduğu bir balta darbesini savuştururken, topuzu şövalyenin başına savurdu. Duyulan bir tunç sesi ile beraber, şövalyenin bir kütük gibi yere serildiği; ve bir an kıvrandıktan sonra hareketsiz kaldığı görüldü.

Topuz darbesi, yüzündeki zırhı parçalayarak, yüzüne gömülmüş, feci şekilde can vermişti.

Müslüman saflarından yine «Allahü Ekber!» nidaları yükselirken, Haçlılardan üzüntülü feryatlar yükseldi; ve dövünmeler görüldü. Ardından da Haçlıların saldırısı başladı.

İslâm Ordusu da harekete geçerek, bu saldırıya kar şılık verdi. Yapılan savaş, geç vakitlere kadar sürdü.

Yenilen yenen belli olmamıştı. A k ş a m olunca, i k i taraf da geriye, karargâhlarına çekildi.

Kral Filib Ogüst ile Dük Leopold ve Templarlar ile Hospitaller, İngilizlerin gelmesini heyecanla bekleme

99

ye başladılar. Kral Rişar'ın gelmesi, kendileri için büyük bir güç kaynağı olacaktı.

Bir hafta kadar i k i ordu, hergün b i r b i r i ile çarpıştı. Fakat netice hâlâ alınamamıştı. İslâm Ordusunun yiğitliği, Akkâ kuşatmasının, istenilen neticeye ulaşılmasını da önlüyor ve b u , H a ç l l a r ı oldukça k ı z d ı r ı y o r d u .

* * *

100

HAÇLI KARARGÂHINDA ŞENLİK ATEŞLERİ

Savaş böyle devam ederken, bir gece Haçlı Karargâhından bağırışmalar, sevinç çığlıkları duyuldu. Ardından da karargâhm önünde şenlik ateşleri yükselmeye başladı.

Ne olmuştu?.. Ne oluyordu böyle?.. Haçlıları böylesine sevindiren ve çılgınca çığlıklar atmalarına sebep olan hadise neydi?..

Müslümanlar, bunun sebebini ancak ertesi sabah öğrenebildiler. İngilizler gelmişti. İngiliz Kralı Aslan Yürekli Rişar, Kıbrıs'ı ele geçirip oraya bir temsilcisini bıraktıktan sonra nihayet gelmişti.

Şimdi, Fransız, Alman, Templar ve Hospital bayraklarının yanında İngiliz bayrakları da bulunuyordu.

Haçlılar sevinçten ne yapacaklarını şaşırmışlardı. İngilizlerin gelmesi ile, sayıları daha da artmıştı. Savaşta ölen arkadaşlarının yerlerini artık İngilizler dolduracaklardı.

Sultan Selâhaddin'e bir daha kılıç çekmeyeceğine dair Hittin'de yemin ederek serbest kalmış olan eski Kudüs K r a l ı Guy de Lusignan, komutayı derhal K r a l Ri-şar'a bıraktı.

Kral Rişar, mağrur bir tavırla etrafındaki Fransız Kralmdan, Alman Dükünden ve Guy de Lusignan ile Templarların ve Hospitallerin komutanlarından savaş hakkında bilgi alıyor; ve yapılacak yeni çarpışma için plânlar kuruyordu.

101

Rişar, üç gün kadar incelemelerde bulundu. Bu arada İngiliz askerlerinin dinlenmesini de beklemiş oldu. Üç gün sonra yaptığı bir toplantıda, ertesi gün Müslümanlar üzerine saldırı yapacaklarını bildirdi; ve Haçlıların savaş hazırlıkları yapmasını istedi.

Sultan Şelâhaddin, Haçlıların hazırlıklarını uzaktan görmüştü. O da, savaş hazırlıklarına geçilmesini emretti. İslâm Ordusu zaten hazırды.

Sabah, güneş doğarken iki ordu karşılıklı yer almış durumdaydılar. Adet olduğu üzere önce iki taraftan çıkan erler birbirleriyle çarpıştılar. İslâm gazileri karşlarına çıkan Templar, Hospital, Alman, İngiliz ve Fransız şövalyelerini tepelediler. A r d ı n d a n i k i o r d u saldırı hazırlığına başladı.

Sultan Şelâhaddin, orduyu teftiş ettikten sonra, atını sürerek, tüm orduyu rahatça görebileceği ve sesini duyurabileceği bir yere geldi; ve orada durarak, gazilere şu şekilde hitap etti:

—«Ey gaziler! Bugün, burada çetin bir imtihan vermek üzereyiz. İslâm ülkelerini istilâ etmek ve ca-milerimizdeki h i l â l l e r i i n d i r i p yerlerine haçlar dikmek isteyen Haçlılar, yine karşımıza çıkmış durumdalar.

Bunların yaptıklarını bilmeyen verdikleri acı ile yürekleri yanmayan hiçbir Müslüman yoktur. Kudüs'teki katliamları, Antakya ve Maarra'daki zulümleri, tüm Müslümanların unutamayacakları hareketlerdir.

Girdikleri yerlerde ezan sesleri yerine çanların uğuldadığı ve oluk gibi Müslüman kanlarının aktığı hepinizce malûmdur.

Şimdi sizler burada İslama hizmet etmek için toplanmış bulunuyorsunuz. Yapacağınız hizmet de çok büyük olacaktır. İslâm dünyasının gözleri sizlerdedir. Çünkü Haçlılar sizi yenip ilerleyecek olurlarsa, bütün Müslümanları keseceklerdir. Onlar, böyle bir davranış için-102

de bulduklarını çeşitli olaylar sırasında göstermiş bulunuyorlar.

H i l â l l e r i n indirilmemesi ve ezanlarımızın susturul-maması ve de tüm Müslümanların bu adamların kan akan kılıçlarından ve insaf, merhamet bilmeyen davranışlarından kurtulabilmesi i ç i n çalışmalıyız. Bu uğurda can vermeli; fakat Haçlıların Akkâ'yı, Kudüs'ü ellerine geçirmelerini muhakkak önlemeliyiz.

Hepinizin bu şekilde düşündüğünü ve bu şekilde hareket edeceğinizi biliyorum. Vazifeniz çok büyüktür.

Fakat, bu uğurda kazanacağınız sevap da, o nispette büyük olacaktır. Hilâl uğruna bunu yapmalıyız.

Allahü Teâlâ'nın Kur'ân-ı Kerim'inde,; «Azın çoğa galibiyeti» buyruğunu unutmayınız. Haçlıların sayısı ve onların bizlerden çok fazla olması sizleri ürkütmesin. Yüce Allah bizimledir. O'nun yardım ettiği kulu ise, kimse yenemez.

Her zaman düşündüğümüz Cihad işte karşımızda.. Onun sevabına nail olmak için yiğitçe çarpışalım. Biliniz ki yiğit, göğsünden vurulandır!

Yüce Allah, hepimize güç, sabır ve metanet versin. Kılıçlarımızı keskin, topuzlarımızı güçlü eylesin!. »

Sultan Selâhaddin'in bu konuşmasının ardından, bütün gazilerden sesler yükseldi:

—İnşallah, Hilâllerimizi indirtmeyeieğiz!..

—Ezanlarımız ebediyyen devam edecektir!..

—Allahü Teâlâ'nın varlığını ve birliğini ilân eden ezanlarımız susmayacaktır, hiç bir zaman.

Sultan Selâhaddin, sevgi ile orduya bir daha baktı. Sonra elini kaldırarak susulmasını işaret etti. Sesler bir anda kesildi. Sultan devam etti:

—«Ey yiğitlerim! Ey Allahü Teâlâ'nın rızası için mücadele eden şanlı erler!

103

Dünya fâni, âhiret ebedidir. Bunu hepiniz de bilirsiniz. Öyle çarpışınız ki, âhirette bu mücadelenizden dolayı büyük sevinç duyabilirsiniz; Yüce Allah'ın ve Allah Resulünün (Sallallahü aleyhi ve sellem) sevgisine nail olabilirsiniz.

Bu çarpışmada, ben sizlerden ayrı olmayacağım. Diğer cenklerimizde olduğu gibi ben de ön saflarda, sizlerle omuz omuza kâfirlerle çarpışıp, şehitlik mertebesine ulaşmaya çalışacağım!

Haydi şimdi hepimiz hücumu hazırlanalım ve düşman üzerine onları titreten müthiş saldırımızı yapalım. Allahü Teâlâ yardımcımız olsun!»

Sultan Selâhaddin'in bu konuşması bitmişti ki ordunun ardında bulunan hafızlar, Fetih âyetlerini okumaya başladılar. Tüm gaziler de onlara katıldı.

Tekbirler bir ağızdan getirilerek göklere yükselmeye başladı:

«Allahü Ekber! Allahü Ekber!.. Lâ İlahe İllallahü Vallahü Ekber! Allahü Ekber ve Lillahil Hamd...»,

Tüm gaziler biliyorlardı ki, bu mücadeleyi, Allahü Teâlâ'nın dini için yapıyorlardı. Dünyada söylenmiş en doğru söz olan ezanlar susturulmasın ve camilerdeki hilâller indirilmesin.

O esnada Haçlı ordusunda da büyük faaliyet vardı. Papazlar Haçlılar arasında dolaşıyor ve üzerlerine sular serpererek ya da ellerindeki asaları dokundurarak güya onları takdis ediyorlardı.

İngiliz, Fransız, Alman, Çek ve diğer bütün Hıristiyan şövalyeler tek bir vücut gibi. papazlara bakıyor; onların kutsamalarıyla sevinçten kendilerinden geçiyorlardı.

İngiliz Kralı Aslan Yürekli Rişar, zırhlarının içinde ürpertiler geçiriyor ve Müslümanlarla yapacağı bu ilk çarpışmada, galip gelebilmesi için içinden dualar edi-104

yordu. Kral Rişar, uzakta, zırhsız gördüğü Müslümanları bir vuruşta ezip, çiğneyip geçebileceğini düşünüyor ve kafasında binbir hayâl kuruyordu.

Kazanacağı bu zafer sonunda Sultan Selâhaddin'i de, önün komutanlarını da ve kılıçtan kurtulabilmiş erlerini de İngiltere'ye götürmeyi düşünüyordu.

Halk, Hıristiyanlar, onun ne büyük kahraman olduğunu görmeliydiler. Onları sadece İngiltere'de şehir şehir, kasaba kasaba dolaştırmakla kalmayacak, diğer bütün Hıristiyan ülkelerde de teşhir edecekti. Fransızlar da, Almanlar da, Çekler de ve İtalyanlar ve diğer bütün Hıristiyan ülkeler onun yiğitliğini anlayıp parmak ısırma-105

Makedonyalı İskender ile kendi arasında da bir benzerlik kurmaya çalıştı. Makedonya'dan çıkıp Anadolu'yu geçip Suriye'ye gelen İskender, orada İran Kralı Kodaman Dariüs'ü yenip, Doğu Bölgesinde hâkimiyetini kurmuştu. Kendisi de İngiltere'den Filistin havalisine gelmişti. İşte şimdi Sultan Selâhaddin'i yenecek olursa tüm islâm ülkeleri, eline geçecek ve Hıristiyanların hâkimiyeti Filistin, Suriye ve Irak Bölgesi ile Arabistan'da kendini gösterecekti. Bir imparator olacaktı o zaman. Fakat, Rişar'ın midisini bulandıran bir şey de vardı: Bu savaşı Fransızlar, Almanlar, Templar Şövalyeleri ve Hospitalerle birlikte yapıyordu. Onlar da bu zaferden hisse sahibi olmak isteyeceklerdi. Ne yazık... Zaferi tek başına kazanmış olmuyordu.

Ama ordunun komutası kendi elinde olduğu için, ne Filib Ogüst'ün ve ne. de Avusturya Dük'ü Leopold'un adı anılmaz, komutan olan kendisinin adı anılır ve zafer de onun malı sayılırdı.

105

Bunları düşünmek, İngiliz Kralı Rişar'ı heyecanlandırdı. Bir an önce Müslümanların üzerine gitmek ve onlara İngiliz Şövalyelerinin ve diğer Hıristiyan Şövalyelerinin güçlerini göstermek istedi. Daha doğrusu zaferi bir an önce kazanmak düşüncesi ile titredi.

O da, Haçlı ordusuna bir göz attı. Sağ kanatta Fransız kuvvetleri ve Hospitalia Şövalyeleri vardı. Hospitaler, bu papaz şövalyeler yıllardan beri Müslümanlarla çarpıştıkları için, kanatlardan birine geçmeyi istemişlerdi. Sol kanatta Alman piyadesi ile Templar Şövalyeleri yer almıştı. Templarlar da papaz şövalyeleri idiler. Bunlar da, dini düşüncelerle Müslümanlarla amansız bir şekilde çarpışmaktaydılar. Şimdi de, parıl parıl yanan zırhlar içinde, «Hücum!» emrini belkiliyor ve Müslümanların üzerine saldırmak için sabırsızlanıyorlardı.

Merkezde İngilizler vardı. Kral Aslan Yürekli Rişar, merkezden yapacağı saldırı ile Müslüman kuvvetlerini yaracağını ve arkalarına kadar gidebileceğini düşünüyordu. Bu bakımdan İngilizler en güzel atlarına binmişlerdi. Müslüman safları yarılıp arkalarına düşüldüğü zaman İngiliz Şövalyeleri atlarıyla, iki tarafa açılıp Müslümanların kaçmalarını önleyecekler, Fransızlar, Templarlar, Hospitaler ve Almanlar da kanatlardan yapacakları hücum ile Müslümanları kısaç içersine alıp yok edeceklerdi.

Kral Rişar, hücumu geçmeden önce aklına gelen bir fikirle titredi. Müslümanların hepsinin kılıçtan geçiril-memelerini söylemeyi unutmıştu. Ne büyük hata.. Ölüleri de İngiltere ve diğer Hıristiyan ülkelerde elleri bağlı olarak gezdirip zaferini gösteremezdi ya!...

Derhal, arkasındaki yavere emir verdi. Onu sağ kanada gönderirken diğer bir yaveri de sol kanada gönderip,

«Müslümanların hepsinin öldürülmemesinin, ba-106

zılarının esir edilerek tutulmasını» söylemesini buyurdu.

Sağ ve sol kanattaki kuvvetlere Kralın emirlerini bildiren yaverler geri dönünce Kral Rişar, rahat bir nefes aldı. Az kalsın büyük bir hata işleyip zaferinin şahitleri ve delilleri olacak Müslümanların hepsinin ölmesine sebep olacaktı. İşte şimdi rahattı. Müslümanları çığneyebilir, büyük kısmını yok edebilirdi.

Zarif bir hareketle gözlerini kendinden ayırmayıp emir bekleyen borucuya işaret verdi. Borucu, borusunu dudaklarına götürüp acı acı çaldı.

Bu «Hücum!» borusuydu. Acı acı çalan bu boruyu sağ ve sol kanatlardaki Fransız, Alman, Templar ve Hospital borucuları takip etti. Hücum başlıyordu.

Haçlılar, zırhlarının verdiği şangirtılarla harekete geçtiler.

Sanki bir deniz dalgalanarak harekete geçmişti. Haçlı ordusu da dalgalanarak ilerlemeye başladı.

Çelikten bir kale gibi ilerleyen Haçlıların parlak zırhları güneş ışıklarını yansıtarak gözleri kamaştırıyordu.

Flamalar ve çatallı bayraklar dalgalanıyor, atlar acı acı kişniyordu.

Kral Rişar'ın, ilerleyen bu Haçlı Ordusuna bakarken göğsü kabardı: «Bu orduyu kimse yenemez. Bütün bir Avrupa bu. İngiliz, Fransız, Alman şövalyeleri, Templarlar ve Hospitaler karşısında kim durabilir?» düşüncesi içinden geçti. Ve kazanacağı zaferin sarhoşluğu ile başı döner gibi oldu.

O esnada islâm ordusu da, Haçlıları karşılamak için harekete geçmişti. Arkada duran hafızların okudukları fetih âyetleri arasında atlarını sürmeye başlayan gazilerin hep birden tekbir alması, yeri göğü inletmeye başladı.

107

Gazilerden çoğu, sol kollarında kalkanlarını tutuyor sağ elleri ile de topuzlarını sıkıyorlardı. Çünkü zırhlı olan Haçlılara kılıç ve mızrağın tesir etmeyeceğini daha önceki tecrübelerinden biliyorlardı. Haçlıların hakkından ancak topuzun geldiğini öğrenmişlerdi. İyi indirilen bir topuzun, şövalyeyi attan devirdiğini ya da bir yerini kırarak bir daha savaşamayacak duruma getirdiğini iyi biliyorlardı.

Her bir gazi atının üzerinde devleşmiş gibiydi. Başlarındaki çelik miğferler, güneş ışıklarında yanıp sönüyor ve başlarına nûr inmiş gibi bir hava veriyordu.

Haçlılara iyice yaklaşınca gazilerin sesleri yeri göğü tuttu: "

— Allah!.. Allah!.. Allah!..

—Lâ ilahe illallah!..

—Allahü Ekber!.. Allahü Ekber!.. Haçlıların da uğultusu duyuldu :

—Ya Jesus!..

—Ya Meryem!..

Ve bir anda iki taraf da birbirine girdi. Topuzlar ve kılıçlar kalkıp iniyor, acı çığlıklar, haykırışlar, inlemeler, zafer çığlıkları duyuluyordu.

İlk anda, zırhlı Haçlı şövalyelerinden pek çoğunun atlarından aşağı yuvarlandıkları görüldü. Müslüman erlerin gayet mükemmel şekilde vurdukları topuz ve balta darbeleri, bu mağrur şövalyelerin hayatla bağlantılarını koparıp atmıştı.

Sahipsiz kalan atlar kişneyerek şaha kalkıyor, ön ayakları ile boşluğu tekmeliyor ve bazan da savaşanların arasına girerek, çarpışmada sürprizlere sebep oluyorlardı.

Müslümanlarla şövalyeler birbirine girmişti. Zırhsız denecek kadar hafif giyinmiş olan Müslümanların

108

kollan, Haçlılardan daha çabuk kalkıp iniyor ve her vuruş bir Haçlıyı yere deviriyordu.

Kral Rişar, gözlerine inanamıyordu. Bir vuruşta ezip, çığneyerek geçebileceğini sandığı bu Müslümanlar, ne müthiş savaşçıydılar böyle.. O zaman, Templar-lann, Hospitalerin ve diğer bazı tecrübeli şövalyelerin anlattıklarına hak verdi. Oysa, o zamana kadar yüzlerine söylemese bile, gazilerin savaşçılığını anlatan kişileri hep korkaklıkla, Haça ihanet etmekle suçlamıştı. Ama şimdi kendisi de, bu kanaata varmıştı.

Savaşta önce, İngiliz atlı birliği ile Müslüman saflarını yanıp, onların arkalarına düşeceği plânını yapmıştı.

Şimdi, bunun mümkün olmadığını görüyordu. Çünkü Müslüman saflarını yarmak bir yana bu savaşta hayatını

kurtarabilmesi bile şüpheliydi.

Gerçi etrafındaki şövalyeler, Kralı vücudlarıyla ördükleri bir duvar içine almışlardı; ama Müslümanla-ın kalkıp inen topuz ve baltalarının bu şövalyeleri de devirip yanma kadar gelmeyeceklerini kim söyleyebilirdi?

Haçlılar arasında ve Avrupa'da «Aslan Yürekli» lâkabı ile tanınan İngiliz Kralı zırhlarının içinde iliklerine kadar titremeye başladı.

Savaş en kanlı safhasına girmişti. Gazilerin: «Allah! Allah!» nidalan, şövalyeleri titretiyordu. Kalkıp inen her balta ve topuz bir şövalyeyi yere seriyordu.

Müslümanlardan da şehit düşenler vardı. Fakat Haçlıların kayıplan çok daha fazlaydı.

Müslümanlardan da şehit düşenler vardı. Fakat Haçlıların kayıplan çok daha fazlaydı.

Kral Rişar, Haçlı kuvvetlerinin güneş karşısında kalmış kar gibi erimeye başladığını gördü. Korku ile sağ ve sol kanatlara baktı. Anlaşılan kanatlarda da durum, merkezdekinden farklı değildi. Haçlılar, Müslümanlar karşısında bozgun halindeydiler.

109

O gün hava kararınca kadar devam eden savaş, Kral Rişar'da moral diye bir şey bırakmadı. Haçlıları, havanın, kararması kurtardı.

İ k i ordu savaşı bıraktığı zaman Haçlılar, yarı yarıya azalmış olduklarını gördüler ve Kral Rişar, hayatında tatmış olduğu ilk yenilginin acısı ile ağladı; ve o gece, ölülerini bile toplamadan, Müslümanların karşısından orduyu çekti.

* * *

110

HAÇLILARIN KULELERİ

Büyük savaş, cenk alanında binlerce Haçlı cesedinin kalmasına sebep olmuştu. Er meydanında Sultan Selâhaddin'e ve o n u n y i ğ i t gazilerine yenilen H a ç l ı ö l ü -leri, sanki Müslümanlardan intikam almaya başladılar. Ölülerin çoğu, gömmeye imkân bulunamadığından nehire atıldı. Fakat her taraf ceset doluydu. Sayısız leş yığınlarının bozulup kokmaya başlaması havayı bozdu. Öyle ki, kısa bir zaman sonra bir nefeslik temiz havaya ihtiyaç duyulmaya başlandı. O Şanlı Gazi Selâhad-din hastalanıp yataklara serildi. Şövalyelerin kılıçlarının, palalarının, mızraklarının, topuzlarının yapamadığı işi, ölülerinin pis kokulan yaptı. Selâhaddin-i Eyyû-bi, yataktan çıkamaz oldu.

Gelen hekimler, kokuşmuş bir bataklığın saçtığı zehirler gibi zehirli kokular neşreden bu er meydanının hemen terk edilmesini istediler. Sultan, hekimleri haklı bularak, oradan uzaklaşmaya karar verdi.

Akkâ'daki erlere gönderdiği haberde: «Hastalandığını, bu yüzden oradan uzaklaşmaya mecbur olduğunu, ama iyileştikten sonra, Yüce Allah'ın izni ile tekrar geri geleceğini» bildirdi.

Gaziler, Sultan Selâhaddin'i, sedye içinde geri götürdüler. Akkâ'lılar dualarla uğurladıkları Sultanları için Yüce Allah'tan göz yaşlan içinde şifalar dilemekteydiler.

111

Sultan ve erleri, Harube'de karargâhlarını kurdular. Bu, gaziler için bir hava değişiminden başka bir şey değildi.

Fakat ünü dünyayı tutmuş olan Sultan Selâhad-din'in rahatsızlandığı; ve Akkâ önlerinden gitmiş olduğu Haçlılar arasında çabuk duyuldu. Haçlılar, yine sevinç içinde Akkâ önlerine üşüştüler, aynen bir çekirge sürüsü gibi...

Akkâ, bu gazi şehir, karadan ve denizden Haçlılar tarafından kuşatıldı. Müthiş bir savaş başladı. Akkâ'-daki gaziler, her türlü kötü şartlara rağmen şehri savunuyorlardı. Çarpışmalar bütün kış devam etti.

Yaz gelmişti. Yatağında bütün kış kulunç ağrıları içinde kıvranmış olan Selâhaddin'in bütün duası, iyi olup savaşa, cihada koşabilmektir. İyileşmeyi bu yüzden istiyordu.

Baharın ılık nefesi ile şifa da kendini gösterdi ve Sultan'm kulunç ağrıları azaldı. Hekimlerin itirazına rağmen Sultan Selâhaddin: «Düşmanın, saldırıları devam ederken ağrıları yüzünden yatakta çakılıp kalmasının mümkün olmadığını» söyleyerek, yataktan kalktı.

Ağrıların verdiği acılar içinde; fakat cihada koşmanın sevinci ile hafif zirhlerini kuşandı. Atma binerek, önceden hazırlanmış bekleyen gazileri teftiş etti.

islâm Ordusu en müşkülpesent bir komutanının bile beğeneceği gibiydi. Bu ordu, bu bir avuç yiğit en namlı yüz şövalye ordusuna, milyonlarca Haçlılara bedeldi. Onları beğenmiş gözlerle süzen Sultan Selâhad-din, eliyle yine Akkâ tarafını, Haçlıların bulunduğu yeri işaret etti.

Atların nal seslerinin titrediği ovalardan, vadilerden ve çöllerden geçildi. Bir müddet sonra «Tel Kisan»a varıldı. Sultan Selâhaddin, karargâhını yine burada kurdu. Tel Kisan, bir yayın kırıyordu. Müslüman ordu-112 su burada hazırlanıp bir ok gibi Haçlılar üzerine uçacaktı. Akkâ'yı kuşatan Haçlılara, her gün buradan mücahit birlikleri akın yapacaklar ve Haçlılara ağır kayıplar verdireceklerdi.

Fakat, Müslüman kuvvetinin geldiğini öğrenen Haçlılar da bir takım tedbirlere başvurmuşlardı. Her tarafa istihkâmlar kazmışlardı. Akkâ'yı kuşatan Haçlı ordusundan başka, yardım gelmiş olan Sultan Selâ-haddin'e karşı da iki ordu çıkarmışlardı. Çünkü sayıları çok fazlaydı. Ve Avrupa'dan yeni yeni gelen Hiris-tiyanlarla da sayılarım gittikçe arttırmaktaydılar.

Sultan Selâhaddin Haçlılara ağır kayıplar verdirmesine rağmen bunların köklerinin kazınmadığını görüyordu. Fakat bu Yüce Gazi hiç bir zaman ümitsizliğe de düşmüyordu. Yüce Allah'tan ümidin kesilmeyeceğini, vazifelerini yapmak gerektiğini söylüyor; ve «Bizim vazifemiz Rabbimiz'in buyurduğu cihadı yapmaktır; ama başarırız, ama başaramayız, bu ayrı mesele. Yüce Allah'ın takdiri ne ise o olur. Kulun vazifesi, Al-lahü Teâlâ'nın emirlerine uymak ve gerisini de artık O'na bırakmaktır!» diyordu.

Sultan'ın bu konuşmaları gazileri de coşturuyordu. Zaten idare edilenler, muhakak ki idare edene benzerler. Meselâ Emevi Hükümdarlarından Velid bin Ab-dülmelik zamanında onun bina yapımına düşkün olmasından

dolayı, halk da, bina yapma merakına düşmüştü. Bu yüzden, bütün toplantılarda bina yapımından ve inşaatlardan bahsedilirdi.

Süleyman bin Abdülmelik de pek obur olduğundan, halk da yemek içmek gibi meselelerden bahseder ve aralarında yemeklerin tariflerini yaparlardı.

Hazret-i Ömer'in torunu Ömer bin Abdülaziz'in ibadete düşkün olması, Sevgili Peygamberimizin Sal-lallahü aleyhi ve sellem'in hadislerini toplatması, hal-Hilâl Uğruna - F . : 8

113

km da ibadete düşmesine, aralarında dinî konuların konuşulmasına ve hadislerin konuşulmasına sebep olmuştu.

İşte Sultan Selâhaddin'in de tevekkülle konuşması ve cihadla uğraşması, idare ettiği halkın da, aynı konularla meşgul olmasını sağlıyordu. Onun : «Vazifemizi yapalım, gerisi Yüce Rabbimiz'in bileceği şey!» sözleri, bütün gaziler' tarafından tekrarlanmaya başlamıştı.

İngilizler, Fransızlar ve Almanlar bütün güçlerini kullanıyorlardı. Templar ve Hospitalia Şövalyeleri yani bu papaz şövalyeler de bütün gayretleriyle yükleniyorlardı. Müslümanlar, Haçlı kuvvetlerini Akkâ önlerinden söküp atmaya gayret ediyor, Haçlılar ise yerlerinden kıpırdamamak için bütün güçleriyle direniyorlardı. Akkâ önlerinde dişe diş bir mücadele sürüp gitmekteydi.

İki Haçlı ordusu Müslümanlarla çarpışırken, Akkâ önlerindeki diğer Haçlı ordusu rahatça surlara tırmanıyor, şehire girebilmek için çeşitli çarelere başvuruyordu.

Deniz de ellerinde olduğundan, deniz yoluyla getirdikleri keresteleri, Akkâ önlerine yığmaya başladılar.

Müslümanlar, bu kerestenin ne olacağını merak etmekteydi. Bir müddet sonra bu merak, dehşete dönmüştü. Çünkü yüzlerce Haçlıların kalkıp inen baltaları, kütükleri kesen testereleri, tahtaları birbirine tutturmak için kullanılan çivileri çakan çekiçleri, bir takım kulelerin yükselmesine sebep oldu.

Tahtadan yapılmış olan bu kuleler, surların yüksekliğinde olup, üstlerinde askerlerin bulunduğu geniş yerleri içinde bulundurmaktaydı. Tekerlerler üzerinde, surlara yaklaştırılan bu kuleler, havadan Haçlı askerlerini surların tepelerine yerleştireceğe benziyordu.

Akkâ halkı, bütün güçleriyle surlara yaklaştırılmış ve surların üzerine Haçlıları kusan bu kuleleri önlemeye çalıştılar. Fakat atılan ateşler bu kulelere tesir etmiyordu. Kazmalarla, uçları çengelli mızraklarla uzaklaştırılmaya çalışılan bu aletleri yerlerinden kıpırdatabilmek de mümkün değildi.

Akkâ'lıları da, Sultan Selâhaddin'i de, bütün müslümanları da büyük bir üzüntü sardı. Akkâ, o gazi şehir Haçlıların eline mi .gececekti.

Selâhaddin, aldığı haberlerde bu tekerlekli kulelerin tahta kısımlarının derilerle kaplanmış olduğunu, üstüne de sirke, çamur ve bir takım yanmaz eczaların sürünmüş olduğunu öğrendi. O zamana kadar, «Acaba bu kuleler, o kadar ateş atıldığı halde neden yanmı-yor?» sorusunun cevabını da öğrenmiş oldu.

Demek ki Haçlılar, bütün tekniklerini seferber etmişlerdi. Bütün Avrupa milletlerinin silâhlarına ve tekniğine karşı İslâm ordusu...

Akkâ artık can çekişmeye başlamıştı. Oraya ulaşamayan, ancak uzaktan dalgalanan Türk - İslâm sancağını gözleriyle takip eden Sultan Selâhaddin ve diğer gaziler, heyecanla durumu takip ediyorlardı. Geceli gündüzlü yaptıkları saldırılarla da, Akkâ'ya ulaşmaya çalışıyorlardı. Fakat Haçlı kuvvetleri o kadar çoktu ki... Sultan Selâhaddin, her sabah namazdan sonra ellerini gözlerine siper yapıp burçlarda Türk - İslâm sancağının dalgalanıp dalgalanmadığına bakarken, birden irkildi.

Bayrak, sabah rüzgârında nazlı nazlı dalgalanıyordu. Tekerlekli kulelerden üç tanesi de alevler içinde yanıyordu. Gözlerine inanamadı. Arkasındaki yiğitlere sordu:

—Kuleler mi yanıyor?

115

—Evet sultanım..

—Yanlış görmeyelim! Dikkat edin!..

—Yanlış görmüyoruz Sultanım. Kuleler yanıyor.

—Hem de üç kule birden yanıyor!..

Elini gözlerine siper edip, dikkatle karşıya bakan komutanlardan biri de sevinçle konuştu :

—Yanan kulelerden siyah siyah noktalar aşağı düşüyorlar. Bunlar galiba, kulelerdeki Haçlı askerleri. Korkudan ya da yanmamak için kendilerini aşağıya atıyorlar.

Başka biri de devam etti:

—Öyle olsa gerek. Haçlılar arasında da bir takım karışıklıklar var. öteye beriye kaçışanlar görülüyor.

Sultan Selâhaddin'in yüzünde bir tebessüm belirdi:

—öyle ise bu fırsatı kaçırmayalım yiğitlerim! Hey Borazan, toparlanma emrini çal, ardından da hücum emrini. Borazancı, emri tekrar ettirmede. Toplanma borusunu çalmaya başladı. Gaziler, tam bir disiplin içinde birlikteki yerlerini almaya başladılar. Asker, toplanmıştı ki hücum borusu duyuldu.

Başta Sultan Selâhaddin olmak üzere İslâm Ordusu büyük saldırıya geçti. Haçlılar iki ateş arasında kalmışlardı. Heyecanla kendilerini toparlamaya çalıştılar. Fakat, zırhların! bile kuşanmaya vakit bulamayan Haçlılar, gazilerin oklarına ve kılıçlarına yem oldular. Fransızlardan, İngilizlerden, Almanlardan, Templar ve Hos-pilal Şövalyelerinden büyük kayıplar verildi. Birçok şövalye yerlere serildiler. İslâmın kılıcı bir intikam gibi inmiş, pek çoğunu öbür dünyaya yollamıştı.

Sinirden ve öfkeden kısalmış sesiyle İngiliz Kralı Aslan Yürekli Rişar'ın ricat emri, Haçlılar için kurtuluş vesilesi oldu. Gazilerin önünden çılgınlar g i b i u l u y a -rak kaçmaya başladılar. Bu kaçış, öğleye kadar devam

116

etti. Yolda, takip sırasında İngiliz ve Almanlardan yine pek çok kayıp vardı. Fransızlar ise, kaçışta diğerlerinden daha mahir olduklarını ispatlamışlar; ve mükâfat olarak Müslüman, kılıçlarından kurtulabilmişlerdi.

Rişar, kayıpları öğrendikçe yerinde duramıyor ve burnundan soluyordu. Leopold, eriyen Alman alaylarını ağlayarak gözden geçiriyordu.

Akkâ, bu defalık, düşman kuşatmasından kurtulmuştu. Sultan Selâhaddin, şehire girmeden önce, yanan o tekerlekli kuleleri gözden geçirdi. Aman Allah'ım, durum ne dehşet vericiydi. Kulelerden hâlâ cızırtılarla fena kokular çıkıyor ve kömürleşmiş derilerin arasına yapışmış yine kömürleşmiş insan kemikleri görülüyordu.

Bunlar, Akkâ'yı ele geçirmek için kulelere çıkmış Haçlıların cesetlerinden arta kalanlardı.

Haçlılardan yaralanıp kaçamamış olanlar, ellerini kaldırıp aman diliyorlar ve hattâ bazıları korkudan ağlayarak, canlarına dokunmamaları için Müslümanlara yalvarıyorlardı. Bu adamlar, ellerine geçen Müslüman esirlere acımaksızın davranmış, etlerini cımbızlarla kopartmış, kızgın sularla Müslümanları haşlamış ve kemiklerini kırmış olanlardı. Şimdi, Müslümanların da kendilerine aynı şekilde davranacaklarını düşünüp, korkudan ağlaşıp duruyorlardı.

Müslümanları tanımadıkları ne kadar da belliydi. Bir Müslümanın, Allah'ın kullanna eziyet etmeyeceği ni bilemiyordu bu adamlar. Selâhaddin'in işaretiyle yaralılar toplanıp, tedavi edilmeye başladılar.

Yaralı Haçlılar, gözlerine inanamıyorlardı. Yapmış oldukları onca zulüme rağmen Müslümanların bu insanlık onları şaşırtmıştı. Din uğruna Filistin'e koşmuş olmalarına rağmen, dinin o merhamet buyuran emirlerinden uzak bu adamlar, İslâm dininin büyüklü-

117

günü orada daha iyi anladılar. Ve kendi vahşiliklerini de tabi.

O sırada Akkâ'nın savunmasını yapan komutan Sultan Selâhaddin'in yanına geldi ve Sultanı selâmladı. Selâmi alan Sultan Selâhaddin sordu :

—Ya Emir! Yanmaz bilinen bu kaleleri nasıl yaktınız böyle?

—Sultanım, bir âlim yaptı bu işi.

—Nasıl yapabildi?

—Ben, bu tekerlekli kulelere bir şey yapamamanın çaresizliği içinde üzülüp dururken bir sabah namazından sonra bir ihtiyarın beni görmek istediğini söylediler. Yanıma getirttim. Bu ihtiyar:

—Ya Emir, dedi. Bana istediğim şeyleri verebilirseniz, Allahü Teâlâ'nın izni ile bu kuleleri yakabilirim.

Tabii, sevinçten gözlerim açıldı.

—Ne istersen iste. Elimizde olan her şeyi verebilirim ! cevabını verdim.

İstediği, petrol, yağ, pamuk, kil gibi şeylerdi, bütün istedikleri verildi. Yanına on kadar da yardımcı aldı. Bir binaya girdi. Orada bir aya yakın çalıştı ve bir takım humbara döktü. Ardından da bir hafta çalışıp, oluklu mancınık yaptı. Bu sabah, yanıma gelerek :

—Herşey hazır Emir'im! Namazımızı kıldıktan sonra kuleleri Yüce Allah'ın izni ile yakayım! dedi.

Namazımızı kıldıktan sonra da, yaptığı humbara-ları mancınıkla kulelere atmaya başladı. Humbaraların rastladığı kuleler, o yakılamaz sanılan kuleler cazır cazır yanmaya başladı. Yaptığı bu humbaralar sirkeye ve çamura bulanmış derileri kâğıt gibi yakmaya başladı. Kulelerdeki Haçlı Şövalyeleri birden bire başlayan yangın karşısında ne yapacaklarını şaşırdılar ve onlar da

118

üzerlerine sıçrayan eczalarla cayır cayır yanmaya başladılar. 'Alimimizin yaptığı bu silâhlar öyle mükemmel şeyler ki; sanırım taşı bile yakabilir.

Sultan Selâhaddin çok memnun olmuştu. Sordu :

—Bu ihtiyar şimdi nerede?

—Halkın kendisini sevgi ile saran kollarının arasında. Halk, onu bağrına basıyor.

—Kendisine mükâfat verdin mi?

—Vermez olur muyum Sultannım! Verdim. Verdim ama hepsini reddetti. Bir şey istemem! diyor.

— YaaaL

—Evet Sultanım!

—Hele ben de bir göreyim.

Sultan Selâhaddin, bunu söyledikten sonra, yanında bulunan komutan :

— Cesetleri arabalarla taşıyıp denize atın. Şimdiden etrafı kötü bir koku sarmaya başladı. Korkarım, yine bir müddet sonra çürüyen cesetlerin yaydıkları o pis koku, hastalıklara sebep olacak.

Komutanın emir vermesiyle Haçlı cesetleri toplanmaya başladı. Sultan Selâhaddin, bir müddet yapılan işlere göz attıktan sonra, atını Akkâ'nın giriş kapısına doğru sürdü. Kapıya yaklaşmıştı ki, kapıdan sevinç çığlıkları içinde bir kalabalığın geldiğini gördü. Bu kalabalık, omuzlar üstünde bir ihtiyar taşıyordu.

Sultana yaklaşıncaya, omuzdaki ihtiyar yavaşça yere indirildi. Sultan Selâhaddin, ihtiyarın göz göze geldi.

Sünnete uygun bir sakalın çevrelediği nurlu bir çehresi vardı bu ihtiyarın. Yüzünden, iyilik akıyordu.

— Selâmün aleyküm Sultanım! Gazanız mübarek olsun! diye konuştu.

İhtiyara sevgi ile bakan Sultan Selâhaddin!

119

— Vealeykümselâm Hacı Baba! Sizin de gazanız mübarek olsun. Bu gazada, sizin hizmetinizin büyüklüğü unutulamaz.

İhtiyar mütevazî bir tavırla :

— Yüce Allah'ın yardımı ile, bizim de ufak bir hizmetimiz bulundu ise, yine Rabbimize şükürler ederim! Dedi.

Atından atlayan Sultan Selâhaddin, ihtiyara yaklaştı. Onu kucakladıktan sonra:

— Yaptığınız hizmete karşılık, size develer, yüzbin dinar ve malikâneler vereceğim; Ama, bunlardan başka daha ne istersen söyle vereyim! diye konuştu.

İhtiyarın yüzünde bir hüznün dalgalandı:

— Sultanım! Dedi. Ben bir şey istemem. Bunu da bir karşılık bekleyerek yapmadım.

— Ama nasıl olur. Bu hizmetin çok büyük oldu. Haçlıların kuşatmasını senin bu dahiyane buluşun ile yarabildik. Söyle ne istersen vereyim.

İhtiyar, Sultan Selâhaddin'in yüzüne baktı:

— Bunu bana Sultan Selâhaddin mi söylüyor? diye sordu.

İhtiyarın, kendisinden yüklüce bir şey isteyeceğini sanan Sultan:

— Evet! Dedi.

— Sabahları bir parça kefenlik bez mızrak ucunda dolaştırtıp: «Hey, halk, görünüz. Şu şu ülkelere ve zenginliğe sahip olan Sultan Selâhaddin, ölünce, ahirete ancak bu kefenlik bezi götürebilecektir!» diye tellâllara haykırtıp, ahirete ancak amellerimizi götürebileceğimizi halka hatırlatan Sultan Selâhaddin nasıl olur da bana dünya malları teklif edebilir. Ey Gaziler Sultanı! Ben bu hizmeti sadece ve sadece Yüce Allah'ın rızasını kazanmak için yaptım. İnsanlardan para, mal, mülk ve mevki bekleyerek değil!..

120

Sultan Selâhaddin, tekrar sevgi ile, büyük bir muhabbetle ihtiyarın yüzüne baktıktan sonra, onu kucakladı.

— Haklısın İhtiyar! dedi. Allahü Teâlânın rızasını kazanmaktan daha büyük bir mükâfat olur mu? Bizim için de dua ediniz. Rabbimiz, bizleri de rızasını kazanmış kullarından eylesin. Çünkü bizim de düşüncemiz ve davamız budur.

Şimdi Şehre girelim ve gerekli savunma tedbirlerimizi alalım. Çünkü, düşman, durmayacaktır. Akkâ'yı ele geçirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır.

* * *

121

YİNE AKKÂ KUŞATMASI...

Sultan Selâhaddin'in görüşünün, ne kadar isabetli olduğu kısa zamanda anlaşıldı. Haçlılar, Akkâ'yı tekrar kuşatma hazırlıklarına başladılar.

Akkâ önlerindeki o bozgunun, İngiliz Kralı Aslan Yürekli Rişar'ın ağzını bıçak açmamıştı. Bu yenilgi ona çok dokunmuştu.

— Müslümanlar önünden korkak çocuklar gibi kaçtık, diyor da, başka bir şey demiyordu. Onu teselli eden komutan vekili Lord Henry Bohun:

— Fakat Kralım, sadece biz değil, Templarlar da, Hospitaller de, Almanlar ve Fransızlar da kaçtılar. O ünlü şövalyelerin kaçışlarını bir görseydiniz gülmekten kendinizi alamazdınız! diyerek Kralı teselliye çalışıyordu.

Fakat Kralı teselli etmek mümkün değildi:

— Onlar kaçabilirler; ama bir İngiliz Kralının kaçması?.. Ünlü İngiliz Şövalyelerinin korkması?... İşte beni mahveden bu Henry! diyor ve sonra da düşüncelere dalıyordu.

Krallar, Akkâ'nın kuşatılması sırasında, Komutanlık görevini sıra ile yapmışlardı. Şimdi komutanlık sırası Dük Leopold'da idi. Almanların bu mağrur dükü, gönderdiği haberde, ertesi gün Haçlıların yine Akkâ'yı kuşatacaklarını bildirmişti.

İngiliz Kralı, bir Alman Dükünün idaresi altında . bulunmayı bir küçüklük saydığından :

—Henry, İngiliz Ordusunu sen alıp götüreceksin. Ben burada istirahat edeceğim. Göreyim seni, Almanlar ve Fransızlarla Templarlar ve Hospitallar karşısında bizleri mahçup etme. İngiliz gururunu korumasını bil! emrini verdi.

Ertesi gün, kuvvetler Akkâ önlerine giderlerken, Rişar, çadırından çıkmadı. Dük Leopold, Krallara emredebilme heyecanı ile İngiliz Ordusunun komuta heyetine göz attığı zaman Rişar'ı göremeyince fena halde bozuldu: içinden İngilizlere de, onların Krallarına da, aklına gelen en kötü şeyleri sıralamaktan da kendini alamadı. Fransız Kralı Filib Oğust'un, Rişar gibi düşünmemesinden dolayı Fransız Kralının şimdilik emri altında bulunması, Leopold'u oldukça teselli etti ve hattâ kendisini Makedonyalı İskender gibi görmeye başladı.

Sultan Selâhaddin, düşmanın harekete geçtiğini öğrenince, Akkâ Şehrinde kuşatılmamak için yine geriye çekilmişti. Gelen düşman kuvvetleriyle çarpışarak onlara ağır kayıplar verirdi. Fakat, devamlı olarak takviye alan Haçlılar, eskiden olduğu gibi, Sultan Se-lâhaddin üzerine iki ordu gönderirken, bir ordu ile de karadan Akkâ'yı kuşatmışlar denizden de bir donanma ile Şehrin, deniz bağlantısını kesmişlerdi.

Bu kuşatma eskisinden daha da şiddetli oldu. İlk kuşatmadan bazı dersler almış olan Haçlılar, eski hatalara düşmediler. Şiddetli ve kanlı çarpışmalar birbirini takip etti. Şehrin önü kum gibi kaynayan Haçlılarla dolmuştu. Kara sancakları yer yer görülüyor ve kara haberciler izlenimini uyandırıyor.

Fakat şehir halkı her türlü sıkıntıya rağmen dayanmaya devam ediyordu, ilk kuşatmadan itibaren iki seneye yakın zaman geçmişti. Şehir halkı, denizden de yapılmış kuşatma dolayısıyla yiyecek yardımı alamı-

123 yordu. Açlık, halkın güçten düşmesine sebep olmuştu.

Sultan Selâhaddin yaptığı yarma hareketleriyle Haçlıları ağır kayıplara uğratmasına rağmen bir türlü kaleye yiyecek yardımında bulunamamıştı. Haçlılar da, şehir halkına yiyecek gelmemesine büyük itina gösteriyor ve Akkâ'yı ele geçirmeyi en büyük ideâl haline getirmiş bulunuyorlardı.

Aradan bir aya yakın zaman geçince, İngiliz Kralı Aslan Yürekli Rişar da dayanamayıp Akkâ önlerine gelmişti. Fakat o, savaşa katılmıyor, çadırında oturarak yapılan hücumları seyrediyordu.

Bir ay sonra, Akkâ surlarında gedikler açılmaya başladı. Templar ve Hospitallerin yaptığı bir saldırı sırasında, İngiliz ve Alman şövalyeleri surlar üzerine tırmanmaya muvaffak oldular. Fakat, Müslüman Türk kuvvetleri, surlara tırmanmayı başaran Templarları da, Hospitalleri de, İngiliz ve Alman şövalyelerini de otlar gibi biçerek aşağıya attılar. Surlardan aşağı düşen şövalyelerin acı çığlıkları kanları donduracak kadar dehşetli olmuştu. Rişar, dayanamayarak surlara koştu. Alman Dük'ü Leopold ve Fransız Kralı Filib Ogust de, ondan geri kalmak istemedikleri için, onlar da zırhlarını kuşanıp surlara koşular.

Sultan Selâhaddin, Şehrin artık son saatlarını yaşadığını anlamıştı. İçerdeki müdafilere yardım için genel bir saldırıya geçti. Fakat karşısındaki iki Haçlı Ordusu, o kadar fazla askerle doluydu ki...

O esnada Leopold, Alman askerleriyle bir burca çıkmaya muvaffak oldu. O burca Alman bayrağını dikti. Kral Rişar, Almanların, burçlara tırmanıp bayraklarını diktiklerini görünce, sinir buhranları geçirmeye başladı.

İngiliz Şövalyelerini tehdit ederek, bağı-124

rıp çağırarak onları teşvik etmeye başladı. Fakat yukarı tırmanmaya muvaffak olamadı.

O esnada kale burçlarından beyaz bayrak görüldü. Kral, Akkâ Komutanının teslim şartlarını konuşmak için savaşı durdurmak istediğini anladı. Savaşı durdurdu.

Sultan Selâhaddin, Şehrin artık düşmek üzere olduğunu anlamıştı. Haçlı kuvvetlerinin savaş sonunda şehre girecek olurlarsa halka hiç acımayıp herkesi kılıçtan geçireceklerini tahmin ettiğinden, barış yoluyla Şehri Haçlılara teslim etmesi için Kale Komutanına güvercinle haber göndermişti. Komutan da, bu haber üzerine Haçlılarla anlaşma için beyaz bayrak çekmişti.

Kral Rişar, artık idare etmek sırasının kendisine geldiğini söyleyerek, Dük Leopold'u, komutayı kendisine teslim etmesi için aşağıya çağırırdı.

Surlardan inip gelen Leopold :

—Fakat Majesteleri, benim komutanlık sürem daha bitmedi. Bir günüm daha var! diye itiraz etti.

Aslan Yürekli Rişar

—Evet, fakat artık Kalenin teslim şartlarını konuşacağımıza göre, Komutayı ele almam gerekir! cevabını verdi.

—Ama nasıl olur Majesteleri! Hem biz Almanlar burçlara siz İngilizlerden evvel bayrağımızı diktik. Daha önce de konuştuğumuz gibi Kaleye bayrağı diken, Haçlıların da jkomutasını üzerine almayacak mıydı? Öyle ise komuta benim hakkımdır.

İngiliz Kralı, duyduğu bu sözlerden dolayı kıpkırmızı kesildi.

—Nee? Nee? diye haykırdı. Kale burçlarına sizin bayrağınız dikildiği için siz komutan olacaksınız ha!.. Biz İngilizler, Müslüman erleri tutmasaydık siz Al-125

manlar o burçları ele geçirebilir miydiniz bakalım? Oraya bayrağınızı diktiyseniz, İngiliz şövalyelerinin kılıçları sayesinde oldu bu. Öyle ise haddinizi biliniz ve oturunuz oturduğunuz yerde.

— Majesteleri, ben bir yerde oturmuyorum, düşmanla savaş halindeyim ve burçta da bizim, yani A l - manların bayrağı duruyor.

Rişar, cevap vermeden burçlara doğru koştu. Askerlerinin hazırladıkları merdivenlere tırmandı. Sonra burça çıkarak, orada İ k i Alman şövalyesinin yanındaki Alman bayrağını yakaladı. Şövalyelerin şaşkın bakışları arasında bayrağın sopasını, burçtaki taşlara vur vura kırdı ve Alman bayrağını ayaklarının altında çiğneyerek burçlardan aşağı fırlatıp attı.

Haçlılardan çit çıkmıyordu. Herkes donmuş kalmıştı. Burçtaki i k i Alman Şövalyesi, ellerini kılıçlarına atmışlardı. Fakat Kralın arkasından tırmanan Lord Henryn Bohun ile üç İngiliz Şövalyesi de kılıçlarını çekerek beklemeye başlayınca, Alman Şövalyeleri donup kaldılar.

Aşağıdaki Leopold, kızgınlıkla etrafına bakındı. Sonra Bayrağını alarak :

— Vahşi köpek!... Bunu yanında bırakmayacağım! diye homurdandı. Fakat o kadar. İngilizlerle savaşı göze alamadı. Çünkü İngiliz askerleri Almanlardan çok fazlaydı. Bir kısmı Anadolu'yu geçiş sırasında Türkler i n kılıçlarına yem olmuş bir kısmı da, Almanya'ya geri dönmüş oldukları için, Alman askerleri İngiliz askerlerinden sayıca çok aza düşmüşlerdi.

Rişar, Sultan Selâhaddin'in gönderdiği bir komutanla yaptığı anlaşmaya göre, Müslümanlardan 100.000 akçe alacak ve Akkâ korumasında bulunan 2700 muhafız karşılığında oldukça yüklü bir kurtuluş parası ile onları serbest bırakacaktı.

* * *

126

ÇÖLDE FIRTINA

Akkâ'nın, Hıristiyanların eline geçmesinden bir hafta sonraydı. Şehrin güney doğusundaki çölde ilerleyen yedi yolcu görülüyordu. Dördü develerde üçü de at üstündeydi.

Güneş tepelerinde kaynıyordu. Güneş ışığını yansıtan kumlar, parıltılarla yanıp sönüyordu. Yolcular, yüzen bir ışık denizi içinde gibiydiler. Kırmızı ve portakal renkli k u m tepcikleri alabildiğine uzanıyordu. Kum.. Her yerde kum.. Ve develerin, atların ayakları altında çıtırdayan k u m sesi..

Deve üstündeki yolculardan ,biri, yanındakine :

— Daha çok gidecek miyiz Lord Bohun? diye sordu.

İngilizce sorulan bu soru bir kadın ağzından çıkmıştı. Beyazlar giyinmiş ve başını yine beyaz bir kukuleta içersine almış bu yolcu, genç bir kızdı. Kukuletasının arasından sadece yeşil gözleri görülüyordu.

Aslan Yürekli Rişar'ın en güvendiği adam olan Henry Bohun, aynı zamanda İngiliz Ordusu Komutan vekiliydi. Kraldan sonra o gelirdi. Essex Lordu idi..

— Sanırım çok yolumuz kalmadı Leydim! cevabını verdi.

Devenin sarsıntısına uyararak giden Leydi, az sonra tekrar konuştu :

— Acaba, kendisini bulabilecek miyiz dersin?

127

—Niye bulmayalım Leydim? O bir münzevi keşiş. Yerinden ayrılmaz k i ! . .

—Kendisini görmeyi o kadar arzu ediyorum ki!

—Tabii göreceksiniz Leydim!..

Fakat insanların gelecek hakkında bu kadar kesin konuşmasının doğru olmadığını, az sonraki olaylar gösterdi. Birden, karşıdaki kum tepesinin üzerinde kımıldayan birşeyler dikkatlerini çekti. Dikkatle bakınca, bunun, kum yığınlarının hareketinden başka bir şey olmadığı anlaşıldı.

Tepe, hafif hafif dalgalanarak kayıyordu. Kırmı-zımtrak bir alaca karanlık, çabucak çöle yayıldı. Esmeye başlayan rüzgârın kaldırdığı bir kum bulutu, yüzlere çarptı. Ardından, her taraftan şiddetli bir çatlama ile her yeri kaplayan bir ses işitildi. Gök, koyu, paslı bir kahverengine büründü. Güneş, kırmızı bir sisle kapandı. Bu, müthiş bir kum fırtınasıydı.

Rüzgâr, kasırgaya çevirmişti. Uçan kumlar yüzleri kırbaçlıyor; ve rastladığı engelleri boğmak için üst üste yığılıyordu.

Leydinin devesi, korkusundan önce yere yapıştı; ardından da kalkıp, koşmaya başladı. Bu hadise bir anda olmuştu.

Essex Lordu Henry Bohun ve yanındakiler, Leydi ile aralarına giren ve havada uçuşan kum engeli karşısında şaşırıldılar. Leydiyi takip etmelerine de imkân yoktu. Çünkü bu, insan takatinin üstündeydi.

Yularlarından çekerek çöktürdükleri develerinin ve atlarının ön ayaklarını kösteklemişler; ve sonra da kendilerini yere atarak, abalarını başlarına çekmişlerdi.

Uçan kumlar tarafından boğulmamak için yüzlerini hayvanlarının koltuğuna yapıştırmış bu adamlar, önce kendi canlarının derdine düşmüşlerdi. Hayvanlar

128

da, şüphesiz aynı sebepten ağız ve burunlarını, sahiplerinin koltuğuna sokmuşlardı.

Cübbelerine sarılı ve büzülüp kalmış bu adamlar, kum fırtınasının bitmesini heyecanla beklemeye başladılar. Fırtınanın dinmesini beklemekten başka çareleri de yoktu.

Essex Lordu, büyük heyecan içindeydi. Çünkü, fırtınanın kendilerinden ayırmış olduğu Leydi, Kral Aslan Yürekli Rişar'ın kızkardeşi Edit'den başka kimse değildi. Leydi Edit, çöldeki bir mağarada oturan münzevi bir keşişi ziyaret etmeyi çok arzu etmiş ve bu maksatla, Kralın da müsaadesiyle, Henry Bohun ve beş şövalye ona refakat etmişlerdi.

Lord Henry Bohun; Leydiyi kaybetmek endişesiyle yerinden kalkmak istedi. Fakat yüzüne çarpan, ağzına ve burnuna dolan kumlar karşısında değil yürüyebilmek, bir adım dahi atmanın imkânsız olduğunu anladı. Ve boğulmamak için, tekrar kendisini yere atarak abasını başına çekti. Heyecan ve endişe ile, fırtınanın dinmesini beklemeye başladı.

Nihayet fırtına dindi. Yüzleri kırbaçlayan, ağza ve buruna dolan kumlar yatıştı. Yolcular, üzerlerine dolmuş olan kumlan silkelediler. Çevrelerine baktıkları zaman şaşırıldılar. Çevrelerindeki kum yığınları tamamen değişmişti. Leydinin devesinin ayak izleri görülmüyordu. Havada uçan kumların meydana getirdiği engel kalkmış olduğu için, güneş yine yakmaya başlamıştı. Alabildiğine uzanan çöl, yine sakindi.

Lord Henry Bohun, dehşete düşmüş gözlerle yanındakilere baktı:

—Yok! diye haykırdı. Leydimizi çöl yuttu. Şimdi Krala ne cevap vereceğiz.

Atlılardan biri :

Hilâl Uğruna -F.: 9

129

—Muhakkak buluruz onu Lordum! cevabını verdi.

Diğer biri de :

—Onu bulmadan dönmeyiz! diye konuştu. Diğerleri önlerine bakıyor ve üzüntü ile başlarını sallıyorlardı.

Lord Henry Bohun:

—Onu nasıl da tutamadık? Ah, fırtına!.. Nasıl oldu bu?., diye homurdandı. Arkasından: «Şimdi hepimiz dört bir yana dağılarak Leydimizi arayalım. Sanırım, o da fazla uzağa gitmemiştir. Bulan, yanındaki boruyu çalarak haber versin. Hava kararmadan, bakın şu ilerde gözüken granit bir kaya var ya, orada buluşalım. Birbirimizi de kaybetmeyelim!» talimatını verdi.

Develiler ve atlılar, dört bir yana dağıldılar. Çok dikkatli bir arama başladı. Bir, iki, üç, dört saat geçti. Fakat Leydinin izine rastlamak mümkün olmuyordu. Bu arayış sırasında, bazen birbirleriyle karşılaştıkları da oldu. Bu. onları daha da şaşırttı. Demek, çevrelerinde dönüp durmuşlardı.

Hava kararırken altı İngiliz, yine bir araya geldiler. Lord Essex büyük bir üzüntü ile :

—Leydimizi kaybettik şövalyeler! diye inledi. Şövalyelerden biri:

—Bulacağız Lordum! Yarın yine ararız! cevabını verdi.

—Bulsak bile acaba nasıldır? Düşünün ki, suyumuz da azaldı. Üstelik Leydinin yanmda su da yoktu.

Fırtınadan sonra susuzluğumuz daha da arttı. Leydi susuzluktan da ölebilir.

«Leydi ölebilir!» sözü, altı adamı da iliklerine kadar ürpertti. O iri yarı Kral Rişar'ın kalın ve gürültülü sesi ile kendilerini azarlayacağı tahkir edeceği ve

130

belki de, kendilerini dövebileceği düşüncesi, hepsini de perişan etti.

Kralın: «Kız kardeşimi sizin şerefimize emanet etmişim şövalyeler! Siz ise kendi canımızı kurtarmaktan başka bir şey düşünmemişsiniz! Bir de erkeğiz diye geziyorsunuz ha?» diyen sesini duyar gibiydiler.

L o r d Essex'in d u r u m u onlardan da f a r k l ı y d ı . Leydi Edit'i seven, ona çılgınca aşık olan bu adam, sadece Kralın hakaretlerini değil, sevdiği kızı koruyamamanın endişe ve üzüntüsünü taşıyordu. Gerçi, Leydi Edit, Lorda her hangi bir ümit vermiş değildi; ve hattâ Lorda bir gönül yakınlığı duyup duymadığı bile Lord tarafından bilinmiyordu. Ama, aşık ümit içindedir ve kördür, o Leydi'nin kendisini muhakkak sevdiği ya da sevebileceği kanaatini taşıyordu.

O gece, soğukta titrediler ve rüyalarında hep Ley-di'yi aradılar. Ertesi sabah başlayan arama akşama kadar yine bir netice vermedi. Ümitle parlamış olan gözler, gece ölgün bakışlara döndü. Leydi, belki de ölmüştü. Susuzluk ve açlık kendilerinin de ölümlerine sebep olabileceğinden geri döndüler.

* * *

131

ÇÖLDEKİ ATLI

Kum fırtınası başladığı zaman Leydi Edit'in devesi, savrulan kumlar arasında gayesiz olarak koşmaya başlamıştı. Belki de binicisinin acemi olduğunu fark etmiş olan bu hayvan, başının çaresine bakmak, ihtiyacı içinde, sığınacak bir yer arıyordu. Fakat, kasırgaya çevirmiş rüzgâra mukavemet edebilmek ne devenin ve ne de Leydi Edit'in harcı idi.

Leydi Edit, birden bire devenin üzerinden savrulduğunu fark etmesiyle, kendisini yakıcı kumlar arasında buldu. Üzerine kumların yığılmaya başlaması üzerine, çılgınca bir korkuya kapıldı. Diri diri kumlar arasında

boğulma ihtimali vardı. Yerde sürünerek ilerlemeye ve kumların altından kurtulamaya çalıştı. Bu şekilde ilerlerken, eli sert bir şeye geldi. Can havliyle bunu elleriyle araştırınca, bir kaya yığını olduğunu fark etti. Uğraşarak kendini kayanın, rüzgârın aksi istikametine almaya muvaffak oldu. Ohh! Kumlar artık başının üzerinden uçarak geçiyorlardı.

Bu kaya, ona çok iyi bir siper olmuştu. Leydi Edit, fırtınanın dinmesine kadar orada kaldı. Bu arada, vücudunu kavuran kum yığınlarından kurtulmak için, başı kayanın dibinde olmak üzere zaman zaman yer değiştiriyordu.

Çölde yaşamamış ve o zamana kadar da bir kum fırtınası ile karşılaşmamış olan Leydi, bir çöl hanımının ustalığı ile hareket etmeye başlamıştı. Bu, insan oğlunun yaratılışında olan bir hasletten ileri geliyordu. Tehlikeden kurtulma çabası...

132

Nihayet fırtına dindiğinde ayağa kalkan Leydi, üzerini silkeledi. Etrafına bakarak, yanındaki şövalyeleri araştırdı. Fakat bulmak ne mümkün...

Güneş yakmaya başlamıştı. Büyük bir susuzluk hissetti. Su... Allah'ım bir yudum su.. Onlarla karşılaşabilmek ümidiyle yürümeye başladı. Onlarla muhakkak karşılaşmalıydı. Zaten onların da, onu bulmadan gitmeleri mümkün müydü?

Yürüdü, yürüdü, yürüdü... Fakat çöl insanı şaşırır. Leydi Edit, farkında olmadan şövalyelerin tamamen ters istikametinde yürüyordu.

Dakikadan dakikaya susuzluk artıyor ve onu bunaltıyordu. Ama o, kurtuluş ümidiyle yürüyordu. Böylece bir, iki, üç ve beş saat kadar yürüdü... Etrafta ne bir insan ve ne de bir hayvan vardı. Sadece kum tepelerinde seyrek ve san otlar görünüyordu... İlerlerde de kuru otlarla beneklenmiş bazı kum yığınları...

Leydi Edit, yere oturarak ümitsizlikten ve bulunduğu durumun dehşet verici halinden dolayı ağlamaya başladı. O zamana kadar emrine hazır hizmetçiler arasında yaşayan Leydi, şimdi yalnızlığın ve tehlikenin korkusu ile ne yapacağını şaşırılmıştı.

Ufukta hiç bir kurtuluş ümidi yoktu. Yalnız yakıp kavuran güneş ve alabildiğine uzanan kum denizi... Dili de, susuzluktan kuru bir ağaç parçası gibi damağına yapışmaya başlamıştı.

Ağırlaşan ayaklarla bir iki adım daha atabildi.. Çevresindeki ıssızlık ve uzanıp giden kum denizi bütün cesaretini silip süpürdü.

«Burada öleceğim!» diye mırıldandı. «Beni arayanlar, belki de üzerime konan vahşi kuşları görebilecekler!» Bu, düşünceler arasında kendinden geçti ve yumuşak kumların üzerine düştüğünü fark etti ve kendinden geçti.

* * *

1,33

ENDİŞE ETMEYİNİZ LEYDİ, BEN BİR MÜSLÜMANIM

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Başının kal-dırddığını hissetti. Ağzında ateş ve buza benzer ve buz gibi bir şey duydu. Gözlerini açtı. Esmer ve sakallı bir çehre üzerine eğilmiş, dudaklarına yaş bir bez sıkıyordu. Öteki elinde de ağız açık bir t u l u m tutuyordu. Su, evet bu tulumda su vardı. Birden su tulumuna yapışmak istedi. Fakat ağızına su akıtan, yavaşça elini geri itti. Beze biraz su akıtıp dudaklarına birkaç damla daha akıttı. Damlayan bu su, Leydi Edit'in boğazını yakıyordu.

O, susuzluğun azabından kurtulmak isterken bu adam, onu sudan neden men ediyordu?.. Yoksa kendisini öldürmek mi istiyordu?.. Biraz kuvveti olsa direnecek ve bu tanımadığı adama gününü gösterecekti. Ama kuvveti yoktu k i . . .

Garip bir durum. Damlayan bu sular, eskisi gibi boğazını yakmıyordu artık. Ve üstelik başına sarılmış olan yaş bez de ne kadar ferahlık veriyordu. Üzerine de serpilken sular Leydi'yi büyük bir haz içersinde bırakmıştı.

Şimdi yakan, kavuran o güneş de yoktu. Kendinden geçti. Sabah gözlerini açtığı anda, başının üzerinde onu güneşten koruyan küçük bir çadır içinde olduğunu gördü. Baş ucunda su tulumu vardı. Bundan zevkle iç-134 ti. Sonra kurtarıcısını görmek için çadırdan çıkıp çevresine baktı.

Biraz ilerde, üzerinde durmadan şarkı söyleyen ağaç dolapların bulunduğu bir kuyu vardı. Bir bedevi çoban, aceleyle koyun ve develerini suluyordu. Bir genç cenkçi de, atını sulamaktaydı.

Leydi'nin çıktığını görünce, yaklaştı. Leydi Edit, kurtarıcısının bu genç olduğunu anladı. Ona:

—Ey yabancı! Kim olursan ol, senin mertliğine ve dürüstlüğüne sığınıyorum. Namusum sana emanet. Eğer beni İngiliz Kralı Aslan Yürekli Rişar'a götüreceksin, ondan tahmin edemeyeceğiniz kadar çok altın ve hediyeler alırsınız!

Leydi Edit bunları söylerken, gözleri yaşarmıştı. Düşmanları olan Müslüman bir genç ile bu çölde yapayalnız olmak, onu korkutmuştu. Fakat onu şaşırta ve yüreğine su serpen bir şey oldu. Bu yağız ve çok yakışıklı Müslüman yiğit, mükemmel bir İngilizce ile ve en iyi yetişmiş bir şövalyenin söyleyemeyeceği dil ile onu teselli e t t i :

—Üzölmeyiniz Leydi! diye söze başladı genç cenkçi. Benim burada bulunuşum, talihin garip bir cilvesi... Korkmanıza, namus bakımından herhangi bir endişe duymanıza hiç bir sebep yok. Çünkü ben bir Müslümanım. Müslüman demek: Allahü Teâlâ'ya teslim olmuş ve O'nun rızasını kazanmaktan başka bir şey düşünmeyen kişi demektir. Canınız ve namusunuz, önce Yüce Allah'a ve sonra bana emanettir, o bakımdan hiç endişe etmeyiniz.

Kral Rişar'm vereceğini söylediğiniz altınlara ve hediyelere gelince, onların bana lüzumu yok. Çünkü ben en Yüce yerden, Cenâb-ı Hakk'tan mükâfatımı beklerim. Sonra siz, cenkte esir ettiğim bir kişiyi değölsiniz ki, sizin için para ya da hediye alayım. Siz, benim için, ül-

135

kemizde yolunuzu kaybetmiş bir garipsiniz. Bir Müslümanın vazifesi de, yolda kalmış olanlara, yollarını kaybetmiş olanlara yardımcı olmaktır. Bu, Yüce Allah'ın emridir ve bizler buna boyun eğerez.

Leydi Edit'in endişesi gitmiş, onun yerini hayret almıştı. Elini ağzına götürerek:

— Fakat siz, siz çok güzel İngilizce konuşuyorsunuz. Nasıl olur bu?.

Müslüman yiğit güldü: Gülmek ona çok yakışuyordu. Bronzlaşmış çehresinde, hafifçe görölen dişleri inciler gibi panlduyordu. Daha sonraları Leydi Edit, Müslümanların kullandıkları misvak denilen bir dal parçasıyla dişlerini fırçaladıklarını ve bu da, Müslümanların dişlerini koruduğunu öğrenecekti. O devirde, İngiltere de, değil diş bakımını bilmek, vücudu yıkama bile pek ender yapılyordu.

Ne kadar da yakışıklıydı bu yiğit. Leydi Edit, İngiltere'nin dört bir yanmdan gelmiş sayısız ünlü şövalye görmüştü ama bu Müslüman cenkçi kadar yakışıklısını görmemişti o zamana kadar.

Leydi, büyülenmiş gibi bu gence bakarken, onun ağzından şu sözler döküldü :

—Evet Leydi, İngilizce konuşabiliyorum. Yalnız İngilizce değil, Rumca, Fransızca, Almanca bilenlerimiz, de çoktur aramızda. Çünkü, rakiblerimizin dilini öğrenmek, Peygamberimiz Sallallahü aleyhi ve sellem'in emridir bizler için.

—Hayret!... Ne güzel ve anlamlı buyruk bu.. Leydi sustu. Biraz düşündü. Sonra, Müslüman yiğidin yüzüne baktı:

—Burada bulunuşumun sebebini merak etmişsinizdir belki. Anlatayım. Bir mağarada yaşayan bir keşiş görmeye gidiyorduk. Birden bastıran kum,fırtına-136

sında yolumu ve arkadaşlarımı kaybettim. Yapayalnız kaldım.

— Üzölmeyiniz Leydi! Kimse yalnız değildir. Allahü Teâlâ'ya inanan kimse kendisini yalnız hissetmez.

— Doğru söylüyorsunuz. Peki sizin işiniz ne burada?..

Müslüman genç, kollarını çelik mavisi göğö uzatmış olan tek basma duran bir akasya ağacına bakarken cevap verdi:

— Ben de Sultan Selâhaddin'in yanına gidiyordum. Fırtınayı atlattıktan sonra, buradaki kuyudan suyumu doldurayım diye düşünmüştüm. Yolda, sizi kumlar arasında buldum.

Leydi iç geçirdi:

— Ne büyük şans. Şayet, buraya su doldurmak için gelmemiş olsaydınız, belki de kızgın kumlar arasında susuzluktan ölüp gitmiştim.

— Yüce Allah kerim'dir Leydi. Yaşatacağı kulunu bir sebep halkederek yaşatır.

— Doğru.. Keşiş, aradığım o keşiş, buraya yakın mıdır?

— Hayır! Çok uzaktır.

— Yazık.. Demek onunla görüşemeyeceğim. Leydi Edit, Müslüman gencin merakla baktığını görünce devam etti:

— Fahma baktıracaktım da. Onun çok iyi fala baktığını söylüyorlar. Geleceğimi onun ağzından öğrenmek istiyordum.

Müslüman yiğit, tebessüm etti

— Allahü Teâlâ'dan başka kimse geleceği bilemez Leydi! Onun için kaybedilmiş ve üzülecek bir şeyiniz yok. Aksine, duyacağınız yalanlardan kurtulmuş oldunuz.

137

— Yaaa!.. Peki, sizler ona dokunmuyor musunuz?

— Kime?

— Keşişe!

— Neden dokunacakmışız ki?

— Hıristiyan olduğu için.

— Hıristiyanlar da Allah'ın kulları değil mi? Ve onların da yaşamaya hakları yok mu?

— Ama duyduğuma göre siz; Müslümanlar, Hıristiyanları kesiyormuşsunuz.

Müslüman genç, bu sözler karşısında daha fazla dayanamayarak çölü inleyen bir kahkaha attı. Ardından kendini toplayarak:

— Beni güldürdünüz Leydi! dedi. Biz, Hıristiyan-ları neden keselim. Bizim dinimiz İslâmiyet: «Sizin dininiz size, benim dinim bana!» buyurmaktadır. Ve dinimiz, insanlara iyilikle ve hoşgörü ile muamele etmemizi ister. Peygamber Efendimiz Sallallahü aleyhi ve sellem, ayrı dinde olan insanlara iyilikle muamele etmiştir. Yahudilerin bile cenazeleri geçerken, ayağa kalkmıştır.

Sefere giden Ashâb-ı Kirâm'a: «Gittikleri yerlerde yalnızlığa (inzivaya) çekilmiş keşişlere dokunulmama-sını, kadınlara, çocuklara kötü davranılmamasını» buyurmuştur.

Yüce Ashâb da, O'nun emirlerine göre hareket etmişler, Hıristiyanlara iyilikle muamele etmişlerdir. Meselâ, Suriye'nin Hums kasabası Müslümanlar tarafından fethedilip, Müslümanlar oradaki Hıristiyan halka adaletle ve merhametle davranınca, Hıristiyanlar O Müslümanlara:

«Biz, sizlerin idarenizden memnunuz, adaletinizi beğeniyoruz, ey Müslümanlar, Sizin idare ve adaletiniz, eski devirlerin zulüm ve barbarlığı ile mukayese bile edilmez!» demişlerdi.

.138

M u h t e r e m Sahabenin en i l e r i gelenlerinden ve i k i n -ci halife olan Hazret-i Ömer Radiyallahü Anh, Kudüs'ü fethettiği zaman, oradaki Hıristiyanlara o zamana kadar görülmemiş bir müsamaha ile hareket etti. Onların canlarını, mallarını ve namuslarını emniyet altına aldı; b i r tek Hıristiyanın bile haksız yere b u r n u n n u n kanamasını önledi.

Zaten İslâm Dini, haksızlığa, adaletsizliğe karşıdır. Yüce Allah'a hesap verme duygusu içinde bulunan bir Müslüman nasıl olur da, haksız yere hareket eder ve Hıristiyanlar! keser?

Bakınız, Allahü Teâlâ Kur'ân-ı Kerim'inde nasıl buyurur:

«(Ey Mü'minler!) Sizinle çarpışan (düşman)larla (korumak için) Allah yolunda siz de çarpışın. (Fakat) haksız taarruz etmeyin. Çünkü Allah, haksız taarruz edenleri sevmez!»

Yüce Rabbimizin emirlerine boyun eğen biz Müslümanlar, bu buyruğun dışına asla çıkmadık. Zaten, eğer bizler Hıristiyanları kesmiş olsaydık, ne Suriye'de, ne Filistin'de ve ne de Lübnan'da bir tek Hıristiyan bulamazdınız.

Leydi, ses çıkarmadı. Yiğit, devam etti :

— Sultan Selâhaddin, Hittin Savaşı'nda o kadar Hıristiyan Şövalye ele geçirdi. Çoğunu serbest bu'aktı.

İsteseydi hepsini öldürmesine k i m engel olurdu? Sonra, Kudüs'e girdiğinde de, Hıristiyan halka dokunmadı. Hattâ aç kalmış bazı Hıristiyanların haline acıyarak onlar için göz yaşları döktü ve onlara ekmek dağıttırdı, yemekler verirdi.

Leydi:

— Evet! dedi. Bunu ben de duydum. Ama istisnalar kaideyi bozmaz k i !

139

—Sultan Selâhaddin'in bu müsamasası ve merhameti istisna değil ki, bütün Müslümanlar aynı şekilde davranmaktadırlar. Çünkü, âlemlere inmiş Kur'ân-ı Kerîm, bizlere daima merhametli olmamızı buyurur. Allah buyruğudur bu; ve biz Müslümanlar da kesinlikle ona uyarız.

—Hayret!.. Bu söylediklerimizin hep aksini duyardım da..

—Peki, sayın Leydi. Asıl, siz Hıristiyanların Müslümanlara karşı nasıl kötü davrandıklarını duymadınız mı?

—Nasıl yani?

—Meselâ I. Haçlı Seferinde övündüğünüz Bohe-mond adlı komutanın Müslüman halka yaptıkları ve hatta Antakya önlerinde Müslüman ölümler yediğinizi, sizin değil tabii, o çok övünerek bahsettiğiniz Haçlı dedelerinizin, ölümlerini yediklerini söylersem ne dersiniz?

Leydi Edit, dehşetle gözlerini açtı.

—Müslüman- ölümleri mi yemişler?

—Evet.. Hem de bunu anlatan biz değiliz. Sizlerden biri. Rişard'le Palerin adlı bir Hıristiyan. Hem de bunu bir destan havası içinde veriyor ve şöyle anlatıyor :

«Asaletlü P i y e r l ' E r m i t otağının önünde o t u r u y o r d u . Kral Tafur, birçok adamları ile çıkageldi. Bunlar, bin kişiden fazla ve açlıktan şişmiş idiler. 'Adaletmaab! rahmeti Rahman adına bana yol göster, Zira açlıktan ve zayıflıktan ölüyoruz!' dedi. 'Haydi, şurada ölmüş yatan Türkleri toplayınız. Tuzlar ve pişirirseniz, pekâlâ yenir onlar' Kral Tafur: 'Doğru söylüyorsunuz!' dedi.

140

Otaktan ayrıldı, avânesini çağırırdı. Toplandıklarında on bin kişiden fazla idiler, Türkler yüzüldü, barsakları çıkarıldı, Etleri haşlama ve kebab yapıldı. Doyasıya yediler, amma ekmezsiz olarak, Bunu gören putperestler canı Türkler (!),pek

korktular. Et kokusundan hep duvarlara dayandılar. Yirmibin putperest bu avaneyi seyretti. Ağlamadık Türk kalmadı.

Avane, birbirine şöyle diyordu : 'İşte Karnavalın son günü olan Mardi Gra geldi. Şu Türk eti, zeytin yağında pişmiş domuz Sirtından ve jambondan daha iyidir.' Çayırarda artık Türk ölüsü bulunmayınca: «Mezarlıklara

vardılar, ölüleri çıkardılar, Hepsini üst üste yığarak bir tepe haline getirdiler, Çürümüş olan bağırsakları Nehr-ül As'a attılar-, Etlere derilerini yüzüp, rüzgârda kuruttular.»

—Aman Allah'ım, nasıl yaparlar bunu?

—Daha bitmedi Leydi. Bakınız, Antakya'ya bir hile ile giren Haçlılar, daha neler yaptılar. Haçlılar, Antakya'ya girdikten sonra, kulelerde bulunan Müslümanların hepsini vahşiyane bir şekilde öldürdüler. Antakya'nın bütün meydanları cesetlerle doldu. Bunlardan çıkan koku, oralarda durmaya mani oluyordu. Sokaklarda yürüyebilmek için ölümlere basmak icabediyor-du. İki gün sonra kokudan geçilmez oldu. Katliam bitince zevk, safa ve namusa dokunmalar tekrar başladı. Mükellef ziyafetler verilip, Müslüman hanımları dans ettiriliyor, vahşilik unutulmayıp, erkekler de öldürülüyordu.

141

Antakya'dan sonra, Maarra Şehri de alınınca, Komutanlarınızdan Bohemond, Müslümanların karıları ve çocukları ile beraber, kıymetli mallarını da alarak, kale kapısına iltica etmeleri haberini gönderdi. Bu suretle, canlarını ve mallarını kurtaracaklarını vaad etti. Fakat, bu haber, bir hileden ibaretti. Zira, Haçlılar Maarra'ya girer girmez, kudurmuşcasına katliama ve yağmaya koyuldular. Kuyuları araştırıp, pek çok kıymetli mal buldular. Şövalye ve mert insan olarak tanıttığınız o Bohemond'un sözüne inanan çaresiz insanların malları alındıktan sonra, kendileri de öldürüldü, bir kısmı da esir olarak satılmak üzere Antakya'ya gönderildi. Kudüs'teki katliamları da daha amansız oldu. Müslüman kadınlarını, sığınmış oldukları Ömer Camiinde, çocukları ile beraber katlettiler. Öyleki, ayaklar topuk kemiklerine kadar kan içinde kalıyordu. Haçlılar, o derece k a n akıttılar.

Müslüman genç sustu. Leydi Edit, düşünceli bir tavırla:

— Bakınız! dedi. Bu anlattıklarınızdan bazılarını duymadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Biz, Hıristiyanlar bu hadiseleri duyduğumuzda gerçekten de seviniyorduk. Kâfir olarak nitelendirdiğimiz Müslümanların ölümü, bizler için bir sevinç vesilesi oluyordu. Ama bunu insani bakımdan hiç düşünmemiştim. Benim gözümü açan siz oldunuz. Bütün bu katliamları bildiğiniz halde, yine de, çölde kalmış bir Hıristiyan kıza, hiçbir şövalyenin davranamayacağı şekilde dürüst ve insanca davrandınız. Size minnettarım.

— Minnet duymanıza gerek yok Leydi. Sadece, Müslümanları yanlış tanımayınız. Bu bize yeter.

— Zihnimde bir berraklık oldu. Sizlere ne kadar haksız davranmış olduğumuzu anlıyorum. Ey mert yi-142 ğit, size kendimi tanıtmaktan şeref duyacağım: Ben, Aslan Y ü r e k l i Rişar'ın, yani İngiltere Kralının kız kardeşi Edit Plantejenet'im.

Leydi Edit, bunu söylerken elini Müslüman gence uzatmıştı.

Müslüman genç, onun elini görmezden gelerek, elini göğsüne koyup, onu selâmladı.

—Çok memnun oldum Leydi Edit. Benim adım da Turanşah'tır. Sultan Selâhattin'in en küçük kardeşiyim. Sizinle tokalaşmamış olmamı, nezaketsizliğime vermeyiniz lütfen. Bizim dinimize göre, yabancı bir hanımla tokalaşmak, helâlimiz olmayan kız veya kadınla elele tutuşmak, asla uygun değildir. Peygamber Efendimizin Sallahü aleyhi ve sellem'in buyruğudur bu.

Leydi Edit, bu harekete önce şaşırıp ise de sonra, Müslüman gencin bu hareketine hayranlığı daha da arttı. Bir erkekle kadının el ele temas etmesinin insanlarda meydana getirdiği duygulanı hatırladı ve Turan-şah'ın bu hareketine hak verdi.

Oysa Hıristiyanlar arasında bir şövalyeye kadının uzattığı el, o erkek için şeref sayılır ve şövalye bu eli öperek, hanıma duyduğu sevgiyi fısıldardı. Müslüman yiğidin bu davranışı ne kadar başka ve ne kadar da anlamlıydı. Edit, böyle ıssız bir yerde bir erkekle elinin temas etmesinin hiç de hoş olmayacağını, Turan-şah'ın bu sözlerinden sonra daha iyi anladı; ve ona güveni daha da arttı.

Bu düşüncesini açık k a l p l i l i k l e söylemekten de kendini alamadı;

—Turanşah! dedi. Sizin dürüstlüğünüze güveniyorum. Sizleri, şimdiye kadar yanlış tanımış olmaktan dolayı da utanç duyuyorum.

Turanşah :

143

— Siz de bir kabahat yok Leydi! dedikten sonra, ilerledi ve develerini sulayıp oradan ayrılmak üzere olan bedevi çobanla bir müddet konuştuktan sonra, onun getirdiği bir deveyi aldı. Belinden çıkardığı bir keseden, çobana birkaç altın çıkarıp verdi. Çobanın yüzü güldü.

Turanşah, yularından tuttuğu deveyi getirirken, bedevi çobanın söylediği bir türkü, duyulmaya başladı. Leydi Edit, kendisini rüyada gibi hissediyordu. Belki bir gün evvel o k u m fırtınası sırasında, mahvolacağını sanırken, şimdi yaşadığını, hayatın o neşeli soluğunu hissediyordu.

«Bana ne oluyor böyle? Hem de yabancı bir diyar--a ve yabancı bir erkeğin yanında duyduğum bu mutluluk hissi nedir? Neden böyle oldum?» diye düşündü.

O esnada, Turanşah getirdiği devenin yularını Leydi Edit'e uzattı:

— Bu deve artık sizin Leydi! dedi. Size hediyem!.. Leydi, sevinçle deveye baktı.

— Çok teşekkür ederim! cevabını verdi. Bu benim için en kıymetli bir hediye oldu. Üstelik yuları da var.

— Tabii! Çobanın kendi devesini satın aldım. Çün-k ü diğerlerinin yularları yoktu.

— Ne kadar garip. Az önce çobanın olan bu deve, şimdi benim oluyor; ve ben de onu, sanki çok eskiden-beri benimmiş gibi seviyor ve bağlanıyorum.

Turanşah iç çekti:

— Gelecekte ne olacağı bilinmez ki Leydi!

— Doğru söylüyorsunuz. O fala bakan keşiş hakkında söyledikleriniz de bana doğru geldi. O keşiş, geleceği bilseydi, kendi geleceğini bilir ve buna göre tedbirlerini alırdı. Yüce Allah'tan başka hiçbir varlığın geleceği bilemeyeceğine kanaat getirdim ben de.

144

Turanşah, tebessüm ederek Leydi Edit'e baktı.

—Şimdi de, Allahü Teâlâ'ya sığınarak yola koyulalım Leydi! dedi.

D e v e y i i h t ı r a r a k , L e y d i n i n d e v e s i n e b i n m e s i n i s a ğ l a d ı v e s o n r a d a k e n d i d e v e s i n e b i n d i . A t ı d a , g e r i d e n g e l i y o r d u .

* * *

Hilâl Uğruna-F.: 10

145

EDİT'İN DEĞİŞEN DÜNYASI

Çölün yakıcı sıcaklığında Leydi Edit ve Turanşah, . deve sırtında gidiyorlardı. Kumlardan buğu yükseliyor ve güneş tepeleri yakıyordu. Edit, sıcaktan bunalmıştı; fakat halinden hiç de şikâyetçi değildi. Turanşah ile yaptığı bu yolculuk ona gerçek dışı gibi geliyor; ve bu yolculuktan büyük haz alıyordu.

Durumuna kendisi de şaşmaktaydı. Daha bir gün evveline kadar Müslümanları korkunç varlıklar olarak görüp, onlardan bahsetmek bile istemezken, şimdi bir Müslüman erkeğin yanında ve ıpıssız çölde huzur ve güven içinde gidebiliyordu.

Hayat ne kadar garipti. İnsanoğlunun gelecekte başına neler geleceği bilinmiyordu. Ve insanın fikirleri zamanla ve gördüğü şeyler karşısında nasıl da değişebiliyordu.

Bir vahaya rastladıkları zaman önde giden Turan-şah, Leydi Edit'e dönüp:

— Burada konaklayabiliriz Prenses! Dedi. Oldukça yoruldu. Burada bir müddet oturup güneşin hararetini kaybetmesini bekleyelim. Sıcak sizi oldukça bunalttı.

Leydi Edit, uysal bir tavırla:

— Siz bilirsiniz! Cevabını verdi. Oysa, o zamana kadar Leydi Edit'in kimse ile bu derece uysal bir şekilde konuştuğu olmamıştı. Turanşah'ın karşısında, onun her sözünü olumlu karşılıyor ve onun sözünü dinliyor-146 du. İngiltere Sarayında, onun bu halini görseler muhakkak ki çok şaşarlar, ve acaba bu Edit mi? derlerdi. Vahaya varınca, Turanşah devesinden indi. Ve Leydi Edit'in devesini de ihtirarak onun yere inmesini sağladı. Leydi Edit, bir hurma ağacının gölgesine gidip oturdu. Turanşah, Leydi'nin hayret dolu bakışları arasında abdestini aldı ve sonra kibleyi tayin edip seccadesini yere serdi. Niyetlenerek öğle namazını kıldı.

Leydi Edit'in yanına geldiğinde, Edit ona :

— Ne yaptınız böyle? diye merakla sordu.

— Namaz kıldım Prenses. Allahü Teâlâ'nın emrettiği şekilde O'na (c.c.) kulluk ve ibadet ettim.

— Yaaa!.. Peki, önce neden ellerinizi, yüzünüzü ayaklarınızı yıkadınız?

— Ona abdest almak denir Prenses. Yüce Yaratıcımızın huzuruna temizlenerek çıkmak için abdest alınır.

— Peki, bunu size kim öğretti?

— Allah Resulü Sallallahü aleyfi ve sellem. Âlemlere rahmet olmak üzere gönderilmiş Son Peygamber.

— Âlemlere mi?

— Evet, âlemlere ve bütün milletlere ve bütün insanlara!

— Biz İngilizlere de mi?

T a b i i ! A r a p l a r a d a , İ r a n l ı l a r a d a , T ü r k l e r e d e , R u m l a r a d a , H i n t l i l e r e d e , F r a n s ı z l a r a d a , İ n g i l i z l e r e d e , A l - m a n l a r a d a v e d a h a i s i m l e r i n i b i l e m e d i ğ i m i z d i ğ e r m i l - l e t l e r e d e . Y ü c e A l l a h , o n u , b ü t ü n m i l l e t l e r e a h d v e n û r k a y n a ğ ı o l m a k ü z e r e g ö n d e r m i Ő t i r .

— N'olur, bana O'nun hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?

— Hay hay Prenses. Allah Resulünden bahsetmek, o topluluğa rahmet ve bereket getirir. O'nu tanıyan,

147

O'nun hayatını öğrenen muhakkak ama muhakkak O'nu sever; ve O'na hayran olarak bağlanır.

O (Sallallahü aleyhi ve sellem), bitkilere, taşlara, hayvanlara, insanlara tapıldığı, yahudilik ve hıristiyanlığın asıl durumlarını kaybettiği, bütün dünyanın vahşet ve zulüm içinde bunaldığı, kalplerden merhametin silindiği, dünyanın her yerini kan ve ateşin kapladığı, hayır ve faziletin yok olduğu ve fesat kasırgalarının âlemi kasıp kavurduğu, bütün manevi değerlerin ayaklar altında çiğnendiği sıralarda, âlemlerin kurtarıcısı Son Peygamber Muhammed Aleyhisselâm dünyayı nûrlandırdı.

Muhammed Aleyhisselâm, daha gençliği sırasında Mekke halkı arasında üstün ahlâkı, insanlara görülmemiş şekilde iyi davranması, sakinliği, yumuşaklığı, iyi kalpliliği, verdiği söze sadık olması merhameti, insanlara

yardımı ile herkes tarafından sevilmiştir. Mekkeliler, O'nda gördükleri eşsiz derecedeki doğru sözlülük ve güvenilirlikten dolayı O'na «El-emin» yani «güvenilir, itimad edilir» dediler ve O'nu gençliğinde bu şekilde andılar.

O'nu sevmeyen, O'na güvenmeyen yoktu. Daha yirmi yaşlarında iken, ancak yaşlı kabile reislerinin ve çok zengin olanların meydana getirdikleri bir toplantıya çağırıldı. «Hilf-ul Fudul» toplantısı denilen bu görüşmelerde «Haksızlıkları önleme» kararı alındı.

O devrin Arap toplumunda, sadece yaşlılara, zenginlere ve kabile reislerine değer verildiği ve onların sözlerine göre hareket edildiği bilindiğine göre, daha yirmi yaşlarında olan ve zenginliği bulunmayan Muhammed'ül Emin'in, Mekkeliler arasında ne derece itibar sahibi olduğu anlaşılır.

148

Kendisine daha Peygamberlik gelmeden önce bile hayatı tertemiz; ve insanlara örnekti. Her türlü kötülükten, haksızlıklardan uzaktı.

Kırk yaşında iken, kendisine, Peygamberlik geldi. Yüce Allah'ın vahiy meleği Cebrail Aleyhisselâm, ona Peygamberlik emrini getirdi.

Âlemleri nûrlandırmak için gönderilmiş O en yüce ve Son Peygamber, İslâm Dinini tebliğ etmeye başladığında, görülmemiş hareketler ve tehdit fırtınalarıyla karşılaştı. Hemen hemen herkes, muhterem Hanımı ve Hz. Ebu Bekir, Hz. Ali ve Hz. Zeyd hariç çoğu kimseler, O'na düşman olmuştu.

Hayatında bir tek yalan söylememiş ve en doğru insana «Yalancı! Sihirbaz! Mecnun! Şair!» diyorlardı.

Kendisine "Peygamber"den başka sıfat yakışmayan o en Yüce Peygambere söyledikleri bu sözlere kendileri de inanmıyorlardı; ama inananları önlemek için, bu yalanlardan da vaz geçmiyorlardı.

Fakat hiçbir tehdit, hiçbir hakaret ve saldırılar O'nu yıldırmadı. Her an saldıran k i n ve zulüm kasırgalarının karşısında granit bir kaya gibi, dimdik durdu.

İslâmiyeti tebliği sırasında çeşitli hakaretlerle, tehditlerle karşılaşan Doğru Haberci (S.A.S.), İslâmiyet yayıldıktan sonra bile çeşitli mahrumiyetlere katlandı. Günde i k i kere bile yemek yemedi. Bazen evlerinde, bir aya yakın zaman yemek pişirmek için ateş yanmadı. Kendisine başvurup yiyecek ve para isteyenleri elinde para ve yiyecek bulunduğu zaman hiç elleri boş döndürmedi.

B i r g ü n Hz. Ömer Radiyallahü A n l ı , Sevgili Peygamberimizin (S.A.S.) yatmakta olduğu içi ot doldurulmuş meşin yatağı görmüş ve: «Kayzerler ve Kisralar nasıl

149

yaşıyorlar-, Siz, nasıl yaşıyorsunuz?» diyerek ağlamıştı.

O'nun (S.A.S.), sözleri ve işleri daima hayır ve fazilet üzerine idi. O, saltanat, hükümdarlık davasında değildi. Tevazu ve sadelik O'nun ahlâkının özüyüdü. Ashabına :

«Hıristiyanlar Hazret-i İsa'yı aşırı derecede medh ettikleri gibi, siz de beni medihte ileri gitmeyin. Ben, A l - lah'ın (Celle Celâlluh) bir kuluyum. Benim hakkımda Allah'ın kulu ve Resulü' deyin, buyurdu.

O, ashâbıyla oturup konuşur, tatlı tatlı sohbet ederdi... Gördüğü çocukları sever, onları okşar, küçükleri kucağına alırdı. Hür, köle, zengin, yoksul her k i m olursa olsun, bütün insanlar O'nun nazarında eşitti.

Herkesin hatırını güder, gönlünü alırdı. Medine'nin kenar mahallelerindeki hastaları ziyaret ederdi. Rastladığı kimsenin O'na selâm vermesini beklemez, ondan önce selâm verirdi. «Aranızda selâmı yayın k i , sevişesiniz» buyururdu. Ashabına elini uzatıp musâfaha yapar, ellerini sıkar, hâl ve hatırlarını sorardı. Namazda bulunduğu sırada bile birisi yanına gelecek olursa, onu bekletmemek için namazını kısa keser, selâm verip onun isteğini sorar, dileğini öğrenirdi. Herkese tatlı söz söyler, güler yüz gösterirdi.

Aile hayatında da pek geçimli hareket ederdi. Ailesi efradını hiç incitmez, onları pek hoş tutardı. Evinde boş oturmazdı. Elbisesini temizler, ayakkabısını yamar, koyununu kendi eliyle sağardı. Muhakkak, yapacak bir iş bulurdu. Hatice Anamız O'na :

—Yâ Ebel'-Kasım, yorulma, evde iş görecekimsemiz var! Dedikçe, O, hanımının bu iltifatından'mem-nun kalır ve ona:

150

—Yâ Hatice! Derdi. «Bu dünyâda dört şeyden hiç amma hiç hoşlanmam; onlardan Allahü Teâlâya .siğınırım: Korkaklık, c i m r i l i k , tembellik b i r de pislik.»

Sevgi ve şefkat duyguları, O'nun bütün varlığını kaplamıştı. Muhtaç bir kimse gördü mü, içi sızlardı. Her yoksulu gözetip her ihtiyacı karşılamaya çalıştığından, evinde yığılmış, saklanmış bir şey bulunmazdı.

İsteyene verirdi. Evinde yoksa ödünç alıp verir, muhtaçları boş çevirmezdi.

Yüce Allah, bir insanda bulunabilecek görünür görünmez bütün iyilikleri, bütün üstünlükleri, bütün güzellikleri O'nda toplamıştı.

Güzel huyu, yumuşaklığı, affı, sabrı, ihsanı, ikramı o kadar çoktu ki, herkesi hayran bırakırdı. O'nu görenler ve işitenler seve seve Müslüman olurdu. Hiçbir hareketinde, hiçbirisinde, hiçbir sözünde hiçbir zaman, hiçbir çirkinlik, hiçbir kusur görülmemiştir. Kendisi için kimseye gücenmediği halde din düşmanlarına, dine dil ve el uzatanlara karşı sert ve şiddetli idi.

O'nun insanlığın şefkat ve merhamete daha muhtaç olan sınıfına, yoksullara, zavallılara karşı kalbi son derece yumuşaktı. Onların kırık ve mahzun gönüllerini almayı en büyük fazilet bilirdi. Hele masum yavrucaıkları, küçük çocukları daima sever, okşardı. Kızlarının çocukları namaz kılarken üstüne tırmanır, O, bunlara bir şey demezdi.

O'nun sevgisi, yalnız insanları kucaklayan bir sevgi değildi. Bu sınırsız sevgi, hayvanları bile şefkatinden mahrum bırakmıyordu. O, hayvanlara ve bütün canlılara karşı son derece şefkatli idi. İçeri girmek için kapısında seslenen bir kediye kapısını kendi eliyle açıp onu içeri alırdı. Hastalığa yakalanmış bir horozun tedavisiyle uğraşmıştı. Atını kendisi tımarlardı. Susuz kalmış bir köpeğe, ayakkabı ile kuyudan su alıp vermiş

151
bir kimseyi cennetle müjdelemişti. Bir kediyi aç bırakan bir kadının, bu yüzden, azaba maruz 'kalacağını bildirmişti.

Bitki ve ağaç sevgisini de, ehemmiyetle tavsiye ederdi. Susuz kalmış bir ağacı sulayan kimseye, A l -lahü Teâlâ'nın ecir ve mükâfat vereceğini haber ver-misti. O, bütün âlemlere rahmet olan Efendimiz (S.A.S). bütün âlemleri kucaklayan bir şefkat ve sevgi ile in-salığı o zamana kadar görülmedik bir ders vermiştir. Bir sahabisine yaptığı tavsiye şöyledir :

— «Yâ Mu'âz, her zaman Allah'tan kork, doğru konuş, ahde vefa göster, emânete riâyet et, hıyanetten uzak dur. Komşularım koru. Bilhassa öksüze acı. Yumuşak konuş. Herkese selâm ver ve tevâzû kanatlarını indir.» Bunun gibi, daha pek çok hadisleri, yani buyrukları vardır. Her buyruğu, insana doğru yolu ve insanca yaşamayı, gösteren ve iki cihan saadetini kazandıracak emirlerdir. Bu bakımdan Allah Resulüne Sallalla-hü aleyhi ve selleme, uymak, sâadet kapısından içeri girmek demektir. Çünkü, bir olan, eşi, benzeri ve ortağı bulunmayan Yüce Allah, kullanıla Muhammed Aleyhisselâmi bunun için gönderdi.

Bu bakımdan O'nun Peygamberliğini tanımalı; ve tebliğ ettiği İslâm Dinine göre hareket etmelidir. Turanşah, sözlerini bu şekilde bitirdi. Prens, onu başı öne eğik bir şekilde dinlemişti. Turanşah'ın sustuğunu görünce, başını kaldırdı.

— Bize, O'nu yanlış tanıtmışlar. Sizin anlattıklarınızın tamamen zıttı gösteriyorlar. Demek ki, böyle imiş. Aman Allah'ım, niye bize gerçek bilgiler ulaştırılmadı? diye konuştu.

Turanşah:

152

— Papa ve Kilise, Islama büyük düşmanlık besliyor Prens! cevabını verdi.

Bir müddet düşünen Leydi Edit:

— Yazılan bazı kitaplarda da «Muhammed'in altın putlarından» bahsediliyor. Camilerinizde, Peygamberinizin altından yapılmış putları varmış ve sizler onlara taparmışsınız.

Turanşah, acı acı gülümsedi:

— İşte iftiraldan b i r i de bu Prens! dedi. Böyle bir şey kesinlikle yok. Dünyada «Lâ ilahe illallah!» yani «Allah'tan başta ilâh yok!» nidasını yükseltmiş ve az önce de dediğim gibi, «Hıristiyanlar Hazret-i İsa'yı aşırı derecede medh ettikleri gibi, siz de beni medih-t ileri gitmeyin. Ben, Allahü Teâlâ'nın bir kuluyum. Benim hakkımda 'Allah'ın Kulu ve Resulü' deyin!» buyuran ve Allah'tan başkasına ibadet edilmemesini devamlı olarak bildiren O Yüce Peygamber, nasıl olur da böyle bir şeyi isteyebilir ve nasıl olur da, Yüce A l -lah'tan başkasına kulluk etmeyen Müslümanlar böyle putlara taparlar.

Şunu bilin ki, bu papaz uydurmalarından başka bir şey değil. Belki bu sözlerim sizi tatmin etmeyebilir; ve bana inanmayabilirsiniz. Bunun yalan olduğunu bizzat gözlerinizle görmenizi sağlayacağım. Size yol üzerindeki camileri göstereceğim. Oralarda iftira edilen şeylerin olup olmadığını bizzat gözlerinizle görün.

Edit, itiraz etti:

— Hayır, hayır. Size inanıyorum. Sizin asla yalan söylemeyeceğinizi b i l i y o r u m . Sizin çölde kaybolmuş b i r Hıristiyan kıza davranışınız, Müslümanların nasıl b i r kimse olduğunu açıkça ortaya koyuyor ve o mel'un papazların Hazret-i Peygamber ve siz Müslümanlar hakkında söylediklerinin iftiradan başka bir şey olmadığı da böylece anlaşılıyor.

153

Ey yiğit, demin söylediklerimden utanç duyuyorum. O yalancı papazların uydurmalarından size bahsetmemem gerekirdi. Lütfen beni bağışlayınız!

Turanşah:

— Üzülmeyiniz, bağışlanacak bir şey yok Prens! cevabını verdi. Siz de bilmeden o papazların yalanlarına kandınız. Konuşmamız ve böylece gerçeğe ulaşmanız çok i y i oldu. Gönül isterdi ki , Haçlılar, büyük bir k i n ve hırs ile geldikleri bu ülkede, îslâmiyeti incelesinler ve onlar da gerçekleri görebilsinler.

— Ah bu mümkün olabilseydi... Bilseniz daha küçüklüğümüzden beri diğer dinler aleyhinde yetiştiriliyoruz. Hele cahil kimseler bu hususta çok katı oluyorlar. Fakat anlattıklarınız, beni çok sarstı. Muham-med Aleyhisselâma karşı gönlüm açıldı ve O'na sevgi duymaya başladım. İçim nazdan taşıyor. Şimdiye kadar duymadığım bir sevinç var içimde. Sanki yeni doğmuş gibiyim.

Turanşah, sevindi :

— Size söylemişim ya Prenses. Peygamber Efendimizden (S.A.S.) bahsetmek bir rahmet vesilesidir. Size ne mutlu ki, bu rahmete nail olabildiniz!

Prenses Edit, ses çıkarmadı. Sevinçle ve sevgi ile etrafına, Hurma ağacına, berrak gök güzüne baktı. Sonra:

— İçim taşıyor! Müslümanlık ne güzel bir şeymiş. Gidelim, diğer Müslümanları da görmek ve konuşmak istiyorum! Dedi.

Turanşah, büyük bir memnuniyet içinde:

— Hay hay! Prenses. Derhal! diyerek develere doğru yürüdü.

Az sonra, i k i deve yine çöl yolculuğuna başlamıştı.

* * *

154

KRAL RIŞAR'IN ÖFKESİ

Kral Rişar, öfkeden yerinde duramıyordu. Az önce etrafı kasıp kavurmuştu. Çevresindeki Dükler, Kontlar ve diğer asalet sahipleri ile hizmetkârlar, onun gözüne görünmemek için, saklanacak delik arıyorlardı. O zamana kadar, onun yanından ayrılmak istemeyen kimseler çeşitli bahanelerle, Kral çadırından uzaklaşmaya bakıyorlardı. Çünkü öfkeli anında Kral Rişar'ın ne yapacağı bilinemezdi.

Oturduğu tahtın kenarlarını ileri elleriyle sıkın Rişar, yine bir öfke krizi ile yerinden fırlarken, o kalın sesi i l e :

—Çağırın, çağırın bana o Lord Bohun'u.. Çağırın Leydinin yanında gitmiş olan o şövalyeleri! diye haykırmaya başladı.

Çadırın dışında endişeli endişeli duran Lordlar, üzüntü ile birbirlerinin yüzlerine bakarlarken, Lord Henry Bohun, bir cenazeden geliyormuşcasına yavaş yavaş yürüdü.

Lordlardan bazıları ona bakarlarken, gizli bir sevinç duymaktaydılar. Kral Rişar'ın çok sevdiği ve herkesin kışkırdığı Lord Henry Bohun mahvolmuştu artık. Çünkü Kral Rişar'ın ne yapacağı bilinmezdi. Belki de, Lordu yumruklar, ayaklarının altında ezer; ve kellesini kestirirdi.

Diğer beş şövalye de, çadırın önünden ayrılmamaları emredilmiş olduğundan, Kral'ın sesini duyar duy-155 maz, ölüme giden insanlar gibi boyunlarını bükerek çadırın kapısına yönelmişlerdi.

Çadırın kapısında bekleyen iki muhafızın çapraz olarak tuttıkları mızraklar açılırken, Lord Henry Bö---- ve beş şövalye içeri girdiler. Eğilerek Kralı selâmladılar. Şövalyeler diz çökerek beklerlerken, Lord Henry Bohun, tahtın önüne kadar ilerledi.

Rişar, bir sümüklü böceğe bakarmış gibi baktığı Lord'a:

—Söyle bana Lordum! diye haykırdı. Söyle bana. Kendisine emanet edilen namusuna terkedilmiş b i r Leydi böyle mi korunur?..

Kralın çok kızgın olduğu, Henry Bohun'a ismi ile değil de asaletiyle yani «Lordum!» demesiyle anlaşılıyordu. Henry Bohun inledi:

—Söylemişim asalletmaab! Fırtına birden bizi şaşırttı. Ne olduğunu anlayamadan Leydi'nin yanımızdan kuş gibi uzaklaştığını farkedebildik. Kalkıp aramamıza da imkân yoktu. Çünkü fırtına karşı durulmaz derecede dehşetli esiyordu.

—Peki, siz nasıl kurtuldunuz?

—Takdiri Î l â h i Kralım!

—Korkaklığını ve beceriksizliğini «Takdiri Îlâhi» görüşüyle ne güzel de gizliyorsunuz!

—Benim korkak olmadığımı bilirsiniz Kralım!.-Birden ne olduğunu anlayamamıştık.

Kral birden yerinden fırladı.

—Lâf, lâf aynı lâflar. Pabucumun Lordu, sana verilen ünvanı nasıl da vermişim. Nasıl da seni bir adam yerine koyup, kız kardeşimi emanet etmişim?..

Boynunu büken Lord Henry Bohun titrek sesle yine mırıldandı:

—Uğrunuzda ölebilirim Kral'ım!..

156

K r a l Rişar, sinirden bir kahkaha attı. Çadırın içindekiler ve dışındakiler, Kralın bu kahkahasının ardından neler gelebileceğini bildiklerinden dehşetle ürper-diler.

— Benim uğrumda ölebileceğim söylüyorsun ha Lord Henry Bohun?

— Evet Kralım!..

— Hey sizler, pabucumun Şövalyeleri!.. Sizler de uğrumda ölebilir misiniz?..

Diz çökerek bekleyen, ve boyunlarını eğmiş olan şövalyeler de, hep bir ağızdan cevap verdiler:

— Evet!.. Uğrunuzda ölebiliriz Kralım!..

— Ölümlü öyle ise! İ k i saat sonra 'toplanacak İngiliz Ordusunun önünde, vazifelerinizi yapamadığınızı, Kralınızın kızkardeşini ölüme terketmiş bulunduğunuzu söyleyerek intihar edin. Bana yapabileceğiniz en büyük saygı bu olacaktır.

Lordun da, şövalyelerin de, çaresizliğin verdiği ölgün sesleri cevap verdi:

— Emriniz yerine getirilecektir Kralım!..

Kral Rişar, gözlerinden şimşekler fıskırarak şöyle devam etti:

— Hele bir yerine getirmeyin! O zaman, Kralınız Rişar'ın kılıcının korkak boyunları nasıl da yere uçurduğunu görürsünüz. Haydi şimdi çıkın ve korkak, beceriksiz bedenlerinizle, çadırımı daha fazla kirlitemeyin.

Lord Henry Bohun ve şövalyeler, Kralı selâmlayıp geri geri giderek çadırdan çıktılar.

Kralın emirlerini çadır dışından duymuş olanlar, Lord Henry Bohun'u ve şövalyeleri teselliye başladılar.

Onların ise ağızlarını bıçak açmıyordu. Kafalarından binbir düşüncenin geçtiği belliydi. Hattâ Lord Henry Bohun, şövalyelerle konuşup onlarla atlarına

157

atlayıp çöle kaçmayı düşündü. Fakat dikkatli bir gözle etrafa baktığı zaman, böyle bir ihtimali hesaba katan Kralın, etraflarını, gizli muhafızlarla çevirmiş olduğunu fark etti. Kral Aslan Yürekli Rişar, öfkesini onların kanlarıyla dindirmeye kararlıydı.

Lord ve Şövalyeler, başka çarelerinin kalmadığını görünce heyecanla, zamanın geçmesini beklemeye başladılar. Hayat o kadar da güzel geliyordu ki, onlara.. Neden bu sefere katılmışlardı. Lord, bir takım ganimetler ele geçirmeyi düşünmüştü. İşte bu aç gözlülüğü başına iş açmıştı. Hem öyle bir iş ki, bunu hayatıyla ödeyecekti.

Leydi Edit'e de, Kral Rişar'a da katıldığı bu Haçlı Seferine de lanet etti. Leydi Edit'e aşıkı. Ama bunu bir türlü Leydi'ye açamamıştı. Onun ne cevap vereceği belli olmazdı. Kral Rişar'a gelince, o zamana kadar Kral'ın en yakın dostu durumundaydı. Kral, onu ordun u n başına getirmişti. Başkomutan vekiliydi. Ama Kralın dostluğuna güven olmuyordu. İşte Edit'in kaybolma ya da ölmüş olma meselesini bahane ederek kendisini intihara teşvik ediyordu.

'Lanet olsun!' diye mırıldandı. Krala da onun dostluğuna da.

Sonra çadırına gitti. Kendisini selâmlayan askerlerinin arasından geçerek, çadıra girdi. Uşağa bağırarak, tüyden yapılmış kalemini, mürekkebi ve kâğıdı getirterek, İngiltere'deki ailesine mektup yazmaya başladı.

Şövalyeler de aynı duygular içindeydiler. Leydi Edit'in çölde kaybolmasından kendilerini suçlu hissetmiyorlardı. Fırtınanın bir oyunu olmuştu bu. Ve Kral, o zamana kadar ona göstermiş oldukları bağlılıktan dolayı, kendilerine böyle ölüm cezası vermemeliydi.

158

Krala ve katılmış oldukları bu sefere onlar da lanetler ettiler. Dakikalar geçmekteydi ve intihar saatleri yaklaşıyordu. Bu da, onların kanlarını dondurmaktaydı.

Nihayet İngiliz Ordusunun toplama boruları çalınmaya başladı. Lord Henry Bohun, çadırından dışarı çıktı ve gök yüzüne baktı. Hayat o zamana kadar gözüne böylesine güzel gözükmemişti.

Şövalyeler de aynı şekilde anlamsız gözlerle göğe baktılar ve sonra da birbirlerinin yüzlerine... Ne yazık ki, Kral emretmişti, elveda demek lâzımdı artık hayata, elveda:..

Kendi istekleriyle demeseler de Kralın emriyle demek zorunda kalacaklardı bu sözleri.

Lord ve şövalyeler isteksiz bir tavırla ordunun toplanma yerine yürümeye başladılar.

* * *

159>

KRAL RIŞAR'IN SEVİNCİ

Kral Rişar, Ordunun toplandığını öğrenince iki hizmetkârımı! yardımı ile giyinmeye başladı. Kafasında biribir düşünce at oynatıyordu. Ne yapmalıydı? Lord Henry Bohun ile beş şövalyeyi adeta idam ettirmesi doğru muydu? Asiller bu davranışı dolayısıyla kendisine düşman olmazlar mıydı? Gerçi şimdi hiç ses çıkaran olmamıştı-, ama ilerle neler olacağını kim bilebilirdi. Lord Henry Bohun'u da asiller arasında seven yok muydu ki, hiç kimse onun affı için kendisine,müracaat-ta bulunmamıştı. Lord'un mağrur tavırları muhakkak ki çevresinde büyük bir düşmanlık meydana getirmişti.

Acaba onların intiharlarını durdurmalı mıydı? Fakat bir defa emir vermişti. O emri geri almak mağrur İngiliz Kralına çok güç geliyordu.

Birden ani bir fikirle sarsıldı. Kral ve Kral Ailesine karşı ilgisiz kalmanın büyük bir suç olduğunu, bütün İngiliz Ordusu görmeliydi. Krala, bundan sonra büyük hürmet göstermeleri, şimdi bu cezaya bağlıydı. Evet, Evet..

Lord da, şövalyeler de Prensesi koruyamamanın cezasını çekmeliydiler. Bu, tüm İngilizlere de ders olmalıydı.

Kral, yavaş yavaş giydiği zırh gömleği, bu düşünceden sonra hızla giymeye başladı. Bir an evvel gidip, Lordun da, şövalyelerin de, kendi elleriyle kendi ceza-160

larını verdiklerini görmeli; ve tebasına da göz dağı vermeliydi.

Çadırdan çıkmıştı ki, ilerde ilerleyen bir atlı kabile gördü. Fakat onları beklemeden, kendisini bekleyen orduya gitmek için atma bindi.

Ordusunun önüne geldiğinde, Lord Henry Bohun'-dan boşalan Komutan Vekilliğine getirilmiş Lord Ed-vard'ın: «Dikkaaaat!» komutu duyuldu.

Tüm İngiliz erleri başlarını Kral'a doğru çevirdiler. Kral Rişar, atının üzerinde Ordusunu selâmladı:

—Merhaba Asker!.. Askerler bir ağızdan:

—Tanrı Kralı Korusun! diye bağırdılar.

Rişar, kısa bir konuşma yaparak, onları niye topladığını anlattı. Zaten, hadise bütün askerler arasında duyulmuştu. Hepsi, Lord'un ve şövalyelerin intiharlarını görmeyi bekliyorlardı. Askerlerin hepsinin, aynı düşüncede olduğu da söylenemezdi.

Bazıları korku içindeydiler. Hele Krala yakın olanlar, yapacakları bir hatanın idam ile cezalandırılacağını düşünüp korkudan ürpermekteydiler. Erlerden bazıları da, bu kararı haksız buluyor; ve Kral Rişar'ın hatalı olduğunu düşünüyorlardı.

Kral Rişar, askere gözdağı vermişti ama; kendisinin de haksız olduğu kanaatini uyandırmıştı. Bir hükümdar için de en büyük zayıflık sebebi, haksız olduğunun bilinmesidir. Asker ve halk, idarecinin haksızlığını hiç bir zaman af edemez.

Kral Rişar, suçluların cezalarını kendi elleriyle vermelerini emrederken, bir atının dolu dizgin bulunduğu yere geldiğini gördü. Durdu ve atimin gelmesini bekledi. Bu atlı, yaverlerinden biriydi.

Krala on adım kadar yaklaşınca atından atlayan bu yaver, eğilerek Kralı selâmladı ve :

Hilâl Uğruna-F.: 11

161

— Kralım! diye heyecanla konuştu. Prensesimiz geri döndüler.

Kral Rişar, sevinç ve heyecanla :

— Geri mi döndü? Edit mi? diye sordu.

— Evet Kralım!

— İyi mi?

— Kendisini bu derece sıhhatli ve i y i görmemiştım Kralım!

Kral, yeni Komutan vekiline döndü:

— Prenses döndüğüne göre onun için ceza görecekler kurtulmuş oldular. Askeri dağıtabilirsiniz! em-r i n i verdi ve atmı kendi çadırının olduğu yere doğru sürdü.

Çadırının önünde, Edit ve dört kadar Müslüman cenkçisi vardı. Fakat bu Müslümanların üzerlerinde merasim kıyafetleri bulunuyordu. Zırh yoktu.

Kral, kardeşine doğru koştu:

— Edit, sen ha? Gözlerime inanamıyorum.

— Benim Rişar!

— öldüğünü sanmıştım ve çok üzülmüştüm.

— Ölebilirdim, eğer burada gördüğün şu yiğit olmasaydı.

Edit, parmağı ile, kendisini getirmiş olan Turan-şah'ı gösteriyordu.

Kral Rişar, Turanşah'a dikkatle baktı. Sonra elini uzatarak ona doğru yürüdü :

— Bu iyiliğinizi unutamam Yiğit! dedi. Müslümanların, savaşçlarına «Yiğit» dediklerini biliyordu.

Turanşah cevap verdi:

— Kim olsa yapardı. Büyütecek bir şey yok.

— Prenses olduğunu biliyor muydunuz?

— Çölde kendisini bulduğum zaman kendisi söyle-

162

— Yaaa!

Bundan sonra Kral Rişar, kardeşi Edife başından geçenleri anlattırdı. Onun anlattıklarını dikkatle dinleyen Rişar, kalın ve gür sesiyle yanındaki yavere bağırdı :

— Derhal git ve Lord ile şövalyeleri buraya getir!

Az sonra Lord Henry Bohun ve beş şövalye Kralın huzurlarına girdiler. Hepsi de ölümden kurtulmuş olmanın sevincini yaşıyorlardı. Fakat Kralın, kendilerini gene çağırılmış olması ürkmelerine de sebep olmuştu.

Kral, onları görünce:

— Gel Henry, gelin yiğit Şövalyelerim! diye konuştu. Edit, sizlerin bu işte hiç bir suçunuzun olmadığını söyledi. Siz doğru söylemişsiniz. Hepiniz, vazifelerinize dönebilirsiniz.

A l t ı adam, sevinç ve heyecanla Kralın karşısında eğildiler:

- Tanrı Kralımızı korusun!

— Amin, hepimizi de. Hey Henry sen, yanıma gel ve eski yerini al bakalım. Edvard, sen de eski vazifene döneceksin. Şövalyeler, sizler de gidebilirsiniz.

Lord Henry Bohun, sevinçle Kralın tahtı yanında yer alırken, Edvard da, eski görevinin başına dönmek için çadırdan çıktı.

Kral, bu defa Turanşah'a döndü

— Gördüm ki, bizim dilimizi çok güzel konuşuyorsun. Bu bakımdan seni tebrik ederim. Kızkardeşimi de kurtarmış olduğunuz için teşekkürler ederim. Prenses için kararlaştırmış olduğunuz «Kurtuluş Parası» ne kadardır? Söylerseniz, derhal hazırlatalım.

Turanşah güldü, o mağrur halini bozmadan:

— Ben «Kurtuluş Parası» düşünmüş değilim! cevabını verdi.

163

Kral şaşırıldı:

— Ama nasıl olur? Hem de bir Prenses için?.. Turanşah'ın kaşları çatıldı:

— Ben bir bezirgan değilim; cenkçiyim sayın Kral! Çölde yapayalnız kalmış çaresiz bir kızı kurtarmayı düşünmekten başka bir şey gelmedi aklıma.

Kral Rişar, hemen cevap vermedi biraz düşündü. İngiliz aklı böyle bir davranışı bir türlü kavrayamıyordu. Prenses için binlerce altın alabileceken bunu bir grıptada elinin tersi ile itebilmek?... Aklını almayacak bir işti bu. Meselâ bir İngiliz Şövalyesinin böyle bir fırsat eline geçseı Kraldan binlerce altın istemekle kalmaz, belki de mevkiiler bile koparmak isteyebilirdi. Hattâ Kral Rişar kendisi bir Müslüman Prensesi ele geçirse, onu yüzbinlerce altın almadan dünyada serbest bırakmazdı.

Müslümanlar ne zengin gönüllü ve cömert kişilerdi. Gerçi Rişar, bazı olaylar sonunda Müslümanların, insanlara örnek davranışlar içerisinde bulduklarını görmüş ve onlara hayran olmuştu; ama Turanşah'ın bu davranışı, yüzbinlerce altınından olmasını önlediği için, ona daha fazla tesir etmişti.

— Siz! Diye konuştu Aslan Yürekli Rişar, «Çok mert bir yiğitsiniz. Sizi Şövalyelerim arasında görmekten zevk ve gurur duyardım. Eğer Hıristiyan olur, bize katılırsanız, size orduda en yüksek mevkiyi verirdim!»

Edit, ağabeyinin bu sözleri karşısında irkildi. Turanşah'ın ne cevap vereceğini heyecanla bekledi.

Turanşah, tavrını değiştirmeden, Kral Rişar'a şu cevabını verdi :

— Majesteleri Krala, bana ordusunda en iyi mevkiyi verebileceğini söylemekle, şahsıma göstermiş olduğum teveccühten dolayı teşekkür ederim. Fakat ben.

164

Müslüman olarak halimden çok büyük sevinç ve şeref duyuyorum. Değil ordunuzda vereceğiniz en yüksek mevki, tacınızı dahi verseniz, ben, Yüce Allah'ın Dini olan İslâmiyetten asla ayrılmam. En büyük mevki ve en büyük şeref Müslüman olarak yaşamak ve Müslüman olarak ölmektir.

Sonra, bizim gözümüz mevkiilerde, makamlarda, şan ve şöhrette değil; sadece ve sadece Allahü Teâlâ'nın rızasını kazanabilmektedir.

Siz, bana teklifte bulundunuz; ben de size bunun aksi olan teklifte bulunayım. Majesteleri Kral, geliniz Müslüman olunuz ve böylece de Yüce Allah'ın rızasını kazanınız. Bundan daha büyük mevki olabilir mi? Müslüman olduğunuz zaman göreceksiniz ki, şu tacın ye tahtın size veremediği mutluluğa ulaşacak ve huzurlu olacaksınız. Üstelik, çevrenizdeki bütün bu insanların, Hıristiyanların vebalinden de kurtulmuş olacaksınız. Çünkü, sizin Müslüman olmanız, onların da Müslümanlığı kabul etmelerini sağlayacaktır. Böylece, size sevap kapılan da açılmış olacaktır Majesteleri!...

Turanşah'ın, çok güzel bir İngilizce ile söylediği bu sözler bitince, çadırdaki «çıt» çıkmadı. Bir sinek uça kanatlarının sesinin duyulacağı kadar bir sessizlik oldu.

Çadırdaki İngiliz asilleri, komutanlar, merak ve endişe ile Kral Rişar'a, belli ettirmeden baktılar. Kralın çok kızdığı, yüzünün hemen kızarmış olmasından belliydi.

Bu Müslüman genç, ne korkusuz ve yiğit kişiydi. Koca İngiliz Kralını, tebaasının karşısında, hiç korkmadan ve çekinmeden İslâmiyete davet ediyordu. Hem de yiğit tavrını, vakur halini hiç bozmadan, eğilip bükülmeden...

165

Sonra bu Müslümanlar, ne tok gözlü kişilerdi. Kralın bu teklifi karşısında aralarında dinini değiştirmeyecek kimseyi bulmak mümkün değildi. Oysa, bu Müslüman yiğit, Kralın teklif ettiği mevkiyi, az önce altınlar için yaptığı gibi, elinin tersi ile itip, üstelik Kralı Müslüman olmaya davet etmişti.

Ne olmayacak bir işti bu.. Müslümanların bu derece tok gözlü olmaları oradaki herkesi şaşırtmıştı.

Edit, Turanşah'ın bu hareketi, bu sözleri ve tavırları karşısında büyük gurur duymuştu. Onun cesaretine, mertliğine hayranlığı daha da artmış ve ona bakarken heyecandan kızarmıştı.

Lord Henry Bohun, Edit'in Turanşah'a bakarken kızarıp heyecanlandığını görünce, seven bir insanın kıskançlığı ile sarsıldı. Yoksa Edit, bu Müslüman gence aşık mıydı?.. Yok, yok olamazdı bu.. Onca şövalyelerin kalplerini titreten ve hiçbir Lord ve Şövalyeye yüz vermeyen Edit, can düşmanı oldukları ve yok etmek için taa. İngiltere'den oraya geldikleri bir Müslümana nasıl aşık olabilirdi? Muhakkak yanılıyordu.. Ama bu bakışlar, bu bakışlar?.. Hayır hayır, yanılmasına imkân yoktu. Bu bakışlar, seven hem de çılgınca seven bir kadının bakışlarıydı. Edit, bu Müslüman yiğide aşıkta muhakkak.

Lord Henry Bohun bu karara vardıldıktan sonra, hırs ve kinle titredi. Yerinden hızla kalkmış olan Kral Rişar'a ümitle baktı. Yıllardan beri tanıdığı Kral Rişar'ın büyük bir öfke içinde olduğu belliydi. Yüzü kızarmış ve burun

kanatları oynamaya başlamış olan ve üstelik bıyıkları ile oynamaya başlamış olan Kral, zaptedilemez bir öfke ile patlamak üzere idi. Onun öfkesini ise durdurabilmek kolay değildi. Kral Rişar'ın öfkesi, ancak kanla dindirilebilirdi.

1 66

Bu Müslüman genç ve yanındakiler artık mahvolmuşlardı. Lord Henry Bohun, Turanşah'ın kesik kellesini hayâl eder gibi oldu. Bu, ona bambaşka bir haz verdi. Bu adam, kendisinin ve beş şövalyelerinin hayatlarının kurtulmasına sebep olmuş Müslüman gence minnet duyacağı yerde, kin ve hased duyuyor ve onun öldürülmesini, sabırsızlık içinde bekliyordu.

Yalnız Lord değil, çadırdaki diğer İngilizler de, Kral'ın bu asabi gezişlerinin, çadırı arşınlamalarının ardından büyük bir öfke nöbetinin geleceğini ve Kral'-ın, zaptedilmez kızgınlığının ancak kanla dinebileceği-ni düşündüler; ve korkusuzca dimdik duran bu Müslüman gençlere, artık ölmüş insanlar gözüyle baktılar. Herkes, bu düşünceler içinde iken, Edit'in sesi duyuldu :

—Rişar!.. Beni kurtaran ve yanlarında misafir edip sana getiren, bu yiğitlerin gitmelerine izin vermeyecek misin?

Prenses'in bu sesi, asabi asabi gezinen ve ne yapacağım düşünen Kralı birden durdurdu. Edit, çok kurnazca bir konuşma ile ona, bu Müslüman yiğitlerin kendisini kurtardıklarını ve evlerinde misafir ederek yanına kadar getirdiklerini hatırlatarak, yapacağı bir çlgınlığın af edilmez bir hata olacağını ona hatırlatmış oluyordu. Öyle ya, kendisine iyilik yapmış olanları idam ettirmek. Bu bir Krala yakışır mıydı?.. Üstelik şövalyelik kurallarına çok bağlı olduğunu söyleyen bir Krala?..

Kral Rişar, Edit'in bu sözleri üzerine kendisini tutmaya muvaffak oldu. Fakat bu Müslüman gence, tebaası karşısında yenik gözükmek ve onu cezalandırabilmek için bir şeyler yapmalıydı.

167

K r a l ses çıkarmadan yine çadır içinde dolaşmasına devam etti. Sonunda aklına gelen bir fikirle, olduğu yerde durdu. Turanşah'a baktı ve ağır ağır şu sözleri söyledi:

— Cesaretinize de hayran oldum yiğit!... Fakat çadırımda gösterdiniz bu cesareti, cenk meydanında gösterebilir miydiniz? Ölüm karşısında da...

Turanşah'ın cevabı anında duyuldu :

— Şövalyelerinizin çoğu yeşil sancağımın altında benim cesaretimi görmüşlerdir sanırım; eğer sağ kalmış olanları olmuşsa Majesteleri!..

Cevap çok manidardı... K r a l Rişar, bu gence büyük hayranlık duymaktan kendini alamadı. Turanşah, kendisinin yeşil sancak altında çarpıştığını söylüyordu; Kral Rişar da, İngiliz Şövalyeleri de bu sancak altında. Sultan Selâhaddin'in kardeşi Turanşah'ın çarpıştığım biliyorlardı ve onunla yapılan çarpışmada pek çok İngiliz Şövalyesi de hayatını kaybetmişti.

Turanşah devam etti:

—Ölmek... Cenk meydanında.. Cihad uğrunda.. Bu bizlerin aradığı bir ölümdür majesteleri.. Zaten b i r Müslüman için ölüm her an beklenen bir şeydir. Yaşadığımızı inandığımız gibi ölüme de, onun her an gelebileceğine de inanırız ve ondan korkmayız. Eğer cenk meydanındaki cesaretimizi görmemiş iseniz ve merak ediyorsanız, onu istediğiniz yerde ve istediğiniz zaman at üstünde ya da yerde, istediğiniz silahla göstermeye ve ispat etmeye hazırım!

Bu konuşma, çadırdaki herkesi şaşırtmıştı. Çünkü bu Müslüman genç, Kral'a açıkça meydan okuyordu. Fakat çadırdaki herkes bu Müslüman yiğide hayranlık da duydu. Çünkü Kralın ona, cesaretini bir cenk meydanında gösterebilir misin? sorusuna bundan güzel bir cevap da verilemezdi.

168

Lord Henry Bohun, heyecanla yerinden kıpırdadı. Eğer Kral'ın huzurunda olmasa Turanşah'a, cenk meydanında at üstünde ya da yerde balta ile dövüşmeyi teklif edecekti. Kral, bu dövüşü şövalyelerine bırakınca bunu m u h a k k a k kendisi yapacaktı. Çünkü o, İngiliz şövalyeleri arasında isim yapmış biriydi ve altın mahmuz sahibi bir şövalyeydi.

K r a l Rişar, yavaş yavaş Turanşah'a yaklaştı. Ona dikkatle baktı. Bu gözlerden sanki ateş fıskırıyordu. Fakat Turanşah, aynı şekilde Kral'a baktı. İkisi arasında sanki bir bakış müsabakası başlamıştı. K r a l :

— Yiğit! dedi. «Cesaretinizi, yakında yapacağımız bir müsabakada göstermenizden sevinç duyacağım. İngiliz Şövalyeleri karşısında cenkçiliğiniz anlaşılacak.»

—O şeref bana ait olacaktır Majesteleri! Göndereceğiniz haberi, sabırsızlıkla bekleyeceğim. Yapılacak müsabakada bana şeref kazandırmış olacaksınız!.. Şimdilik izninizle...

Turanşah bunu söyledikten sonra, elini göğsüne koyarak, Kralı ve ardından Prenses Edit'i ve oradakileri selâmladı sonra çadırdan dışarı çıktı. Ardındaki yiğitler de aynı şeyi yaptılar.

Kral, Müslüman gençlerin ardından yürümeden önce Edit, dışarı çıktı. Ve atlarına binmiş olan Turanşah'a :

—Size minnettarım! dedi. Beni kurtarıyorsunuz ve dav-raşınız hiç bir zaman aklımdan çıkmayacak. Size çok teşekkür ederim.

Atına atlamış olan Turanşah :

— Minnet ancak Yüce Allah'a olmalıdır Prenses!' cevabını verdi. Ben, ancak Yüce Allah'ın izni ile sizi kurtardım. Şimdi Allaha ısmarladık.

169'

K r a l ve maiyeti çadırdan çıkarlarken, atını süren Turanşah ve yanındaki yiğitler, İngiliz erleri arasından ok gibi ileri fırlamışlardı.

Peşlerinden uzun uzun bakan Kral Rışar:

—Hayran olunacak bir şövalye, yiğit! diye mırıldandı. Hayatımda böylesine rastlamamıştım.

Edit, ağabeyinin bu sözleri karşısında sarsılır gibi oldu. Turanşah'ın uzaklaşmasıyla, kendisini orada yapayalnız hissetti ve içi ağlamak duygusuyla kabardı.

Turanşah ve onun sesi aklından ve kulaklarından gitmiyordu. A n l a t t ı k l a r ı aklına geldi. Islâmiyete büyük bir yakınlık duyduğunu anladı ve kendi çadırına çekilerek yanındaki nedimleri uzaklaştırdıktan sonra uzun uzun ağladı.

* * *

170

LEYDİ EDİT'İN SIKINTISI

Leydi Edit için özel olarak yapılmış çadırında yanan mumlar, gece karanlığında çadırda gidip gelen bir takım karanlık gölgeleri, dışarı aksettiriyordu.

Bir aralık çadırın kapısı aralandı ve Leydi Edit, dışarı çıkıp, gökyüzündeki yıldızlara uzun uzun baktı. Leydi'nin bir kaç adım gerisinde üç nedime de, onunla beraber, yıldızlara bakmaya başladılar.

Leydi, içeri girerken nedimleri, araladı ve aralarından geçti. Sonra çadırın ortasındaki yatağına uzandı.

Nedimler de içeri girerek, yatağın baş ucunda diz çöküp kaygılı gözerle Leydiye baktılar.

Leydi, yatağında toparlandıktan sonra

— Bana muhafızlardan birini çağırın! emrini verdi.

En genç nedime diz çöktükten sonra, dışarı çıktı. Dışarda, muhafızları çağırın sesi geliyordu. Az sonra, içeri bir muhafızla girdi.

Muhafız, diz çökerek Leydi Edit'i selâmladı ve em-r i n i bekledi.

Leydi:

— Bana Müslüman esirlerden birini getir! emrini verdi. Muhafız dışarı çıkarken: «Dur!» diye bağırdı. «Bu esirin İngilizce bilmesine dikkat et! Bilhassa İngilizce bilen olsun!»

Muhafız, biraz da şaşırılmış olarak :

—Başüstüne! diyerek dışarı çıktı.

171

Çadırda bir sessizlik vardı. Nedimler ses çıkarmadan bekliyorlardı. Leydi Edit, kendilerine bir şey sormadığı için de onunla konuşmıyorlardı. Fakat her biri büyük merak içinde idiler. Acaba Leydi, neden bir Müslüman esiri çağırıyordu. Ve neden bilhassa İngilizce bilenini soruyordu. Hem. Müslümanlar arasında İngilizce bilen var mıydı ki?

Az sonra kendi kendilerine sordukları bu sorunun da cevabını almış olacaklardı. Muhafız, böyle bir esiri ya bulacaktı ya da bulamayacaktı.

Zaman geçtikçe Leydi Edit, sabırsızlanıyor ve yerinde duramıyordu. Yataktan kalkmış ve çadırının içinde dolaşmaya başlamıştı.

Nihayet dışarıdan ayak sesleri gelmeye başladı. Ardından muhafız, içeri bir Müslüman esirle birlikte girdi.

Leydi, girenlere dikkatle baktı.

Çadır, gümüşten büyük şamdanlarla aydınlatılmış olduğundan, içersı gündüz gibiydi.

Muhafız diz çöktü :

—Emriniz yerine getirilmiştir efendimiz! dedi. Aralarında seçim yapmak oldukça güç oldu. Çünkü, içlerinde İngilizce bilen oldukça esir vardı. Ben, sonunda bu esiri seçip getirdim.

—Teşekkür ederim. Gidebilirsiniz!

Muhafız anlamamış gibi Leydi Edit'in yüzüne baktı. Leydi tekrar etti:

—Gidebilirsiniz, dedim.

—Ama Asaletmaab? Sizi bir esirle nasıl bırakabilirim? Kralımız ne yapar sonra?..

—Korkma ve endişe etme. Beni kurtaran ve kılıma dokunmadan buraya getiren de bir Müslümandı. Hem de, en ıssız yerde bulunduğu halde.

Muhafız daha fazla itiraz edemedi ve dışarı çıktı. ' Leydi bu defa arkasındaki nedimelere döndü:

172

— Siz de çıkınız! dedi. Çadırın dışında bekleyiniz. Çağırduğım zaman gelirsiniz.

Üç kız birbirlerinin yüzlerine baktılar, fakat Leydi Edit'in beklediğini görünce acele ederek eteklerini kaldırarak çadırın dışına çıktılar.

Esirle yalnız kalan Leydi Edit ona baktı. Bu esir kırk yaşlarında, sünnete uygun bir sakal bırakmış, asil çehreli bir Müslümandı. Üstündeki elbise, yırtılmıştı. Fakat sakalının ve bıyığının gayet mükemmel bir tarzda düzeltildiği anlaşılıyordu. Leydi:

— Ne zamandan beri esirsiniz? diye sordu.

— Akkâ'nın sizin elinize geçtiğinden beri Leydi!

— Yaaa. Elbiseniz yırtılmış fakat bıyık ve sakallarınız daha yeni düzeltilmiş. Bu nasıl oluyor böyle.

Esir gülümsedi:

— Sünnete uymamızdan Leydi.

— Sünnete uymak mı? Nedir bu?

— Peygamber Efendimizin Sallallahü aleyhi ve sellem'in yaptıklarını yapmak demektir. Sevgili Peygamberimiz hayatlarında iken daima yanlarında makas, ateş, ayna ve ateş yakmak için kav çakmak bulundurmuşlardır. Bunları bulundurmamak biz Müslüman erkekler için de sünnete uymak oluyor. Ve bizler de bunları yanımızda bulunduruyor ve faydasını da görüyoruz.

— Çok güzel! Ey esir, size sormak istediğim bazı şeyler var. Beni aydınlatacağınızı ümit ederim.

Leydinin yanına apar topar getirilmiş olan esir zaten bunu tahmin ettiğinden:

— Evet Leydi! Cevap verilebilecek şeyler ise söylerim; ama söylememem gereken bir hususta benden bir cevap alamazsınız! cevabını verdi.

173

— Yok, yok. Sizin şerefınızı rencide edecek ya da gururunuzla zarar verebilecek sorular olmayacak bunlar.

— Öyle ise sorunuz, bilirim cevaplandırırım!

— Sultan Selâhaddin'in askeri mi idiniz siz?

— Evet Leydi!.. Akkâ müdafaasında bulunuyorduk!.

— Nasıl esir oldunuz?.

— Sizin de bildiğiniz gibi, Akkâ'nın dayanacak gücü kalmamıştı. Hem denizden ve hem de karadan yapılan kuşatma sonunda şehirde çıkan kıtlık, elimizi kolumuzu bağladı ve sonunda Sultanımızın da müsaadesiyle teslim olmak zorunda kaldık.

— Yaaa! Peki açlık başlamasaydı teslim olmayacak mıydınız?

— Ölüncüye kadar müdafaayı sürdürürdük Leydi!

— Evet. Size inanıyorum.

Leydi bir müddet sustu. Sonra kendisini zorlayarak asıl sormak istediği meseleye geldi:

— Sultan Selâhaddin'in kardeşleri var mıdır? Esir, bütün Akkâ'da duyulmuş olan hadiseyi biliyordu. Leydi'nin çölde kaybolması, Kralın müthiş öfkelenmesi ve sonra Leydi'nin Sultan Selâhaddin'in kardeşi Turanşah tarafından Akkâ'ya getirilip Krala teslim edilmesi..

Sözün, Turanşah'a getirileceğini tahmin eden esir in yüzünde en ufak bir değişme bile olmadı. Leydi Edit'te de zaten bu soruyu sorarken kızarmış ve acaba şüphelenecek mi diye esirin yüzüne dikkatle bakmıştı. Ama onun kılınm bile kıpırdamadığını görünce, onun hiç bir şeyin farkında olmadığını sanıp teselli bulmuştu.

Esir, gayet ciddi bir tavırla :

— Var Leydi! cevabını verdi.

174

— Kimdir bunlar?

— Bir kardeşi var. Bu da Turanşah'dır Leydi!

— Nasıl bir insandır bu Turanşah?..

— Çok mert ve dürüst bir insandır. Tam bir yiğittir. Sizlerin şövalye dediğiniz kişiler gibi savaşıdır. Daha Sultanımız Eyyûbi Devletini kurarken, Yemen Bölgesini ağabeyi Selâhaddin'e bağlamış maktadır bir komutandır.

— Şey.. Merak ettiğim bir konu var. Evli midir kendisi?

— Doğrusu bilmiyorum Leydi!

Leydi Edit'in üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi sevinç duydu. Kalbi sevinçten şarkı söylüyordu. Az önceki huzursuzluğu gitmiş, bunun yerini bir ferahlık almıştı.

Yatağının ayak ucunda çektiği bir keseyi esire sevinçle uzattı:

— Al bunu yiğit! dedi. Kurtulma akçen olarak kullanırsın!

Esir şaşırıldı.

— Fakat nasıl olur bu Leydi? diye sordu. Bunu hak edecek bir şey yapmış değilim ki?

— Sen, daha fazlasını bile hak ettin, yiğit! Çok teşekkür ederim. Kurtuluş akçeni ver; ve evli isen hanımının ve çocuklarının yanına koş. Eğer evli değil de nişanlı ya da sözlü isen, bu defa onlara kavuş. Herkesin, ama herkesin mutlu olmasını istiyorum ben. Şimdi çıkabilirsin. Güle güle git siz Müslümanların dediğiniz gibi «Allah'ın selâm ve rahmeti üzerinize olsun!».

Esir, «Sağolun!» dedikten sonra, Leydi'ye bir göz attı ve elini göğsüne koyup onu selâmladıktan sonra yavaşça çadırdan dışarı çıktı.

Leydi de ardından çadırın dışına çıktı. Nedimeler i , çadırın dışında bekliyorlardı. Leydi onlara:

175

—Ne güzel hava... Gökteki yıldızlar ne güzel. Sanki elimizi uzatsak tutacakmışız kadar yakın gözüküyorlar, değil mi? diye konuştu.

Nedimeler, az önce yerinde duramayan Leydi'nin bu huzurlu ve sevinçli hali karşısında manalı manalı birbirlerinin yüzlerine baktılar. Esirin, Leydi'yi sevindiren birşeyler söylemiş olduğunu sezdiler. Kadınların iç güdüsü ile, Leydi'nin gönül yakınlığı duyduğu bir y i -ğit olduğunu ve bunun da Müslüman bir genç olduğunu anladılar.

* * *

176

BÜYÜK SAVAŞ

5 Ağustos 1192... Kudüs önlerinde karşılıklı olarak iki ordu yer almış. Şehrin önünde Müslüman kuvveti, karşısında da Haçlılar.

İslâm Ordusunun önünde sancaklar dalgalanıyor... Sultan Selâhaddin ve yiğitler hafif zırhlarını kuşanmışlar.

Bu zırhlar, miğfer ve göğsü, düşmanın kılıç ya da mızrak ve ok darbelerinden koruyacak ince zırhlar.

Haçlılar ise, tepeden tırnağa zırhlı... Adeta gömgök demir zırhların içine girmişler.

İslâm Ordusunda hafızların okudukları sûreler ve âyetler ruhları ürpertiyor... Haçlı Ordusunda da papazlar ilâhiler okuyarak ellerindeki çubukları uzatıp savaşçıları takdis ediyorlar.

Haçlılarla yapılacak mücadele için İslâm dünyasından koşup gelmiş bir çok mücahid görülüyor. İşte, Musul ve Halep'den gelmiş Türk gaziler, işte Yemen'-den, Mısır'dan gelmiş Araplar, işte maveraünnehir'den İran'dan gazaya yetişmiş T ü r k y i ğ i t l e r i . . . Hepsinin r u h -ları okunan âyetlerle ürperiyor ve düşmanın üzerine bir an önce atılmak ve cihad sevabına kavuşmak heyecanı ile yerlerinde duramıyorlar.

Haçlılar arasında da uzun boylu çilli yüzlü, kırmızı saçlı İngilizler, donuk mavi gözlü iriyarı Almanlar, kumral Fransızlar, esmer İtalyanlar ve İspanyollar yer almışlar.

Hilâl Uğruna - F.: 12

177

Her biri kendi bayrağı altında toplanmış.

Bir de, her Hıristiyan milletinden gelerek ayrı bir topluluk meydana getirmiş olan «Kutsal K a b r i n Yeminli Koruyucuları» olarak adlandırılan Templar Şövalyeleri ve Hazret-i Yahya namına kurulduklarını iddia eden Hospitalia ya da Saint Jean Şövalyeleri var.

Bu iki papaz şövalyeler, ayrı topluluklar halinde. İ k i gurup da, kendilerinin Hıristiyanların Savunucuları; oldukları iddiasında...

İyice zırhlanmışlar. Üzerlerine bindikleri atlar yerlerinde duramıyorlar... Bu atlar da sahibleri gibi zırhlı.

Kafalarında, alın hizasından dışarı çıkmış sivri bir ucu olan zırhtan başlıklar var. Eğerin bir yanında kısa saplı savaş baltaları asılmış., öteki tarafta ise i r i kılıçlar.. Papaz Şövalyelerin bir ellerinde sol kollarına geçirdikleri üç köşe kalkanlar görülüyor. Sağ kollarının kavradığı ve kolları ile sağ yanlarının arasından ucu dışı, İslâm Ordusuna çevrilmiş kaim ve uzun mızraklar..

Bazıları da, mızrak yerine eline kılıcını ya da topuzunu almış. Bu topuzlar da çeşitli. Kimi sadece ucu tunçtan yapılmış bir tokmak. Kimi, topuzun ucuna çiviler yerleştirilmiş öldürücü bir silâh. Kimisi de, topuzun kenarlarından zincirlerle uzatılmış uçlarında kesici, parçalayıcı demir parçacıkları bulunan topuzlar.

Bu topuzlar, rakibe rastladığı zaman kemikleri kırıyor, kafayı parçalıyor... Şayet hedefe isabet etmese bile ortadaki demir tokmağın yapamadığını uçlarında kesici ve parçalayıcı demir çubuklar bulunan zincirler uzanarak ve sarılarak, rakibe zarar veriyor.

Müslüman yiğitlerin ise ellerinde ya pala, ya ok. yay. ya da, topuz ve mızrak var.

178

Hıristiyanların sayısı Müslümanlardan oldukça fazla. Avrupa Hıristiyanlık dünyası, bütün k i n i ile buraya koşmuş..

Müslüman ordusunda moral oldukça yüksek.. Gaziler, hafızlarla birlikte fetih âyetlerini tekrarlıyorlar.

O esnada, K r a l Rişar, Kral Filib Ogüst ve Avusturya Dük'ü Leopold'un yanında bulunan Tempiar Şövalyeleri Başpapazı onlara:

— Kutsal Kabrin Yeminli Koruyucuları Tempiar Şövalyelerine bu dövüşte öncelik tanımak lâzımdır! diyor.

Hospitallerin Başpapazı da:

— Ya Hospital Şövalyelerine? diyerek söze karışıyor.

Templarların Başpapazı ona:

— Lütfen yanlış anlamayınız. Ben Hospitalleri kü-çümsediğimden değil, Templarların bu davaya çok eskiden gönül vermiş olmalarından dolayı böyle bir teklifte bulunuyorum! cevabını veriyor.

İ k i başpapazın bu konuşmaları İngiliz Kralı Aslan Yürekli Rişar'ın öfke ile, oturduğu yerden fırlamasına sebep oluyor. O kalın sesi ile bağıyor.

— Yani bizim getirdiğimiz Şövalyeler Templarlar-dan ve Hospitallerden gerimidirler demek istiyorsunuz? Templarların Başpapazı tekrar tekrar haç çıkarıp, diz çökerek bir kaç dua mırıldandıktan sonra:

— Kralım, kızmayınız lütfen! diye ricada bulundu. Templarlar ve Hospitallar güçlerini Hazret-i İsa'dan ve Hazret-i Yahya'dan alırlar.

— Ya bizim Şövalyeler?.. Onlar güçlerini kimlerden alıyorlar papaz efendiler?

— Onlar da tabii.. Bütün Hıristiyanlar güç ve dayanaklarını İsa Efendimizden alırlar.

179

— Eeee?..

İngiliz Kralı'nın bu eee sesi, i k i başpapazı da susturdu. Verecek cevap bulamadılar. Başpapazların bu konuşmaları Fransız Kralı Filib Ogüst'ü de, Avusturya Dük'ü Leopold'u da kızdırmıştı. Leopold, bayrağının Aslan Yürekli Rişar tarafından ayaklar altında ezilmesinden sonra ona çok büyük bir kin duyduğu halde, İngiliz Kralı gibi konuştu

— Ne Templarlar ve ne de Hospitaller, bir Alman Şövalyesinin yerini tutamazlar. Bunu yapılan çarpışmalarda da ispat etmeye kararlıyız.

Leopold, bunu çok sert. bir şekilde söylüyor ve adeta Aslan Yürekli Rişar'a da taş atıyordu.

Rişar, onun niyetini anladı. Fakat Müslümanlarla yapılacak böylesine büyük bir çarpışmada Alman kuvvetlerini gücendirmek istemedi. Öyle ya, Leopold, kızıp askerlerini alıp çekilebilirdi. O takdirde ne Tempların zırhlı birlikleri, ne Hospitaller ve ne de İngiliz ve Fransız birlikleri Müslümanlara karşı duramazlardı. A l -manların ağır zırhlı piyadesi, Rişar'ın en büyük güven-cesiydi.

Bu bakımdan, Leopold'un bu iğneli sözünü duymazdan geldi ve meşhur öfkesine gem vurdu.

Fransız Kralı Filib Ogüst'de, Leopold ile İngiliz Kralından aşağı kalmadı. O da Fransız Şövalyelerinin yiğitliğini ve karşılarında hiç bir milletin duramayacağı, sözleri söyledi.

Rişar da, Leopold da, bu sözlere bıyık altından tebessüm ettiler. Çünkü her biri, kendi askerini güçlü buluyor, ortağminkini kendisine ancak yardım edebilecek bir güç olarak kabul ediyordu.

Başpapazlar, Kralların kendilerine karşı güçlü bir cephe kurduklarını görünce papaz oyunlarına ve hilelerine baş vurdular. Templarların Başpapazı:

180

— Lütfen asaletlü Krallarım! Korkusuz Dük'üm! Sözüm sizlere değildi. Sizlerin yiğitliğiniz ve cesaretiniz hakkında kimse söz söyleyemez. Ben sadece Templar Şövalyelerinin yeminlerini yerine getirebilmeleri için öncelikle çarpışmalarını istemiştim.

Tabii k i , İngiliz, Fransız ve Alman Şövalyeleri cesaretleri ile Templarlar ve Hospitallerden geri kalmazlar.

Hepinizin yiğitliklerini duymadık, bizzat gözlerimizle gördük. Benim şöyle bir teklifim var: Şimdi, Büyük Çarpışma başlamadan, önce yapılacak teke teke dövüşlerde Templarlardan, Hospitallerden, İngiliz ve Fransız, Alman Şövalyelerinden en iyi dövüşçüleri seçip gönderelim ve Müslümanlar Hıristiyanların cesaretini, korkunç ve ezici gücünü görüp anlasınlar.

Hospitallerin başpapazı da homurdandı:

— Anlamalarına vakit kalırsa.. Çünkü anlamalarına vakit kalmadan e h l i Salip onları biçip geçecek ve hepsi de topraklara serilecekler. Kılıç ve topuzlarımız altında hiç biri sağ kalmayacak.

Templarların Başpapazı, tekrar haç çıkarırken:

— Amen! diye mırıldandı.

Haç, put işaretleri yapan Krallar, Dük ve yanlarında bulunan yüksek rütbeli Hıristiyanlar da tekrarladılar:

— Amen!... Amen!... Amen!...

Kral Rişar, gözlerini Haçlı kuvvetleri üzerinde gezdirdikten sonra, Filib Ogüst'e ve Dük Leopold'a baktı. Dük Leopold, gözlerini Rişar'dan kaçırarak, ilerilere baktı. Rişar'a duyduğu k i n her hareketinden anlaşılıyordu. Uğradığı hakareti bir türlü unutamamıştı ve İn giliz Kralından bunun hesabını soramamanın ezikliği ni ve üzüntüsünü duyuyordu.

— Önce kimi çıkaralım? Hangi Şövalye Müslümanlardan er dilesin?

181

Leopold ses çıkarmadı. Filib Ogüst, mağrur bir tavırla :

—Fransız Şövalyeleri yerlerinde d u r a m ı y o r l a r K r a -lım! Bizimkilerden biri çıksın! dedi.

Rişar:

— Olur! cevabını verdi. «Kralım, i k i şövalyeni gönderiniz ve Haçlıların gücünü göstereyim, Müslümanlara!»

Filib Ogüst, az gerisinde duran Orlean Dük'üne emretti:

— Yiğit Jan, yanma bir şövalye alıp Müslümanların karşısına çıkıp er dilesin!

Merasime çok düşkün olan Orlean Dük'ü:

— Baş üstüne K r a l ı m ! diyerek, F i l i b Ogüst'ü selâmladı ve ardında duran yaverine Kralın emrini tekrarladı.

Az sonra Şövalye Yiğit Jan, yanında zırhlara bürünmüş olan Marsel ile birlikte meydana doğru at sürdü. Haçlılar, giden şövalyelerin ardmdan onları öven sözler söylerlerken, İslâm Ordusunda da bir kaynaşma görüldü.

İ k i Fransız Şövalyesi, savaş meydanında atlarını oynattıktan sonra, er dilemeye başladılar.

Karargâhını yüksekçe bir yerde kurmuş olan Sultan Selâhaddin, bu i k i Şövalyeyi gözleriyle takip ettikten sonra, eliyle işaret ederek, i k i gazi'nin bunların üzerine gönderilmesini emretti. Mücahidlerin hepsi de teke tek yapılacak bu çarpışmaya katılmak için komutanlarının kendilerini seçmesini bekliyor; ve hattâ bazıları içlerinden duâ bile ediyorlardı.

Şövalyeler, tekrar atlarını meydanda sürüp er dileycekleri sırada, İslâm Ordusundan kopmuş i k i at-182 linin, savaş meydanına doğru atlarını sürdükleri görüldü.

Büyük bir uğultu koptu:

— Biri Nurettin! Aslanlar Aslanı Nurettin!..

İki Ordunun içlerinde bu konuşmalar olurken, Müslüman ve Haçlı savaşçılar, atlarını sürerek karşı karşıya geldiler. Aralarında beşer adımlık mesafe vardı. Adet olduğu üzere kendilerini tanıtmaya başladılar. Önce Fransız Şövalyelerinin yaşlısı karşısındaki mücahide kendisini tanıttı:

—Bana Şövalye Yiğit Jan derler. Fransa'nın Gas-konya Bölgesindenim. Bizim bölgemiz savaşçılığı ile ün yapmış bir yerdir. Kılıcımın ve topuzumun yere sevemeyeceği şövalye ile karşılaşmadım bugüne kadar. Fransa'da, Almanya'da ve İngiltere'de karşıma çıkabilecek savaşçı yoktur. Bu lâkabı da bana boşuna vermediler. İngilizlerle yaptığımız bir çarpışma sırasında sekiz İngliiz Şövalyesinin karşıma tek başıma çıkmak cesaretini gösterdim; ve üçünü öldürerek beşini de kaçırdım! diyerek kendisini övdü. ise kendisini tanıtması çok

yi-

Müslüman Savaşçının sade oldu:

—Ben Nureddin! dedi. Sultan Selâhaddin'in gitlerinden biri.

Marsel de, karşısındakine kendisini överek tanıttı. Müslüman yiğit; aynen Nureddin gibi, sadece adını söylemekle kaldı:

—Ben Ömer! Müslüman bir Türk'üm!.. Marsel, bu sade tanıtmaya karşısında şaşırıldı. Oysa onlar cenk meydanında kendilerini överek, karşılann-dakinin gözünü korkutmak siyasetini güderlerdi. Nurettin ile Yiğit Jan çarpışmaya başlamışlardı. Marsel, karşısındaki, kendi yaşındaki genç savaşçıya: 183

— Sana bir teklifim var! Dedi. Yapacağımız bu dövüşte yenilen galibin esiri olacak. Bunu kabul eder misin? Bu hususta bana söz verir misin?

Ömer, kabul ettiğini belirtir bir baş işareti yaptı. Marsel sordu:

— Söz veriyor musun? Ömer gülümsedi:

— Söz! Dedi.

Marsel, Müslümanların verdikleri sözü muhakkak tuttuklarını bildiğinden yemin ettirmeye lüzum görmedi.

— Ben de söz veriyorum ey cenkçi!.. Şimdi kendini koru! Diye haykırdı; ve atını, Müslüman gence doğru mahmuzladı. At, kişneyerek şahlandı ve ön ayaklarıyla boşluğu tekmeledikten sonra, Müslüman gence doğru atıldı.

Ömer, üzerine gelen Marsel'e baktı ve sonra çok mahir bir şekilde atmı yavaşça yana kaydırarak, Mar-sel'in yanından geçmesine müsaade etti. Bu arada, Marsel'in savurduğu kılıcı kalkan ile karşılayarak, kendisini büyük bir tehlikeden korudu. O arada, Nured-din'in bir topuz darbesi ile Yiğit Jan'ı atından düşürdüğünü ve kendisinin de atından atlayarak yerde, Y i -ğit Jan ile çarpıştığını gördü.

Er meydanına beraber geldiği arkadaşını takip etmesi gerekiyordu. Çünkü, yapılan bu çarpışmalarda gerektiğinde arkadaşına da yardım etmesi icab edebilirdi. Ya da arkadaşı şehit düşecek olursa, i k i düşman ona saldırabilirdi. Bu bakımdan gerekli tedbirleri alması lâzımdı.

Marsel, atını durdurduktan sonra, döndürüp yine Ömer'e saldırdı. Ömer, karşısındaki Şövalyenin, öyle çok becerikli olmadığını anlamıştı. Çünkü o zamana kadar o, niceleriyle karşılaşmıştı.

184

Marsel'in yaptığı bir hamleyi savuştururken birden topuzunu, Marsel'in omuzuna savurdu. Marsel, duyulan bir zırh sesiyle beraber atından tepetaklak aşağı doğru uçtu.

Haçlı Ordusundan üzüntülü çğlıklar gelirken, Ömer, Marsel'in baş ucuna dikilerek, Fransızca :

— Söyle bana Şövalye, sözünün eri misin? Esirim olacak mısın? diye sordu.

Marsel, tepesinde bekleyen Ömer'e bakarak, ölgün b i r sesle:

— Kazandın yiğit!. Sözüme sadık kalacağım. Esirinim! diye mırıldandı.

Ömer, Marsel'in kalkmasına yardım etti. Ve onun, az ilerde duran atma yürümesine baktıktan sonra

— Bizim karargâha doğru sür atını! emrini verdi.

Marsel, yediği topuzun sersemliğinden kurtulamamıştı. Aldığı emri aynen uyguladı. Müslüman saflarına doğru atını yavaşça sürerken Haçlılar arasından :

— Tüh esir oldu!

— Yakışmazdı bu, bir Şövalyeye!..

— Ah orada ben olsaydım! Gibi sözler duyulmaya başlandı.

Yiğit Jan'ın akıbeti daha da kötü olmuştu. Yerde yapılan çarpışma sırasında. Gazi Nureddin'in vurduğu bir topuz darbesi, miğferini çökertmiş ve kafatası çatlayan yiğit Gaskonyalı (!) yere serilerek, bir daha övünmek imkânını bulamamıştı.

Nureddin, Jan'ın atının yularından tutarak, bunu kendi atının eğerine tutturdu; ve etrafta bir müddet, dolaştırdıktan sonra, İslâm Ordusuna getirdi.

Bu çarpışmanın ardından, daha fazla dayanama yan iki Templer Şövalyesi er meydanına çıkarak Müslümanlardan er dilediler. Fakat bunların akıbeti,

185

Fransız Şövalyelerinden daha acıklı oldu. Karşılarına çıkan iki mücahid, ikisini de öldürmüştü.

Hospitallerden ve Almanlardan çıkan Şövalyeler de, bu acı durumdan kurtulamadılar. İngiliz Kralı Aslan Yürekli Rişar, bu durumu üzülen seyretilmişti. Sıranın İngiliz Şövalyelerine gelmesi onu ümitlendirdi ve sevindirdi. Haçlı Şövalyelerinin öçlerini İngiliz Şövalyelerinin alması, itibarlarını arttırabilirdi.

Lord Henry Bohun, Müslümanlardan er dilemek için izin isteyince :

—Yok, Henry. Başka Şövalyelerimiz bu işi halledebilirler! diyerek, komutan vekili olan bu şövalyesine izin vermedi.

Fakat çıkan iki İngiliz Şövalyesi, karşılarına çıkan iki Müslüman yiğit karşısında acemi çocuklar gibi kaldılar. Hele İngiliz Şövalyelerinden birinin Müslüman Cenkçi karşısında kaçmaya başlaması, Haçlılar arasında bile yunalarla ve ıslıklarla karşılanınca Kral Rişar, kızgınlıktan ne yapacağını bilemedi.

***

186

KRALLAR VE DUK ÖLÜMLE BURUN BURUNA

İngiliz Şövalyelerinin de Müslüman gaziler karşısında yenilmeleri ve üstelik kaçmaya çalışmış olmaları, Kral Rişar'm, kırmızı olan yüzünün daha da kızarmasına sebep olmuştu. Çünkü, öfkeden kan tepesine vurmuştu. İslâm Ordusundaki hareket ve yanında bulunan Fransız Kralı Filib Ogüst'ün bıyık altından güldüğünü sezmesi, onu oldukça kızdırmıştı. Avusturya Dük'ü Leopold'un da, «Ooooo!.. İngiliz Şövalyelerine diyecek yokmuş doğrusu!.. Müslümanlar karşısında kaçacak delik arıyorlar!» diyerek kahkahalarla gülmesi, bu kızgınlığının tuzu biberi oldu.

Elindeki krallık asası ile, hücum işareti verirken, Dük Leopold'e:

— Hıristiyanların öcünü çıkartmak için işte size fırsat! Saldırın!... dedi.

Leopold, Kralın niyetini anlamıştı. Müslümanlara, önce Alman kuvvetlerini ezdirmek istiyordu. İngiliz kuvvetlerini geride tutarak en az kayıpla savaştan çıkmak gayesi güttüğü belliydi.

— Bu şerefi niye hep birlikte paylaşmıyoruz? diye sordu. Mademki Hıristiyanlık dâvası için çarpışıyoruz, öyle ise hep birlikte saldıralım!

Templarların hem komutanı ve hem de Başpapazı:

187

— Dük doğru söylüyor Kralım! djye söze karıştı. Hep birlikte saldıralım.

Merkezde, Templer Şövalyeleri, Hospitaller ve İngilizler yer alınıyordu. Kanatlarda, Fransızlar ve Almanlar vardı. İlişar, geride her milletten birer miktar asker alarak, ihtiyat kuvvetini teşkil etmişti.

Filib Ogüst ve Leopold, atlarını hemen kuvvetleri nin bulunduğu kanatlara sürdüler.

Kral Rişar'ın asasını kaldırması üzerine, borazancılar hareketli bir hücum borusu çaldılar. İyi ayarla-yamamaları yüzünden önce, Kutsal Tapmak Koruyucuları adı ile bilinen Templer Şövalyeleri ile Hospital-ya Şövalyeleri hareket ettiler. Aralarında flamalar ve çatallı bayrakları dalgalanıyordu. İngiliz ve Fransız, A l -man kuvvetleri de onlara ayak uydurmaya çalıştılar.

Çok iyi ve mükemmel şekilde işlenmiş zırhlar, her bir atlıyı, hareketli bir çelik kale haline koymuştu. Güneşin keskin ışıklarının yansıtan mızraklarının sivri uçları mumlar gibi parlıyordu. Kılıçların yüzleri ve çelik miğferler gözleri kamaştırıyordu.

Haçlıların harekete geçtiklerini gören İslâm Ordusunda da bir dalgalanma görüldü. Bekledikleri hücum nihayet başlıyordu.

Başına çelik miğferini geçirmiş ve göğsüne de ince örme zırhını giymiş olan Sultan Selâhaddin ve gaziler, bu hücumu karşılamaya hazırıldılar.

Hafızların okudukları fetih âyetleri ruhları ürpertiyordu. Sultan Selâhaddin :

— Ya Rabbi! Senin uğruna ve Senin dinin için çarpışıyoruz. Bu küffâr karşısında bizleri mahcup etme. Rızanı kazanacak hareketlerde bulunabilmemizi nasip et. Mü'min kullarını meleklerinle kuvvetlendir! diye dua ettikten sonra, gazilere bağırdı:

188

«Ey gaziler! Ezanlarımızı susturmak ve camilerimizi yıkmak, bizlere de hayat hakkı tanımamak için taaa uzak diyarlardan buralara kadar gelmiş Haçlılar işte karşınızda..

Hayatınız boyunca «Ya şehit ya gazi» olmak düşüncesi ile yetiştiğinizi ve bu uğurda çaba saii'ettiği-nizi çok i y i biliyorum. Çünkü ben de aynı şekilde düşünmüş biriyim.

Öyle ise fırsat işte karşımızda-. Onları durduralım, bu uğurda ya gazi ya da şehit olalım. Biliniz ki yiğit, göğsünden vurulandır; ve «cennet kılıçların gölgesin-dedir!».

Sultan Selâhaddin konuşmasını bitirince, tek bir ağızdan tekbir getirmeye başladılar :

—Allahü Ekber! Allahü Ekber!.. Lailahe illallah! Vallahü Ekber.. Allahü Ekber ve lillahil hamd!..

Onlara katılan binlerce gazinin bir anda tekbir getirmesi, yeri göğü inletmeye başladı.

Ve gazilerin Allahü Teâlâ'nın yüceliğini haykırmaları, sadece O'na (Celle Celfiluh) sığınmaları her birine büyük bir r u h k u v v e t i verdi. Çelikler içersinde ilerleyen ve kendilerinden sayıca çok daha fazla olan düş man, gözlerine bir toz zerresi kadar zayıf ve önemsiz göründü.

Her bir gazi, devleşti adeta... Bir an önce düşmana saldırmak sabırsızlığı sardı her birini, hatta altla rındaki savaş kokusu almış atlar, yeri hiddetle dövdüler ve sabırsız kişnediler.

Nureddin'in esir etmiş olduğu ve sonradan serbest bıraktığı Templar Şövalyesi de, Müslüman safları arasında görülüyordu. Fakat bu defa değişik kıyafetle. Müslümanların giyecekleri ile..

Çünkü Templar, Müslüman olmuş ve Ömer adını almıştı. O da, aralarına katıldığı gazilere bakarken bü-189 yük bir sevinç ve iç taşkınlığı duyuyordu. Müslüman yiğitlerin davranışlarını görünce içinden :

—Ne yiğitler be.. Maşallah!.. Ne Templarlar, ne Hospitaller, ve ne de ingiliz, Fransız, Alman ve Çek şövalyeleri bu yiğitlerin ellerine su bile dökemezler. Her biri ne yapacağını ve nasıl hareket edeceğini biliyor.

Gururundan yanlarına varılmayan o şövalyelerin en ünlüsü bile, buradaki en zayıf yiğidin ayarına varamaz.

Çok şükür ki, hidâyete kavuşup bunların yanlarında yer alabildim. Allah'ım, bana bugünleri, Senin uğruna mücadele edebilmeyi nasip ettiğin için hamd olsun! diye geçiriyor ve imân coşkunuğu ile de içi taşıyordu.

O esnada, Sultan Selâhaddin, elindeki kılıcı kal. dırarak, besmele ile hücum emrini verdi.

Bir anda gök gürültüsü gibi korkunç bir gürleme duyuldu. Yer gök inlemeye başladı. Binlerce atın toynakları, sert toprağı davul tokmakları gibi dövmeye başladılar.

— Allah!... Allah!... Allah!...

—Allahü Ekber!... Allahü Ekber!...

—Lâilâhe İllallah!..

Her iki ordu da birbirine at koşturdukları için, kısa bir zaman sonra çarpışma başladı. Zırlara çarpan topuz ve kılıç sesleri, bağışmalar, inilteler, tekbir sesleri ve acı çığlıklar duyuldu.

— Allah!.. Allah!.. Allah!..

—Jesus!..

—Ya Meryem!...

—Allahü Ekber!..

Müslümanların at üzerindeki çarpışmaları çok rahattı. Sağa ve sola rahatça kılıçlarını veya topuzlarını sallıyorlar, vurdukları zırhlı şövalyeyi, attan devî-190

riyorlardı. Gerçi, zırhları parçalamak mümkün olmuyordu ama; vuruşun tesiriyle şövalyeler tepertaklak

olmaktaydılar. Bu arada Haçlıların da savurdukları uçları kurşunlu ve sivri tokmaklar, gazilerden bazılarını şehitliğe ulaştırmaktaydı.

İki taraf da, güçlerinin sonuna kadar ellerinden geleni yapmaktaydılar. Hattâ bu hızlı gidişin sonunda

Müslümanlardan bazıları yardıkları şövalyelerin arasından Haçlı karargâhına kadar ulaşmışlar ve Kral Aslan Yürekli Rişar, Fransız Kralı Filib Ogüst ve Avus-t u r y a D ü k ' ü Leopold ile b u r u n buruna gelmişlerdi. K r a l -ların bayraklarını ve filâmalannı gören gaziler, sevinçle onları üzerlerine seğirttiler.

Fransız Kralının yüzü korkudan bembeyaz olurken, Kral Rişar ile Dük Leopold, kılıçlarına el attılar. Fakat çarpışmalarına zaman kalmadan hassa kuvvetlerini teşkil eden şövalyeler önlerine geçerek, Müslümanları karşıladılar.

Gaziler, Haçlı şövalyeleri arasında kıyasıya bir mücadele başladı. Krallar ve dük, korku ile yapılan çarpışmaları seyrediyor; ve Müslümanların yiğitliği karşısında hayretler içinde kalıyorlardı. Çünkü gaziler, Haçlı

Şövalyelerini birbiri ardısıra atlarından yuvarlayıp adım adım hedeflerine ulaşmaya çalışıyorlardı. Ve her bir gazi, destan kahramanları gibi çarpışıyor, şövalyelerin savurdukları kılıç ve topuzlardan, çok mahir bir şekilde kendilerini koruyorlardı.

Rişar, büyümüş gözlerle bu mücadeleyi seyredirken, Müslümanlara duyduğu hayranlığı daha da artıyordu. Oysa o İngiltere'de iken, Müslümanları ot gibi biçeceğini, İngiliz Şövalyelerinin Müslümanları birbiri ardısıra

yerlere sereceği hayâlini kurmuştu. Müslümanların bu derece yiğit ve bu derece silâh kullanabilecek kapasitede olabileceklerini düşünmemişti. Ne

191

müthiş insanlardı bu Müslümanlar. Barışta kuzu gibi görünüyorlar fakat cenk esnasında bir aslan, oluyorlardı. Rişar eliyle yanındaki borucuya işaret etti. Daha önceden talimat almış olan borucu, boynuz borusunu dudaklarına koyarak şiddetle üflemeğe başladı.

Bu boru sesi, Kralın tehlikede olduğunu haber veren bir işaretti. Demek ki Kral Rişar, o «Aslan Yürekli» lâkabını almış Kral, kendisini tehlikede hissetmiş ve lâkabına yakışmayacak bir hareketle yardım istemişti. İngiliz ordusunun arkasındaki şövalyeler, o savaş gürültüsü arasında bu boru sesini işitince, derhal geri döndüler. Kralın bulunduğu tarafa doğru at sürdüler.

Fransız Kralının ve Avusturya Dük'ünün bulunduğu yerlerden de gelen boru sesleri, o Kral ve Dük'ün de, yardım istediklerini belirtir işaretlerdi. Fransız ve Alman kuvvetlerinden de, daha önceden görevlendirilmiş şövalyelerin Kral ve Dük'ün yardımına koştukları görüldü.

Düşman kuvvetlerinin arkasına düşmüş bir avuç gazi, iki taraftan kışkaç altına alındı. Önlerinde Kral ve Dük'ü korumak için silâhlarını çekmiş Hassa kuvvetleri ve arkalarından gelerek, saldırıya geçmiş olan eskiden görevlendirilmiş şövalyeler...

Fakat gazileri yıldırma ne mümkün... «Allah!.. Allah!..» nidaları,.Kralları, Dük'ü ve Şövalyeleri iliklerine kadar titretti. Pusuya düşürülmüş veya düşmanlar tarafından dört bir tarafından sıkıştırılmış aslanlar gibi kükreyen gaziler, tekbirler getirerek, Haçlı Şövalyeleri üzerine yeni bir hamle yaptılar.

Hassa kuvvetlerini teşkil eden şövalyelerin bir kısmı yere serilirken Rişar, Filib Ogüst ve Leopold, korku ile titrediler. Yoksa bu Müslümanlar, önlerindeki

192

şövalyeleri tepeleyip kendilerine kadar ulaşacak mıydı?.. O takdirde ölümleri muhakkaktı. Çünkü, o kadar namılı şövalyenin önleyemediği bu yiğitleri kendilerinin önlemeleri mümkün olamazdı.

Kral Rişar, zırhlarının içinde ürpertiler geçirdi. Fil i b Ogüst, Fransa'da geçirdiği o güzel günleri hatırladı. «Ne işim vardı buralarda?» diye inleyip gözlerinden akan yaşları elinin tersi ile sildi. Leopold de, «Kazanmak istediğim ün de, makamlar da yerin dibine batsın. Ölmek üzereyim!» diye sinirden ve korkudan titremeye başladı.

Fakat gaziler o kadar az, ve Haçlı Şövalyeleri o kadar fazlaydı ki . . . Ölen şövalyelerin yerlerine yenileri gelirken, şehit olan gazilerin yerine bir tane bile gelmesi mümkün değildi. Sonunda gazilerin hepsi, yiğitçe ve «Allah!» nidalarıyla şehitlik şerbetlerini içtiler.

Onbeş kadar gazi, Krallara, Dük'e ve Şövalyelere ecel terleri döktürmüşlerdi. Şehit olmuş onbeş Müslüman Mücahide karşılık yerde, yüz elli şövalye ölüsü yatıyordu. Elli beş şövalye de ağır yaralıydı.

Rişar da, Filib Ogüst de. Dük de, bu durum karşısında, endişe ile düşündüler. Müslümanları yenmeleri ya da yok etmeleri mümkün değildi. Bir avuç gazi, i k i yüz elli şövalyeyi haklarken, hangi düşünce ile Kudüs'ü ele geçirmeye çalışıyorlardı.

O gün hava kararırken, savaşa son verildi. Yenen ve yenilen belli değildi. Ama, ölümler ve yaralılar toplanırken, Haçlıların ölü ve yaralıların Müslümanlardan dört kat daha fazla olduğu görüldü ve bu, Haçlı komutanlarını iyice düşündürdü.

Sultan Selâhaddin ve gaziler, ertesi sabah yapılacak savaş için hazırlanırken, Haçlıların yavaş yavaş savaş alanını terkederek çekildikleri öğrenildi.

***

Hilâl Uğruna -F.: 13

193

SAVAŞ O Y U N U N A ÇAĞRI

Kral Rişar çok düşünceliydi. Çadırının içinde, asabi bir şekilde geziniyor; sinirli zamanlarda yaptığı gibi bıyıklarını, dişlerinin arasında çiğniyordu.

Fransa Kralı Filib Ogüst ile Avusturya Dük'ü Leopold, Kudüs'ün ele geçirilmesinin mümkün olamayacağını söyleyerek, ordularını alıp. ülkelerine hareket etmişlerdi.

Dük Leopold'un dönüşünün bir sebebi de, Kral Ri-şar ile arasının iyice açılmış olmasındandı. İngiliz Kralının Alman bayrağını yırtmasını ve ayaklarının altında çiğnemesini bir türlü hazmedemeyen Leopold, Kral Rişar ile aralarında bir çarpışmanın çıkmasından çekiniyordu. Çünkü Alman şövalyeleri ile İngiliz şövalyeleri arasında kavgasız geçen bir gün yoktu. Oysa, Almanlar, İngilizlerden sayıca daha azdılar. Yapılacak bir çarpışmada İngilizler belki de Almanların hepsini kılıçtan geçirebilirlerdi. Gerçi, Almanlar kendilerini öyle kolay kolay İngiliz kılıçlarına yem etmezler bu arada birçok İngiliz de kendileriyle birlikte ahrete çekip götürürlerdi; ama bu neye yarardı. Kendileri öldükten sonra...

Dük, bu bakımdan, Fransa Kralının Kudüs önlerinden ayrılmasını bir fırsat bilmmişti. Fransa Kralının orada bulunması Almanlarla İngilizler için bir denge unsuru olmuştu. Onun gitmesiyle İngilizlerle Fransızlar arasında kısa bir zaman sonra büyük bir patırtı-194

nın çıkması an meselesi olabilirdi. İşte bunu düşünen Leopold, Fransızların gitmesini ganimet bilip, o da ordusunu geri dönüğe geçirmişti.

Kral Rişar, Fransızların ve Almanların gitmesinden sonra da, Templar ve Hospitalya Şövalyeleri ile Kudüs kuşatmasına devam etmişti. Fakat, bütün gayretlerine rağmen Kudüs'e girmeleri mümkün olmuyordu. Rişar «Kudüs'ün surlarından bir taş, evet bir tek taş koparıp getirecek Hıristiyana ağırlığınca altın vermeyi vaad» etmişti. Ama o güne kadar bunu becerebilecek bir babayiğit ortaya çıkmamıştı.

Müslümanlar, Kudüs'ü öyle bir savunuyorlardı ki, değil surlarından bir taş koparabilmek, bir kum zerresini bile alabilmeleri mümkün değildi.

Rişar, İngiliz gururunun, Kudüs önlerinde günden güne eridiğini görmenin üzüntüsünü ve sinirini yaşıyordu. İngiliz erleri arasında da kavgalar, anlaşmazlıklar başlamıştı. Sınırları iyice gerilmiş olan İngilizler birbirine giriyor ve kavgalar ediyorlardı. Bu yüzden de disiplin cezası alan erlerin sayısı, günden güne artıyordu, Bu dertler yetmezmiş gibi, Kral Rişar'ı düşündüren bir de Edit meselesi vardı. Prenses Edit, günden güne eriyordu. Rişar, ona derdini sorduğu zaman bir şey söylemiyordu. Fakat Rişar gibi zeki bir adamın, bunun sebebini öğrenmesi güç olmamıştı. Rişar, Edit'in sırrını öğrenmişti, öğrenmişti ama ağzı da bir karış açık kalmıştı. Prenses Edit, âşıkta. Hem de Müslüman bir gence... Kendisini kurtarmış olan yiğide... Turan-şah'a... Turanşah'ı hatırlayan Kral Rişar, hırsıyla, sıkığı sağ yumruğunu sol elinin içine vurdu. Onunla yapmış olduğu konuşmayı hatırladı. Keşke, çadırına geldiği za-1P5

man onu öldürseydi. Turanşah, herkesin içersinde İngiltere Kralına hakaret etmişti. Bunu nasıl hazmedebilirdi?.. Ah, şimdi karşısında olsaydı da, yaptığı o hareketin cezasını verseydi.

Rişar, sinirle yine çadırının içini arşınlarken, birden gözleri parladı. Neden bu Müslüman genci, ter-tib edeceği bir savaş oyununda yok ettirmiyordu. Onu, çağırmaş ünlü İngiliz şövalyelerinden birine öldürt-meliydi. Hem de savaş alanında, Bu ne güzel bir oç alma olurdu. Hiçbir İngiliz Şövalyesi, Krallarına hakaret etmiş birini yaşatmak istemezdi.

Turanşah, böyle bir çarpışma sırasında ölünce, Edit, belki de birkaç hafta gözyaşı döker ve sonra da unuttur giderdi bu Müslümanı..

Turanşah'ın öldürülmesi de onu küçültücü bir şekilde olmalıydı. Öyle bir şövalye seçilmeliydi ki, Tu-ranşah'ı, Edit karşısında rezil etmeliydi. Aşık bir kadın, sevdiğinin gülünç bir duruma düştüğünü görünce, sevgisi de uçup giderdi. Hele Edit, rakibi karşısında yerlerde sürüklenip aman dileyen ve gülünç bir duruma düşmüş bir erkeği asla sevmezdi. Onda Plante-jenetlerin kam vardı. Bir Plantejenet de çok mağrurdu. Ölümü kabul eder fakat gülünç olmayı asla...

Aslan Yürekli Rişar, aklına gelen bu fikri çok beğendi. Hemen yaverini çağınttı. Getirttiği bir yazı kalemi ile parşömen üzerine şunları yazdı:

—«Yiğit Turanşah!

Bana verilmiş bir sözünüz vardı. Er meydanında cesaretinizi ispatlıyacaktınız. Bir hafta sonra yapacağımız bir savaş oyununda yiğitliğinizi ispatlamak fırsatına kavuşacağımızı umarak, sizi İngiliz karargâhına, davet ediyorum.

Geleceğinizi ve cesaretiniz hakkındaki düşüncemi gidermek isteyeceğinizi tahmin ediyorum, vesselam.

İngiltere Kralı Rişar Plantejent. 196

Kral, yazdığı mektubu bir defa daha okudu. Yazdığını beğenmişti. Turanşah'ın bu mektuptan sonra gel-memezlik edemeyeceğini biliyordu. Güldü. Sonra parşömeni kapattı. Getirttiği bir mumu eriterek, parşömenin iki yaprağını birleştirdi yere damlattı. Parmağın-daki, krallık armasını taşıyan yüzüğünü bastırarak mühürledi.

Çağırılan bir haberci, kraldan aldığı nâmeyi, İslâm karargâhına, Turanşah'a götürmek için at koşturmaya başladı.

* * *

197

MÜTHİŞ ÇARPIŞMA

Templar ve Hospitalya Şövalyelerinin karargâhı ile İngiliz karargâhı arasındaki geniş saha, silâhşörlerin çarpışma alanı haline getirilmişti. Bu saha oldukça genişti. Dikdörtgen şeklindeki bu alanın kenarları iplerle çevrilmişti. Seyircilerin, bu ipleri aşması yasaktı.

Alanın sağ kenarına tahtadan yapılmış yüksekçe bir yer yapılmıştı. İngiliz Kralı, aile efradı, Lordlar ve diğer asiller, oturma sıraları da konmuş bu yere oturmuşlardı.

Templar ve Hospital Şövalyelerinin ileri gelenleri de, Kralın ve diğer İngiliz asillerinin yanlarında dağınık bir şekilde oturmuşlardı.

Müslümanlarla yapılacak bu savaş oyunları, Templar, Hospitaller ve İngilizleri daha da yakınlaştırmıştı.

Haçlılık ruhuyla hareket eden bu kişiler, Müslümanlara göz dağı vermek ve onları, oradan büyük zararlarla uğurlamak düşüncesindeydiler.

Kral ve İngiliz asillerinin sağ tarafında da, savaş oyununa gelmiş bir kısım ayrılmıştı. Burada da Müslümanlar oturacaklardı. Gerçi, Haçlılar, ikiyüz kişilik yer ayırmış!]; ama gelen Müslümanlar yüz kişi civarındaydılar. Hepsisi de kendilerine ayrılmış yerlerde vakur bir şekilde oturmuşlardı. Onların gelişini görmüş olan Haçlılar, Müslümanların altlarındaki ufak yapılı ama çok canlı ve güzel atlara hayran olmuşlardı. Ayrıca yakından gördükleri

198

Müslümanların temiz yüzleri, iyilik akan çehreleri onları şaşırtmıştı. Hattâ bazı kadınlar: «Korkunç varlıklar olarak bildiğimiz Müslümanlar bunlar mı? Hepsinin çehresinden nûr akıyor!» diyerek, birbirleriyle konuşmuşlardı.

Müslüman savaşçıların yanlarında yedi sekiz ihtiyar adam da vardı. Haçlılar, sonradan bunlardan ikisinin hekim olduğunu öğrendiler. Yapılacak çarpışmada yaralanacak olanları tedavi edeceklerdi.

Çarpışma alanının sol tarafında yedi çadır kurulmuştu. Bunlardan dördü Haçlı şövalyeleri için, üçü de Müslüman cengâverler içindi. Alanın kuzey kısmında eğreti kurulmuş tribünler vardı. Burada Hıristiyan yahut Müslüman halk oturacaktı. Fakat daha ziyade, Hıristiyanlar bu tribünleri doldurmuşlardı. Bazısı halılar ve kilimler getirmişler ve yapılacak bu savaş oyunlarını zevkle seyredilebilmek için hazırlanmışlardı.

Yiyeceklerini getirmiş olanlar bile vardı. Bazı seyyar satıcılar, seyircilerin aralarında dolaşarak satışlar yapıyorlardı.

Kral Rişar'ın oturduğu tribünün balkon kısmının üzerine Krallık arması işlenmişti. Kral tahtta oturuyordu. Kraliçe bu sefere gelemediği için Kralın tahtının yanındaki bir ikinci tahtta da, Prenses Edit, göz alıcı güzelliği içinde oturuyordu. Fakat yüzünde, büyük bir so-lukluk vardı. Onu tanıyanlar, Edit'in bu solukluğun-dan endişe ediyorlardı.

Rişar ile, Edit'in çevresinde parlak ve göz alıcı üniformalar içindeki hizmetkârlar, silâhtarlar ve koruyucular bekliyorlardı.

Müslümanların üzerlerinde öyle parlak üniformalar filân yoktu. Sade ve temiz elbiseler giymişlerdi. Uzun cübbeleri ve sakın halleri ile, Haçlıları şaşırtmış-199

lardı. Bize adım attırmayan bunlar mı? düşüncesi, herkesin aklından geçmekteydi.

Müslümanlardan on yiğit, kendilerine aynan çadıra gitmişler ve orada göğüs zırhlarını takarak beklemeye başlamışlardı. Her birinin hizmetkârı, efendisinin yanında yer almış, yerlerinde eşinen atlarını okşayarak, severek sakinleştirmek yoluna gitmişlerdi.

Savaş oyunlarının yapılacağı yerin hazırlanmasını üzerine almış olan lord, herkesin merakla çarpışmaları beklediğini görünce, yanındaki i k i atlı ile alanda bir tur attı. Çok güzel bir hayvana binmiş olan bu lordun altındaki at, çok alımlıydı. Altın sırmalı elbiseler giymiş bu lordun, sağ yanında at süren yardımcısı Templar, sol yanında at koşturan da bir Hospital şövalye-siydi.

Üçü, tribünleri doladıktan sonra Kral Rişar'ın bulunduğu tribüne yaklaştılar. Orada atlarını şahlandırarak durdular. Onların bu şekildeki hareketi, alkışlarla karşılandı.

Başlar, Müslümanların bulunduğu yere çevrildi. Haçlı şövalyelerinin bu ustalığı karşısında onların ne yapacakları izlendi. Fakat, Müslümanların ciddi ve vakur hallerinden içlerinden ne geçtiği anlaşılmıyordu.

Dayanamayan Hıristiyanlardan biri:

—Az sonra, tepelenen cenkçilerinizin durumu karşısında bu hareketlerinizin hiç biri kalmayacak! .diye haykırdı.

Başka b i r i :

—Başları öne eğik ayrılacaklar buradan! diye bağırdı.

Müslümanlardan, genç biri sessiz bir şekilde :

—Ne olacağını ancak Allahü Teâlâ bilir! diye konuştu. Diğer Müslümanlardan hiç bir ses çıkmadı,

200

Lord ve iki Papaz Şövalye, eğilerek Kralı selâmladılar. Sonra, Lord, Kral'dan, yarışa başlama izni istedi. Kral Rişar, elini kaldırarak, başlama işareti verdi.

Daha önceden, Müslüman cenkçilere de duyurulduğu üzere, karşı karşıya gelen rakipler, yapacakları çarpışmanın öldürünceye kadar mı, yoksa yere devirdiği rakibinin bu durumunu yeterli bulup, çarpışmayı durdurmasıyla mı biteceği kararlaştırılacaktı.

Lord ve iki Papaz şövalyenin dışında, alanda görevli olan tellallar da, alınan bu kararı oradakilere ilân edeceklerdi.

Kral Rişar'ın ikinci bir işareti üzerine, borular öterek çarpışmanın başlayacağını ilân ettiler.

Boru sesleri biterken iki Müslüman cenkçi ile, bir Templar ve bir de Hospital Şövalyesinin atlarını sürerek alana girdikleri görüldü.

Şövalyelerin görülmesi bütün Haçlıları heyecan içinde bıraktı. Alkışlayanlar, bağırانlar, yerlerinden fırlayıp haykıranlar sesleri ve gürültüleri ile etrafı inlettiler.

Müslüman cenkçiler, atları üzerinde gayet, sakin bir şekilde geliyorlardı. Usta bir şövalye onların atlarını sürüşlerinden ne kadar usta olduklarını anlayabiliirdi. Templar ve Hospitale gelince, bu iki adam birer çelik yığını halinde idiler. Gömlek zırhlara bürünmüşlerdi. Başlıklarının, sadece gözlerinin bulunduğu yerler demir birer ızgara ile çevrilmişti. Yoksa yekpare bir çelik halindeydiler. Izgaraların altında ışıldayan gözlerinde ise Müslümanlara karşı büyük birer öfke parıltısı ve gurur ifadesi vardı. Müslüman cenkçiler ise, sadece çelikten, örme göğüs zırhlarını takınmışlar ve başlarına da birer miğfer geçirmişlerdi.

201

Edit, heyecanla Müslüman cenkçilere bakıyordu. Acaba Turanşah, hangisiydi? Fakat çok dikkatle bakmasına rağmen Turanşah'ı görmeye muvaffak olamazdı. Demek Turanşah daha çıkmamıştı. Biraz ferahlar gibi oldu. O kadar kişi arasında, sadece Edit, Müslümanların kazanması için içinden dua ediyordu.

Lord ve Templarla Hospital şövalyesi, cenkçilere, ne şekilde çarpışmak istediklerini sordular.

Müslüman cenkçiler:

— Bizleri davet eden sizlersiniz. Ne şekilde dövüşmek isterseniz hepsi kabulümüz! cevabını verdiler.

Lord, bu defa Templar ve Hospital Şövalyelerine aynı soruyu sordu. İkisi de :

— Öldürmesine çarpışalım! diyerek kinlerini kustular.

Lord yanındaki yardımcılara:

— Şövalyeleri, duydunuz. Öldürmecesine bir çarpışma olacak. Fakat şu var ki , aman dileyen olursa, onun öldürülmesine sizler mani olacaksınız! dedi. Ardından da: «Hiçbirinizin böyle bir küçüklükte bulunmasını temenni etmem, diye ilâve etti.

Yardımcı olan, Templar ve Hospital Şövalyeleri Lord'a, anladıklarını belirtir şekilde başlarını salladılar.

Lord :

—Haydi bakalım cenkçiler, meydan sizin! diyerek aradan çekilirken, Müslümanlar, alanın bir ucuna. Haçlı şövalyeleri de karşı uca doğru atlarını sürdüler.

İki taraf da, cenk vaziyeti aldılar. Borular ötünce de atlarını mahmuzlayarak ileriye atıldılar. İki taraf da at koşturdukları için kısa zamanda buluştular. Fakat bu buluşma sahanın ortasından ilerde, şövalyelerin atlarını koşturdukları yere daha yakın bir yerde olmuştu. Çünkü, Müslüman cenkçiler daha hızlı gelmişlerdi.

202

Mızraklarını takiblerine doğru çevirmiş atlılar hızla geçerlerken, Hospitalya şövalyesinin atından yere yuvarlandığı görüldü. Etrafta büyük bir sessizlik olurken, Hospitalya şövalyesi, güçlükle yerinden kalkmaya çalıştı. Müslüman cenkçiler ise, atlarını bir müddet koşturduktan sonra, geriye döndüler.

Avrupa'da herhangi bir savaş oyununda, Hospital-ya Şövalyesinin atından düşmesi, yenilmesi için yeterli bir sebepti. Aynı zamanda bu durum, utanç vericiydi. Ama şimdi hiçbir Hıristiyanın bunu düşündüğü yoktu. Konuşan seyirciler, bu düşüşün bir şanssızlık olduğunu ileri sürerlerken, gözlerini de Müslümanlardan ayırmıyorlardı.

Müslüman cenkçiler atlarını şövalyeler üzerine tekrar sürdüler. Templar, arkadaşını yalnız bırakmamak için onun yanına gelmişti. At üstündeydi.

Hospitalya Şövalyesini atından düşürmüş olan Müslüman cenkçi, rakibine yaklaşınca, usta bir şekilde atından atlayarak, eline baltasını alıp kendisini karşılamaya hazırlanmış olan Hospital'in üzerine yürüdü. Diğer cenkçi de, Templar üzerine atını mahmuzladı.

İki atlı yine mızrakları ile birbirlerini nişanladılar. Templar tam rakibine yaklaşırken mızrağının ucunu oynanatarak, Müslüman cenkçinin tam alnını nişan aldı. Hızla geçerken acı bir nara ile zaferini ilân etmek istedi. Fakat herkesin şaşkın bakışları altında, umulmadık bir şey oldu.

Tempların öldürücü vuruşundan kurtulamayacağı sanılan Müslüman cenkçi, anında başını eğerek mızrağın ucundan kurtulurken, şövalyenin göğsüne doğru nişanlamış olduğu mızrağının, onun başlığına doğru yükseldiği ve mızrağın, şövalyenin yüz zırhına vurduğu görüldü.

203

Tepe taklak yere yuvarlanan Templar'ın az önce atmış olduğu çığlığa benzer başka bir sesle, şövalyenin yerde debelenip, hareketsiz kaldığı görüldü.

Haçlılar arasından:

—Ayağa kalk Templar! Kutsal Bakire adına ayağa kalk!..

—Müslümana zaferin tadını tattırma!..

—Tapınak Şövalyelerinin yiğitliğini göster şuna!., çığlıkları duyulduysa da, Templar'da, bir hareket görülmedi. O esnada, Müslüman yiğit ile Hospitalya Şövalyesi de baltalarla birbirleriyle dövüşmekteydiler. Hospital, göz ucuyla arkadaşı olan Tempların öldürülmüş olduğunu görünce büyük bir korku içinde baltasını acele ile savurmaya başladı. Çünkü, Müslüman cenkçinin arkadaşı, yardıma gelebilir ve iki Müslüman onu temizleyebilirlerdi.

Bu, o devirde hak sayılan bir hareketti. Fakat, Müslüman gencin, hiç bir harekete geçmediği görüldü. Atını sürerek, arkadaşının arkasında bekleyen bu yiğit, sakın bir şekilde arkadaşının, Hospital ile çarpışmasını seyretmeye başladı.

Kahramanlık ve mertlik, nerede olursa olsun takdirle karşılanır. Müslüman yiğidin bu davranışı, bütün oradakilerin onu alkışlamalarına sebep oldu.

—Bravo ey serazan! diye haykıran bir şövalyenin sesini, diğerleri de takip etti. Bu ses bir uğultu halini aldı. O esnada, diğer Müslüman yiğidin savurduğu bir balta darbsi Hospital Şövalyesinin miğferini buldu. Duyulan bir çelik sesinin ardından, Hospital şövalyesinin de bir kütük gibi yere devrildiği görüldü.

İkinci şövalye de, yere serilmişti. Zafer Müslüman cenkçilerini.

204

Kral Rişar öfkesinden kıpkırmızı kesildi. Yanında bulunan Lord Henry Bohun'a baktı. O esnada, Kralın sol tarafında duran Templann üstadı Azam'ları:

—Majesteleri, Templarımın ve Hospitalimizin öcünü almamıza müsaade eder misiniz? Şimdi çıkaracağım şövalye, onlardan bunun acısını kat kat çıkaracaktır! diye konuştu.

Rişar, yan tarafta oturan Müslümanlara baktı. Yüzlerinde ne bir sevinç ve ne de neşe görülüyordu.

O esnada, iki Müslümanın daha kalkıp, çarpışmak için alana yürüdükleri görüldü. Bunlardan birini Kral iyi tanıyordu. Turanşah idi bu...

Sevinçten yüzü kızardı. «Tamam.. İşte cenk meydanına çıkıyor. Şimdi iş i n i b i t i r i r i z ! diye düşündü. Sonra, kendisinden cevap bekleyen Templann Üstadı Azam'ına:

— Görüyorsun ya, şimdi dört kişi olacaklar. İstedğin şövalyeleri çıkarabilirsin! cevabını verdi.

Hospitallerin Üstad-ı Azam'ı da:

—Fakat Majesteleri, Hospitallerin öcünü de unutmayınız. Meydanda kalmış olan kardeşlerinin öcünü almak için sabırsızlanan yiğit şövalyelerim, kendilerinin çarpışmaya sokulmamasına çok kırılırlar! diye söze karıştı. Müslümanların karşısına i k i Templar ve iki de İngiliz şövalyesi çıkartmayı düşünen Kral Rişar, bu söz üzerine:

—Doğru söylüyorsunuz! cevabını verdi. Hospita-lin öcünü Hospital almalıdır; Templarını de Templar!... Verilen işaret üzerine sahaya iki Templar ve iki Hospital şövalyesi çıktı.

Savaş alanına yeni gelen iki atlıdan birini gören Edit'in yüzü heyecandan kıpkırmızı kesildi. Turanşah

205

işte meydandaydı. Edit, heyecandan elindeki ipek mendili didik didik ederken, o zamana kadar o kadar dikkatle izlemediği bir çarpışmaya şahit oldu.

Atlarını mahmuzlayarak birbirlerine koşturan i k i grup, karşılaştıkları anda mızraklarını rakiplerine çevirdiler. Tozlar arasında iki taraftan da yere devrilenler oldu. İ k i Haçlı atlarının üzerinden düşmüşlerdi.

Müslümanlardan biri de yerdeydi.

Edit, endişe ile ve büyük bir dikkatle baktı. Düşen Turanşah mı idi?.. Fakat az sonra rahat bir nefes aldı.

Turanşah, atının üzerinde bir destan kahramanı gibi duruyordu. Edit, sevinçten gözlerinin yaşardığını fark etti. Kimseye belli etmeden gözyaşlarını mendili ile sildi.

Görölmekten korkmasına da lüzum yoktu. Çünkü herkes dikatini cenk meydanına vermiş, bütün dikkatleriyle, dövüşenlere bakmaktaydılar.

Haçlılardan düşenlerden biri Templar ve diğeri de Hospital şövalyesi idi. Onları düşüren Müslüman yiğitler, az önce olduğu gibi yine mertliklerini gösterip atlarından inip, yerde düşmanlarıyla çarpışmaya başlamışlardı.

İ k i Müslüman yiğit de, at üstünde rakipleriyle çarpıştıyordu. Templar şövalyesi nedense, elindeki mızrağı yere atmış ve eline topuzunu almıştı. Bu topuzun ucundan sarkan zincirlerin ucunda da küçük çelik par çaları bulunuyordu. Bu Templar, Üstadı Azam'ın, överek bahsettiği şövalye idi.

Turanşah, bu adamın karşısındaydı. Onun mızrağını atıp eline topuzunu aldığı görünce, Turanşah da mızrağını yere atıp, topuzunu aldı.

At üzerinde şiddetli ve kıyasıya bir çarpışma başladı. Templar Şövalyesi topuzunu savurduğu zaman,. 206

Haçlılar arasında sevinç çığlıkları duyuluyor, alkışlar göklere yükseliyordu.

Turanşah, rakibinin usta bir silahşor olduğunu fark etmişti. Bu bakımdan gayet dikkatli hareket ediyor, onun vuruşlarından herkese parmak ısırtacak hareketlerle kurtuluyordu.

Müslüman yiğitlerden biri şehit düşmüştü. Fakat ikisi rakiplerini tepeledikten sonra, arkadaşlarını şehit edenin karşısına dikilmişlerdi. Müslüman cenkçiyi şehit eden Hospital Şövalyesi, Müslümanlardan ikisinin de üzerine geleceğini sanmış ve korku ile gensin geriye giderek savunma tedbiri almaya çalışmıştı. Ama korktuğu gibi olmadı. Müslüman yiğitlerden sadece biri onun karşısına dikildi.

Çarpışmaları da pek fazla uzamadı. Savurduğu darbe ile öne çıkan Hospital bu hatasını pek pahalıya ödemek zorunda kaldı. Müslüman yiğidin sırtına indirdiği darbe, dünyayı ona zindan etti. Bu papaz şövalye kan kusarak orada can verdi.

Şimdi gözler Turanşah ile Templarda idi. Çarpışmaları yarım saatten fazla sürmüştü. Tempların sonu da az önceki Hospital'in durumuna benzedi. Topuzunu savuran Templar, kendisini toparlayamadan, Turan-şah'ın indirdiği topuzun altında kaldı; duyulan demir şangırtıları arasında, Templann atından yere yuvarlandığı görüldü. Yerde, başını bir müddet sallayan Temp-lann, sonunda hareketinin yavaşladığı ve sonunda tamamen durduğu görüldü.

Üstadı Azam'ın övdüğü şövalye; Turanşah'ın ayakları altında hareketsiz kaldı.

:•: * +

207

LORD HENR1 BOHUN NE YAPAR?

İri Templar şövalyesinin, düştüğü yerde kıpırdamadan durduğunu gören Turanşah, atını sürdü. Kral Rişar ve Edit ile İngiliz Leydilerinin, Lordlarının bulunduğu yere yaklaştı. Öyle ustaca bir at sürüşü vardı ki, pek çok şövalye, içlerinden, isteseler de istemeseler de onu takdir etmek zorunda kaldılar. Hattâ bazıları: «Ah, ben de onun kadar mükemmel bir binici olsaydım!» diye düşündüler.

Turanşah, zarif bir şekilde, kılıcı ile Kralı ve Pren-ses'i selâmladı. Edit'in yüzü kıpkırmızı kesildi. Oturduğu yerde, koltuğunun kenarlarını farkında olmadan sıkımaya başladı. Yüreği, kafesinde çırpınan bir kuş gibi çırpıyordu. Turanşah'm yiğitliği ve zaferi, onu sarhoş gibi etmişti. Sanki o zaferi kendisi kazanmış gibiydi. İçinden : «O tam bir şövalye.. Tasavvur bile edemeyeceğim bir kahraman. Rüyalarımın prensi.'. Ondan ayrılmam mümkün değil. Ne yapıp yapıp onunla konuşmalıyım!» sözleri geçiyordu.

Edit'in içinde kopan bu fırtınaları yanındakilerin hiç biri fark edememişti. Çünkü herkesin gözleri bu Müslüman yiğitte idi. Sadece Essex Lordu Henry Bo-hun, Edit'in bu durumunu seven bir erkeğin kıskanç gözleriyle fark etmişti.

203

Hele Edit'in kıpkırmızı kesilmesi, Turanşah'a bakış-l a r ı ve koltuğunun kenarlarını elleriyle sıkması, gözünden kaçmamıştı.

Lordun içi, birden hırsıyla taşı. Müslümanlara duyduğu o anlamsız kine, sevdiği kızı elinden almış rakibe duyulan k i n de eklendi. Kendini tutamayarak hızla ayağa kalktı. Sarhoş gibiydi. Artık kafası ile değil, duygularıyla hareket ediyordu.

Kral Rişar'a:

—Majesteleri! Onunla dövüşmeme izin verin! diye yalvardı. «Templarlara karşı kazandığı zaferin zevkine, İ n g i l i z l e r i de yenme zevkini ilâve ettirmeliyim. Onu, ancak ben yenebilirim!»

Rişar, bir alanda atını oynatarak er dileyen Turan-şah'a ve bir de Henry Bohun'a baktı. Belki de, Lordun içinden geçenleri, onun kıskançlığını anladı. Kıskançlık... Bu duygu, neler yaptırmazdı bir silahşöre?... Hele Lord Henry Bohun gibi biri olursa.

Essex Lordu Henry Bohun, İngiliz Şövalyeleri içinde en seçkini idi. Şövalyeler içinde, onun kılıcının, topuzunun ve mızrağının karşısında durabileni yoktu. Yapılan cenk oyunlarında karşısına çıkan herkesi yenmişti. Bu bakımdan bütün şövalyelerin ona saygısı vardı. Kral Rişar da, onunla övünürdü.

Kral, Turanşah'ı, ancak Lord Henry Bohun'un yenebileceğini düşündü:

—İzin veriyorum Henry! diye konuştu. Yalnız onu yenmekle ya da sakat bırakmakla kalma... Cesedini atının ayakları altında çiğnet. Bir İngiliz şövalyesine meydan okumanın ne olduğunu anlasın. Yalnız o değil, onun gibi düşünen diğer Serazenlerde!..

Lord, Kralın bu emrini tekrarlatmadı. «Baş üstüne!» diyerek, kendisine yol vermek içii kenarlara çeki-Hilâl Uğruna -F.: 14

209

len ya da oturdukları yerde dizlerini geri çeken kalabalığın arasından geçerek, aşağıya indi.

Çalman bir boru, cenk meydanındaki silâhşöre, meydan okuyan bir şövalyenin geleceğini haber verdi.

Turanşah, atını dolaştırarak, gelecek şövalyeyi beklemeye başladı.

Aşağıya inmiş ve oradaki bir çadırdaki hazırlanmaya başlamış olan Henry Bohun, heyecan ve kinden yerinde duramıyordu. Üç hizmetkâr, ona zırhlarını kuşandırmak için koşuşturup dururken:

—Onu mahvedeceğim! diye mırıldanıyordu. Edit'in gözleri önünde onu paçavraya çevireceğim. Bir Müslümanı bana tercih etmek ha?.. Edit de, yaptığı tercihinin yanlışlığını, onun cesedinin ayaklarının altında çiğnendiği zaman anlayacak. B i r i n g i l i z L o r d u n u n sözü bu-. Görecek gününü o serazen!...

Zırhlarını kuşanan lord, ardından miğferini de başına geçirdi. Sadece gözleri gözüküyordu. Bu gözlerden, öc alma isteği bir alev gibi fıskırmaktaydı.

Zırhlı şövalyelerin atlarına binebilmeleri için özel olarak hazırlanmış alet yavaş yavaş atın üzerine indirildi. O devirde, zırhlı olan şövalyeler böyle bir alet vasıtasıyla atlarına b i n d i r i l i r l e r d i . Çünkü, çok ağır olan zırhlı şövalyelerin başka türlü atlarına binmeleri mümkün olmazdı.

Atının üzerinde kendisini ayarlayan Henry Bohun, hizmetkârlardan birinin uzattığı kalkanı alıp sol koluna geçirdi. Sonra uzatılan mızrağı alıp tarttı. Baltasını ve kılıcını da, eğerin iki tarafına astılar.

Atının üzerinde kendisini iyice tartan Şövalye Lord, kin ve hırsıyla atını mahmuzlayarak cenk meydanına sürdü.

Onun görünmesi, bütün Haçlıları coşturdu. Çılgınca bir alkış ve haykırışlar duyuldu. Kral Rişar bile da-210 yanamamış. Krallık makamına yaraşmayan bir şekilde, kalın sesi ile :

—Parçala onu Henry, göreyim seni! diye haykırmaya başlamıştı.

Lordlar, Dükler, Kontlar, Şövalyeler ve halktan k i -şiler de avaz avaz bağınıyor, Müslüman cenkçiyi yok etmesi için onu teşvik ediyorlardı. Ortalığı büyük bir gürültü sarmıştı.

Prens Edit, büyük bir utanç içinde kaldı. Hıristiyanların bu şekildeki davranışları ona çok çirkin gelmişti".

Turaşah ile gelmiş olan Müslümanlar ise gayet vakur bir şekilde duruyorlar; olacakları bekliyorlardı.

Edit hem Hıristiyanların bu çirkin hareketleriyle utanç duyuyor ve hem de, Henry Bohun'un Turaşah'ı öldürebileceğini düşünerek büyük üzüntü duyuyordu. O, kadın duygusuyla, Henry Bohun'un, Turaşah'ı kıskandığını ve sadece bu kıskançlık duygusuyla savaşmak için cenk meydanına indiğini anlamıştı. Kalbini zehirlen sokmuş gibi acı duyuyordu.

«Herşey mahvolacak. Hayatım boyunca beklediğim yiğidin Essex Lordu karşısında acaba şansı ne olabilir. O zırhsız, Henry ise zırhlı, bu ne büyük haksızlık» diye kendi kendine söylendi. Gözlerinden aşağıya iki damla göz yaşı yuvarlandı. «Ona birşey olursa, ben de mahvolurum!» diye düşündü. Sonra, Turaşah'ın, çölde iken kendisine: «Şimdi de, Allahü Teâlâ'ya sığınarak yola koyulalım Leydi!» deyişi aklına geldi. Birden kendinde bir değişiklik oldu. Yüce Allah'a sığınmak ...Bu ne güzel bir şeydi. Herşeye gücü yeten Allah'ın.. Âlemlerin Rabbine..

«Allah'ım! Allah'ım söz veriyorum, Turaşah'ın yaptığı ibadetten ben de yapıp sana kulluk edeceğim. Seni tanıtan, emirlerini tebliğ etmiş olan Son Peygamber Hazret i Muhammed Mustafa (S.A.V.) hakkı için

211

Turaşah'ı korusun. Sana yalvarıyor ve Sana sığınmıyorum ey Yüce Allah'ım!» diye içinden söz verip, Allahü Teâlâ'ya sığındı.

Bu duadan ve yalvarıştan sonra içine bir ferahlık geldi. Cenk meydanına heyecanla baktı. Lord Henry Bohun, alan amiri olan Lord'a, Turaşah ile çarpışacağını bildirdiğinden, diğer Müslüman yiğitler, geriye, çadırlarına döndüler.

Şimdi çarpışma alanında, Turaşah ile Lord Henry Bohun kalmıştı. Lord, cenk meydanında bile kıskançlığını yenemedi. Başını çevirerek miğferinin aralıklarından Leydi Edit'e baktı. Yine hırs ve sinirle sarsıldı. Edit'in gözleri yine Turaşah'ta idi.

Henry Bohun, çarpışmanın bir an önce başlaması için sabırsızlandı. Meydan Lordunun, «Nasıl bir çarpışına» istediği sorusuna; «İkimizden biri ölünceye kadar» cevabını verdi.

Onun bu sözleri üzerine Turaşah gülümsedi, hiç sesini çıkarmadı. Zaten, Henry Bohun'un bu sözlerinden sonra söylenecek bir şey de yoktu.

Meydan amirinin işareti üzerine tellâlar, bu çarpışmanın, iki silahşörden birinin ölmesine kadar devam edeceğini ilân ettiler.

İki cenkçi, birbirlerinden ayrılmadan evel, Lord Henry Bohun:

—Son duanı yaptın mı? diye sordu. Hangi cesaretle buraya gelebildin? Beni tanıyor musun?

Turaşah, o vakur davranışı ile şu cevabı verdi: . — Biz Müslümanların dilinden dua eksik olmaz. Cesarete gelince, Allahü Teâlâ'ya sığınman hiçbirşeyden korkmaz. Sana gelince, yaptığımız Kudüs önündeki cenkte, iki İngiliz Şövalyesinin yardımıyla kılıcımdan kurtulabilen İngiliz Ordusu Komutan Vekili değil misin sen?

212

Lord Henry Bohun, hırstan boğulacak gibi oldu :

—Bu hakaretini hayatınla ödeyeceksin! diye ulur gibi konuştu. Sahadaki yerini alırken güneşe son bir defa bak. Çevreni iyice süz. Çünkü bir daha göremeyeceksin onları!..

—Nezaketinize teşekkür ederim sayın Lord. Ama geleceği ancak ve ancak Allahü Teâlâ bilir. Biz faniler, gelecekte ne olacağını bilemeyiz. Onun için böyle kehanetlerde bulunup da sonra mahcup olmayın!

Turaşah'ın bu sakin hali, korkusuz tavrı, Lord Henry Bohun'da bir endişenin meydana gelmesine sebep oldu. Kendine o kadar güvenmesine rağmen, ilk defa rakibi karşısında bir ürkeklik duyar gibi oldu.

Atlarını ters yönler sürüp, sahanın iki ucuna giderlerken, kafasından binbir düşünce geçmeye başladı. Edit karşısında o Müslümanı yere sereceğini sanırken, ya kendisi yerlere serilirse ne olurdu. Oh, bu çok korkunç bir şey olurdu. Kimsenin yüzüne bakamazdı o zaman. Hele Edit'in...

Sahanın bir ucuna varınca, atını durdurup, geri döndüren Lord Henry Bohun, kafasından bu korkunç düşünceyi atmak için başını salladı. Şimdi böyle şeyler düşünmemeliydi. İşte rakibi karşındaydı ve bu rakibi ona iki zafer kazandıracaktı: Tüm Hıristiyanların kalbini ve ikinci olarak da Edit'in kalbini.. Yiğitliğini gören Edit, muhakkak onu tercih edecekti. Öyle ise vurmali, müthiş bir şekilde vurmali ve Turaşah'ı atından düşürerek ayakları altında çiğnemeliydi...

Bu düşünce, Lord Henry Bohun'u sevinçten titretti. Tüm Haçlıların kendisini alkışladığını tahayyül etti.

Duyduğu boru sesi üzerine de, tahayyül ettiği zafere bir an evvel kavuşabilmek için atını hırsıyla malımlayarak ileri atıldı. Turaşah da aynı şekilde geliyordu, ikisi de sol kollarına geçirdikleri kalkanlarını, ra

kibten gelecek mızrak darbesine karşı ayarlamaya çalışıyor; ve koltuklarının altına sıkıştırdıkları mızraklarını hırsla sıkıyorlardı.

İki atlı birbirlerine kavuştukları anda, büyük bir gürültü duyuldu. Mızrakların ikisi de rakiblerine rastlamıştı. Lord Henry Bohun'un mızrağı Turanşah'm göğsüne gelirken, usta bir silahşor olan Turanşah bunu kalkanı ile karşılayıp ölümden kurtulmuştu. Onun da mızrağı, şövalyenin kalkanını kullanmasına rağmen Lord'un boynuna gelmiş ve sonra kaymıştı. Eğer Lord'un zırhı bulunmasaydı, boynu bu mızrakla delinecekti. Lord Henry Bohun'un mızrağı kırılmış ve aldığı darbe yüzünden de yere yıkılacak gibi olmuştu. Ama binicilikteki maharetinden dolayı yere düşmemiş, dizgin ve mahmuz yardımıyla atının idaresini tekrar ele geçirebilmişti.

Şahlanan atlarını teskin eden iki binici, ateş saçan gözlerle birbirlerine baktıktan sonra, yine atlarını ileri sürdüler. Hız alıp, tekrar birbirlerinin üzerine geleceklerdi.

Lord, gitiği yerde yeni bir mızrak aldı. Turanşah'ın mızrağına birşey olmadığı için o böyle birşeye başvurmadı.

Bu dövüş sırasında Kral Rişar, heyecandan yerinde duramamıştı. Turanşah'ın göğsüne gelen mızrakla kalbinin delinip, orada yere serileceğini ummuştu. Fakat tahmin etmediği bir ustalıkla karşılaşmış ve Turanşah'm mükemmel bir şekilde kendini kalkanı ile koruduğunu görmüştü. Turanşah'm bu hareketi pekçok kişinin onu beğenmesine, isteseler de istemeseler de ona hayran olmalarına sebep olmuştu. Bu ne büyük bir ma-hareketti. Ne büyük bir hız ve ne büyük bir ustalık. Haç İilar, o zamana kadar böylesini görmemişlerdi. Böyle bir şövalye olmak her birinin hayallerini dolduruyordu.

Edit ise sevinçten çıldırarak gibiydi. Henry Bohun gibi namılı bir şövalyenin darbesini boşa çıkarmak; ve üstelik ona ecel terleri döktürmek?.. Aman Allah'ım, bu ne müthiş birşeydi böyle?..

Turanşah çok büyük bir savaşçı olduğunu ispatlamıştı. Oh.. Artık gönlü rahattı.. Onun, Henry Bohun'a öyle kolay bir lokma olmayacağı belliydi.. Demek gönlünü verdiği yiğit, her bakımdan mükemmeldi. Hem insanlık yönünden ve hem de cesareti ve cenk meydanındaki kahramanlığı.. Ondan başkasını sevemezdi artık Edit. Ağabeyi ne derse desin, Turanşah'tan başkasıyla evlenemezdi artık.

Edit, bu düşüncelerde iken, duyulan yeni bir boru sesi ile, iki savaşçının yine birbirlerine at koşturdukları görüldü. Bu gelişlerinde iki cenkçi de daha temkinliyidiler. Önceki vuruşmada birbirlerini tartmış olduklarından, ustalıklarını da anlamışlardı. Bu bakımdan daha dikkatli hareket ediyorlardı.

Lord Henry Bohun, bu defa da düşmanının göğsünü hedef almıştı. Fakat o usta hareket yine görüldü ve ani bir hareketle kalkan, Turanşah'ı yüzde yüz bir ölümden kurtardı. Ama, Turanşah o güçlü vuruş karşısında da eğeri üzerinde sallandı.

Turanşah da, atını sürerken mızrağı ile Lord Henry Bohun'un göğsünü nişan almıştı, ama tam çatışma sırasında hedefini değiştirip çelik başlığı nişan aldı. Esasında bu, vurulması çok daha güç bir hedefti. Şövalyelerin hepsi bunu çok iyi bilirdi.

Müslüman cenkçi, İngiliz başlığının tam ortasından vurdu. Bu vuruşa dayanabilmek çok güçtü. Lord Henry Bohun için de öyle oldu. Eyer, at ve İngiliz bir toz bulutu içinde yere yuvarlandılar.

Çarpışmayı seyreden bütün Haçlılarda, büyük bir sessizlik oldu. Kral Rişar heyecandan yerinden fırladı.

Heyecanlandığı zaman kızaran yüzü, bu defa, aksine bembeyaz kesilmişti. Lordlar, Templar ve Hospital Şövalyeleri de, yerlerinden fırlamışlar ve üzüntülü çığlıklarını tutamamışlardı. İçlerinden sadece biri üzüntü değil de, sevinç heyecanı içinde bulunuyordu. Bu da Edit idi.

Kral Rişar, ölgün bir sesle:

—Mahvolduk! dedi. «Keşke Henry ölseydi de, bu duruma düşmeseydi!»

Asillerden ve papaz şövalyelerden ses çıkmadı. Herkes başım önüne eğdi.

O esnada, Lord Henry Bohun kendini üzengilerden ve düşmüş attan kurtarıp kılıcını çekti. Uğradığı utançtan ve Kralın heyecanla yerinden kalkmasından ve hele Edit'in karşısında bu duruma düşmüş olmaktan, deliye dönmüştü.

Turanşah da, atından atladı. O da, kılıcını çekti. Lord, büyük bir öfke ile kılıcını savurmaya başladı. Meydanı kılıç şakırtıları sardı. İki cenkçinin birbirlerini öldürmek için savurdıkları kılıçları, savunmaları, her ikisinin de ustalıklarını ortaya koyuyordu.

Bu çarpışma, yarım saatten fazla sürdü. Herkes, merak ve heyecanla vuruşmayı seyrediyor; sonuç hakkında aralarında iddia bile tutuyorlardı.

Kral Rişar, Turanşah'a hayran olmuştu. Kısa bir zaman önce, onu öldürtmek için plânlar kurmuş olan Rişar, ona hürmetle hayranlık duymaya başlamıştı. Kafasından da bazı fikirler geçiyordu. Madem ki Edit bu genci seviyordu, neden evlenmesine mani olacaktı. Bir prens olan bu genç, işte herkesin karşısında yığılığını

ispatlıyordu. Hem, Kudüs'ü ele geçirmeleri de mümkün değildi. Bu evlilik, Müslümanlarla aralarında bir yakınlık, bir dostluk meydana getiremez miydi? Sal-216

dıran hep kendileri olmuştu, müdafaada kalan da Müslümanlar...

Bu mert insanlara niye hep kinle davranmışlar, düşmanlık göstermişlerdi. Filistin'e gelmeden önce tanımadığı Müslümanlar, ne mükemmel insanlardı. Papazların o uydurmaları ve iftiralari ile en ufak ilgileri bile yoktu bu dürüst, şerefli insanların.

Kral Rişar bu düşüncelerde iken gözlerini dört açtıran bir hadise oldu. Lord Henry Bohun da, yavaş yavaş yorgunluk alâmetleri belirmeye başlamıştı. Turan-şah'da ise aksine sanki çarpışmaya yeni başlamış gibi" büyük bir enerji görölüyordu.

Lord'un yine savurduğu kılıç, Turanşah'm başını eğmesiyle, üzerinden aşip giderken, Lord kendini toparlayamadan Müslüman yiğidin bir panter gibi zıpladığı görüldü. Ve Turanşah'm kalkıp inen kılıcının ter si, lord'un tam boynuna bir tırpan gibi indi. Lord sen delerken, ikinci bir darbe onun külçe gibi yere yıkılmasına sebep oldu. Elinden kılıcı da fırlayan Lord Henry Bohun, Turanşah'ın ayakları altına serildi.

Üzüntülü çığlıklar bütün sahayı kapladı. A r t ı k Lord Henry Bohun, Turanşah'ın, bu Müslüman yiğidin insafına kalmıştı. Onu öldürmek de hakkıydı.

Herkes nefeslerini tutmuş, Turanşah'm ne yapacağını bekliyor ve merakla ona bakıyorlardı. Turanşah, ayakları dibinde duran İngiliz cenkçisine bir müddet baktıktan sonra, başını kaldırıp Kralın bulunduğu yeri ve sonra da savaş meydanının kenarlarında yığılı Haçlıları süzdü. Ardından, atını çağırırdı. Yeleleri uçuşarak gelen atının başını okşadıktan sonra, usta bir şekilde üzerine sıçradı; ve Kralın tribününe doğru sürüp yaklaşınca . - —Allahü Ekber! Allahü Ekber! Allahü Ekber! Al-lahü Ekber! diye bağırdı. Sonra da atını dolaştırarak

217

meydanın kenarlarında toplanmış Haçlıların karşısında aynı şekilde, Allahü Teâlâ'nın yüceliğini haykırdı.

Tuhaf bir şey oldu. Önce birkaç alkış sesi ardından da b i r alkış tufanı koptu. Bütün Haçlılar, kalplerini kazanmış olan bu Müslüman yiğidi alkışlamaya başladılar.

Kral Rişar bile dayanamamış, Turanşah'ı:

—Yaşasın yiğit şövalye! diyerek alkışlamaya başlamıştı.

Kralın yanında bir genç kız da ağlıyordu. Bu Edit idi. Yüce Allah'a duyduğu şükür duygusu ile Edit, sar-sıla sarsıla ağlıyordu.

* * *

218

/

ARTIK HİRİSTİYANLAR KUDÜS'Ü ALMAKTAN ÜMİTLERİNİ KESMİŞLERDİ

Bu savaş oyunları, bir gerçeği ortaya koymuştu. Müslümanların Haçlı Şövalyelerden üstünlüğünü. Kral Rişar, Kudüs'ü Müslümanların elinden almanın müm-k ü n olmadığını anlamıştı. Ne yapmalıydı? Günlerce, bunu düşündü. Sonunda aklına gelen bir fikirle yüzü güldü. En iyisi, Müslümanlarla bir barış yapıp ülkesine dönmeliydi. Çünkü, Haçlı askerlerinin moralleri de oldukça bozulmuştu. Yapılacak yeni bir çarpışma, İngiliz ve diğer H a ç l ı k u v v e t l e r i n i n bozgun halinde kaçmalarına sebep olabilirdi.

Aslan Yürekli Rişar, Sultan Selâhaddin ile barış yapmak için İslâm karargâhına elçiler gönderdi. Sultan Selâhaddin, yapılan teklifi geri çevirmedi. Yapılan andlaşmaya göre : Yafa'dan Akkâ'ya kadar uzanan sah i l boyundaki parça Hıristiyanlara bırakıldı. Ayrıca, Hıristiyanların, Kudüs'ü serbestçe ziyaret etmeleri de andlaşmada yer aldı. Oysa, zaten Müslümanlar, Hıristiyanların Kudüs'ü ziyaret etmelerine izin veriyorlardı. Bu madde, Kral Rişar'ın görüşünü kurtarmak ve Haçlılar arasında itibarını korumak düşüncesinden başka bir şey değildi.

Rişar, yapılan bu andlaşmayı kuvvetlendirmek için de, kız kardeşi Edit'i Sultan Selâhaddin'in kardeşi Turanşah'a verdi. Böylece de, yine görünüşü kurtarıyor ve b i r taşla i k i kuş vurmak yoluna gidiyordu.

219

İslâmiyeti kabul etmiş ve Müslüman olmuş olan ve artık söz geçiremediği kız kardeşi Edit'in gönlünü yapıyor; ve andlaşmayı da kuvvetlendirmiş oluyordu.

Yapılan muhteşem bir düğünden sonra, Müslümanlarla Haçlılar arasındaki çarpışmalar kesildi.

Kudüs, Hilâl uğruna can vermekten çekinmeyen Müslümanlardan geri alınamamıştı ama, «Kudüs Kralı» unvanı, Haçlılar arasında devam etmişti. Eski Kudüs Kralı Guy de Lusignan, İngiliz Kralı Rişar'ın met-buu (vasalı) sıfatı ile Kıbrıs'a gidip orada Kral olunca, «Kudüs Kralı» unvanı Henry de Chompogne'ye geçmişti. Bu unvan da, Haçlılar için bir avunmadan başka birşey değildi.

Şövalye Marsel, tetkik ettiği İslâm Dinini kabul etti. Müslüman bir kızla evlendi ve Sultan Selâhattin'in yanında kaldı.

Kral Rişar'a gelince : Kudüs'ü geri almasının mümkün olmadığını görüp Müslümanlarla bir barış yapıp, kız kardeşini evlendirdikten sonra, Filistin'e «Elveda» deyip, denize açıldı.

Bindiği gemi, Venedik'e varmadan Aquileie yakınında kazaya uğradı ve Rişar da, kendini tanıtmadan seyahata devam etti. Fakat Viyana'da parmağındaki kıymetli yüzüğünden tanındı. Alman bayrağını yırtmasından dolayı kendisine diş bileyen Avusturya Dük'ü Leopold'un emri ile tevkif edilerek, Alman İmparatoru IV. Heinrich'e teslim edildi.

Kral Rişar, Trifels Kalesinde üç ay mahpus kaldıktan sonra çok büyük kurtuluş parası karşılığı ve İmparatora metbuluk (vasallık) (8) yemini etmek suretiyle serbest bırakıldı. Daha sonra da İngiltere'ye dönebildi.

(8) Alman İmparatorunu üstün tutacağını ve onun emirlerine göre hareket edeceğini kabul etmek.
220

Onun Haçlı Seferinden dönemeyeceğini sanan kardeşi Yurtsuz Jan, İngiltere tahtına oturmuştu. Ve günahı söyleyenlerin başına, ağabeyisini serbest bırakmaması için Avusturya Dük'ü Leopold ile Alman İmparatoru IV. Heinrich'e, oldukça yüklü para bile ödemişti. Fakat Rişar İngiltere'ye dönünce, dövüşmeyi göze alamadığı ağabeyisine tahtı bırakmak zorunda kaldı.

Tarihte 3. Haçlı Seferi olarak anılacak bu sefer, Kral Rişar'ın ağır kayıplara uğramasına ve Hilâl uğruna mücadele eden Müslümanların yığılığı neredeyse tahtını kaybetmesine sebep olacaktı.

SON

221

Ahmet Yılmaz Boyunağa _ Hilal Uğruna